

Zepp-LaRouche bemærkninger til Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 98, fredag den 18. april 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 98. møde i træk. Tak, fordi I er kommet. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Grunden til, at vi dannede dette forum for 98 uger siden, er fredsbevægelsens generelle dysfunktionalitet. Jeg er sikker på, at mange af jer er klar over de forskellige interne stridigheder og forskellige former for operationer, der skal forhindre folk i at samarbejde. Det, vi ønsker at gøre her, er at bringe alle disse forskellige grupper og organisationer, forskellige ideologier, forskellige nationer og sprog sammen på ét sted og tale om, hvordan vi kan skabe ægte fred. Det er det, vi har arbejdet på i de sidste 98 uger.

Til at starte med i dag har vi en vidunderlig samling mennesker, der gennemgår den politiske situation. Men man kan heller ikke adskille det finansielle systems kollaps fra det, der foregår politisk. Alt dette hænger sammen, og vi bør ikke forsøge at skille det hele ad. Vi har en række eksperter til at gennemgå det i dag. Til at starte med vil jeg gerne have Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, til at gennemgå sin analyse af, hvad der sker indtil videre. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først velkommen til jer alle sammen. Bare to dage før påske er verden i oprør, kaos; det er helt umuligt

at sige, hvor det vil ende. Jeg kan kun sige, at meget vil afhænge af modige handlinger fra mennesker, der slutter sig sammen for fred. Forhåbentlig vil der være store fredsmarcher i mange dele af Europa fra i morgen. Gå venligst til dem alle.

Som jeg sagde, er situationen i høj grad i bevægelse; intet er afgjort. Situationen i Ukraine, for at starte med det, er fortsat yderst ustabil, på trods af at der afholdes det ene møde efter det andet. Der var et i går i Paris, og i dag tror jeg, at det er i enten London eller Bruxelles. Der er ikke kommet noget konkret ud af det. Det ene store emne, som jeg tror ikke kun bekymrer folk, der er bekymrede for Tysklands fremtidige eksistens – men som burde bekymre hele verden – er det faktum, at den kommende sandsynlige eller ikke sandsynlige kansler, Friedrich Merz, for en uge siden i et tv-interview udtalte, at han ville opstille Taurus-missilerne, hvis det var i overensstemmelse med de europæiske allierede. Den britiske regering gik straks ud og sagde, at de støtter det fuldt ud. Der er dog et spørgsmål i betragtning af, at Taurus-missilerne er afhængige af efterretninger fra USA. Det store spørgsmålstegn er, om Trump vil gå videre og tillade, at amerikanske efterretninger bliver leveret til en potentiel udstationering af Taurus-missiler i Ukraine? Dette missil, som har en længere rækkevidde end tilsvarende missiler fra Frankrig og Storbritannien – det går mere end 500 km og kan derfor nå dybt ind på Ruslands territorium. Det kræver dog, at det betjenes af tyske soldater. Så hvis disse Taurus-missiler opstilles, gør det Tyskland til en direkte part i krigen. Dette er på det kraftigste blevet understreget af Maria Zakharova, som sagde, at dette er fuldstændig vanvittigt. Hun sagde, at det er terrorlogik; det er et udtryk for ekstremisme. Den tidligere russiske præsident [Dmitrij] Medvedev var endnu stærkere; han sagde, at hvis det fransk-britiske forslag om at sende såkaldte »fredsbevarende« tropper til Ukraine, som ville være kamptropper, blev gennemført, ville de komme tilbage i kister. Medvedev har i den seneste tid kommet med meget skarpe bemærkninger.

Den russiske efterretningstjeneste kommenterede konferencen i Paris med tegninger, som er inspireret af tegninger fra sovjettiden, og som viser NATO-generalerne med åben mund og blod, der drypper fra deres tænder. De siger dybest set, at eurofascismen kommer 80 år senere, som den kom for 80 år siden, som den fælles fjende for både Moskva og Washington. Jeg tror, at enhver, der ikke er fuldstændig historieløs, når han hører det sprog, først og fremmest må erkende, hvorfor det er, at der fra Tyskland igen kommer denne trussel om en optrapning af krigen? Hvad er det, der får denne fyr Merz til at være sådan en absolut russofob, som ikke kender til en diplomatisk løsning og forsøger at optrappe krigen i et øjeblik, hvor USA og Rusland forsøger at finde en ny aftale indbyrdes? Og i den forbindelse forhåbentlig også løse Ukraine-krisen? Så denne idé om, at der er noget, der vågner op i Tyskland, som har en tradition fra 80 til 90 år siden – som man kan høre, er jeg tysker, og jeg er virkelig ekstremt bekymret, fordi det ser ud til, at offentligheden, som trods alt stemte på Merz, i det mindste går i søvne. CDU-CSU blev det stærkeste parti ved det seneste valg. Men så, en dag efter at han var blevet valgt, vendte Merz fuldstændig rundt; han brød sit valgløfte om, at han ikke ville løsne gældsbremsen for oprustning, og han gjorde præcis det og frigav denne potentielt ubegrænsede finansiering af en oprustning af ikke bare Tyskland, men sammen med [Ursula] von der Leyen, af Europa. Så der er en militarisering i Europa, som jeg synes er meget bekymrende.

Situationen på landjorden i Ukraine er fortsat ekstremt ustabil, og på trods af den såkaldte våbenhvile har der været massive droneangreb fra Ukraine ind i Rusland og efterfølgende russiske angreb mod ukrainske mål. En ukrainsk drone blev netop skudt ned 300 meter fra atomkraftværket Zaporozhye, hvilket ville have skabt en nuklear hændelse af en vis alvor. Generelt er situationen i Ukraine helt desperat, for nu hvor vinteren er ved at være forbi, kan man forvente, at Rusland genstarter en forårs- og sommerkampagne. De kommenterer, at

det på ingen måde bliver en gentagelse af det, der skete i 2024. Krigens afslutning er tydeligt synlig, da Ukraine er blevet mobiliseret med al mulig kapacitet; mens Rusland ikke har en sådan generel mobilisering. Ruslands økonomi klarer sig relativt godt på grund af maksimal olieeksport og den relativt svage rubel. Generelt har den russiske økonomi det ret godt. Den vigtigste flaskehals for Ukraine er både arbejdskraft – de har forsøgt at sænke rekrutteringsalderen nu til 18 år; folk ønsker ikke at gå til fronten af indlysende grunde. De siger officielt, at de har brug for 30.000 nye rekrutter hver måned, men i de sidste to måneder har kun 500 mennesker meldt sig. Ukraines frontlinjer opererer med en kapacitet på 40-50 %; de russiske styrker er til sammenligning på 80-90 %. Hele den ukrainske strategi er nu baseret på droner. Hvis Rusland er i stand til at skyde de fleste af disse droner ned, kan det hele gå i opløsning. Situationen er stadig ekstremt varm, og den fortsatte indsats fra den såkaldte »Coalition of the Willing« – Storbritannien, Frankrig, Tyskland og nogle andre som Baltikum, Polen og Skandinavien omkring dem – er fortsat spydspidsen i optrapningen af denne krig.

På det andet store område blev det værste heldigvis undgået, fordi forskellige medier, herunder *New York Times*, rapporterer, at præsident Trump nægtede at give USA's opbakning til et planlagt israelsk angreb på atomanlæggene i Iran. Det er naturligvis ekstremt vigtigt, for det var det ene damoklessværd, der hang over verden, og som potentielt kunne føre til endnu en optrapning til en atomkrig. Men situationen i Gaza er fortsat helt forfærdelig. Den israelske topledelse blokerer for, at humanitær hjælp kan komme ind i Gaza. Folk bliver igen drevet fra det ene sted til det andet. Der dræbes og dør fortsat. Forsvarsminister Katz sagde, at de ikke giver humanitær hjælp, fordi den ville blive brugt af Hamas som et redskab. Itamar Ben-Gvir, sikkerhedsministeren, sagde: »Ikke ét gram mad eller hjælp vil blive tilladt,« fordi det bare vil blive brugt til at fortsætte Hamas' terrorisme. Kultur- og sportsminister Miki Zohar sagde: »Det eneste, vi vil bringe

ind i Gaza, er helvedesild.« Det er naturligvis en fuldstændig overtrædelse af Den Internationale Domstol, som har krævet, at der skal leveres humanitær hjælp til Gaza.

Det er også et lille lovende tegn, at den saudiske forsvarsminister lige har været i Iran, og at drøftelserne i Oman mellem USA og Iran – direkte/indirekte drøftelser – tilsyneladende også gik ret godt.

Jeg synes, der er et par lovende tegn. Det ene er, at kineserne og brasilianerne er blevet enige om, at de vil bygge den bi-oceaniske jernbane i Latinamerika fra Brasilien til Peru til havnen i Chancay. Det er et stort gennembrud for hele Latinamerika. Jeg tror, der er klare bestræbelser på at udnytte 70-årsdagen for Bandung-konferencen på et møde i Valdai-klubben, hvor en vigtig gruppe mennesker diskuterer muligheden for et Bandung 2.0. Så der er tegn på fornuft, i hvert fald i landene i den Globale Majoritet, men desværre er sådanne tegn ingen steder at se i det Globale Vesten eller Globale Nord. For eksempel forbød EU-Kommissionen EU's medlemslande eller deres ledende personer at deltage i 80-årsdagen for afslutningen af Anden Verdenskrig i Moskva den 9. maj. Fico fra Slovakiet og Vučić fra Serbien trodser det og siger, at de vil tage af sted, uanset hvad EU siger. Den tyske forbundsdag har udsendt et officielt brev til alle mulige institutioner om, at Ruslands og Hvideruslands ambassadører ikke er velkomne den 8. maj, som fejres i forbundsdagen, hvilket er en absolut skam. Det, der fejres, er nazisternes nederlag, så hvad siger det, hvis det største land, som var medvirkende til at forårsage det nederlag – nemlig Sovjetunionen eller deres efterfølger Rusland – bliver udelukket? Det er at skamme sig over de mennesker i Tyskland, som gør det her. Jeg kan kun sige, at det er en katastrofe, for det er som en boble. Det afspejler, at jeg lige nu ikke kan se noget kompetent lederskab dukke op i Europa, som kan sætte en stopper for hele dette horrorshow. Jeg tror, at i betragtning af den toldkrig, som Trump udløste, hvor han nu

har lavet en 90-dages pause for alle lande undtagen Kina, hvor handelskrigen er ved at blive optrappet. USA har 145 % told på kinesisk import; Kina svarer meget kraftigt igen med 125 % told på al amerikansk import til Kina. Og så indførte Kina en fuldstændig blokering af leveringen af sjældne jordarter og magneter, hvilket påvirker hele produktionen af elektriske instrumenter i USA.

Det vil som minimum medføre en massiv stigning i inflationen i USA og muligvis stor arbejdsløshed og afskedigelser i Kina, hvis det ikke kan undgås. Så jeg tror, vi har en samlet set ekstremt farlig og dramatisk situation. Det, vi hele tiden har presset på for – en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som lægger et helt andet paradigme ind i hele den strategiske diskussion – er efter min mening den eneste måde, vi kan komme ud af denne situation på.

Men det kræver, at flere træder frem og giver udtryk for deres fornuft. Et af formålene med dette IPC-møde hver uge er at prøve at lodde stemningen for, om der er fornuftige mennesker, der kan træde ud over geopolitiske gnidninger og dumme argumenter om ideologiske fordomme og danne et Fornuftens Råd af mennesker, der er klar til den næste fase af den menneskelige art og den historiske udvikling, som vi skal opnå som menneskelig art, hvilket er et nyt paradigme, og at geopolitik overvindes. Det var min første kommentar.

Bemærkninger under diskussionen:

Ved afslutningen af åbningspræsentationerne: Jeg vil bare henvise til det, Alex sagde om den nemme forsendelse fra Kina og Indien. Der er lige nu en erklæring fra Merz, som måske snart bliver Tysklands kansler, som siger, at det er en fuldstændig skandale, at der hver dag ankommer 400.000 pakker fra Kina med tvivlsomt indhold. Han vil straks gøre noget for at sætte en stopper for det, når han kommer til magten. Bare for at fortælle jer, at der er nogle mennesker, der forsøger at stoppe det.

Ellers kan jeg kun sige, at Bandung-konferencen, som fandt sted for 70 år siden, og ånden fra Bandung har fanget mange mennesker i mange lande i det såkaldte Globale Syd. Jeg tror, at i betragtning af at mainstream-medierne absolut ikke rapporterer i nogen form, hvad der er hensigten med disse lande, tror jeg, det er vigtigt, at du går til de forskellige tv-stationer. Nima er en af dem, som Alex nævnte. Nima Alkhorshid, som har et fantastisk program med dialogarbejde. Han er fra det Globale Syd; han bor i Brasilien lige nu. Jeg tror, der er mange andre talere, som har brug for at blive hørt. Og vi vil sørge for, at den nye ånd fra Bandung-konferencen, som dengang lovede gennem præsident Sukarno og præsident Nehru at gøre en ende på kolonialismen i dens nye form, som var kontrol med handels- og kreditbetingelserne. Men det fortsatte, og nu føler landene i det Globale Syd, især på grund af Kinas fremgang, at de er stærke nok til at gennemføre deres drøm om at afslutte kolonialismen og starte en ny æra for menneskeheden, hvor hvert land på planeten har ret til og mulighed for at udvikle potentialet hos alle sine borgere. Hvis Vesten ikke var så fuldstændig arrogant og dets såkaldte etableringer så degenererede, ville folk være lykkelige. Hvilket bedre håb er der for menneskeheden end det faktum, at 2 milliarder mennesker, der ikke har adgang til rent vand hver dag, har udsigt til at ændre det på kort sigt og stoppe denne kværnende fattigdom? Det er den største krænkelse af menneskerettighederne, du kan forestille dig, for hvis man prøver at finde det ene måltid om dagen, har man ikke tid til at gå i skole eller studere eller udvikle sine talenter. Så vi skal være glade for, at det perspektiv findes. Jeg kan kun sige til folk i den såkaldt avancerede sektor, som stort set ser ud til at være bagud lige nu, at de har brug for at gentænke tingene og ikke tro, at det Globale Syd bare er migration og rædsler og fattigdom. Nej, det er et potentiale. Hvis vi stopper vores dumhed og hjælper disse lande, kan vi alle være velstående og leve som en menneskelig familie i den nærmeste fremtid. Men det kræver en dramatisk nytænkning af, hvordan vi ser på tingene.

Svar på spørgsmålet om, hvad der gik galt med våbenhvilen mellem Israel og Hamas. Jeg tror, at svaret på det desværre er meget enkelt. Der var flere medlemmer af Netanyahu-regeringen, som helt klart udtrykte, at de aldrig havde haft til hensigt at gå til fase 2 i våbenhvileaftalen. Så da det blev klart, at nogle gidsler var blevet returneret, brød det hele sammen. Det er klart, at USA's regering, som kunne have sat foden ned, ikke gjorde det. Så du ser den nuværende forværring. Jeg tror, det er derfor, Dennis sagde, at det ikke kun er et spørgsmål om regeringen; det er et spørgsmål om alle amerikanere. Og naturligvis er de europæiske lande ikke en tøddel bedre; for våbenleverancerne til Israel fortsatte på trods af det, som to internationale domstole har betegnet som folkedrab. Så jeg tror, at det er derfor, vores mobilisering er ekstremt vigtig, og at vi virkelig ikke et øjeblik må acceptere det, der foregår.

Svar på spørgsmål om geopolitiske spændinger mellem Iran og USA. Er der en løsning på vej for atomprogrammet, eller vil de blive sprængt i luften? Jeg tror, at tilgangen til det emne kræver et overordnet strategisk forlig mellem de store atommagter – især USA, Rusland og Kina, muligvis Indien for den sags skyld. For hvis man ser på Mellemøsten som sådan, tror jeg, at det er en kendt sag, at Israel sandsynligvis har 200 atommissiler. Hele politikken i Sydvestasien er primært blevet formet af Israel. Jeg tror ikke, at USA har en ægte forudindtagethed over for Iran, selv om det går tilbage til Mossadegh, og der er en lang historie i det. Men jeg tror, at det virkelige problem er fælles sikkerhed, og det inkluderer i høj grad sikkerhed for Iran. Jeg er ret sikker på, at en af hovedårsagerne til, at Iran tidligere har overvejet at udvikle atomvåben, er, at Israel har atomvåben. Da dette faktum ikke engang er offentligt indrømmet, efterlader det Iran i en permanent angst for, at de kan blive konfronteret med en ny krig med Israel.

Men jeg tror, at det er realistisk, at regionen i betragtning

af den historie, den har, kræver en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som eftertrykkeligt skal tage hensyn til sikkerhedsinteresserne for hver eneste nation på planeten. Det er derfor, jeg har understreget dette lige fra begyndelsen af den særlige militære operation i Ukraine. Vi har brug for at flytte hele diskussionen til en anden arkitektur. Man kan ikke lade noget land stå uden for et sådant sikkerhedsarrangement, for det vil uundgåeligt være kimen til nye krige.

Ellers kan jeg kun sige, at det bedste perspektiv er at gå efter at gennemføre Oase-planen. Og selv om det ikke ser ud til at være realistisk lige nu, kan jeg kun rapportere, hvad jeg allerede har sagt; at der i baggrunden er en masse aktiviteter fra ledende kræfter i regionen – diplomater, eksperter, tidligere regeringseksponenter og endda nogle nuværende – som tænker på at kombinere Oase-planen med den egyptiske plan for genopbygningen af Gaza, men udvide den til hele regionen. Så jeg kan kun sige, at håbet er, at den indflydelse på USA, som kommer fra Israel, og som presser på for en sådan støtte til en israelsk krig mod Iran, bliver dæmpet. Jeg synes, det er ekstremt lovende, at Trump afviste Israels seneste forsøg på at gå i den retning. Men det er en kamp, for Trump-administrationen er tydeligvis ikke særlig kohærent.

Lidt senere i diskussionen: Jeg havde i går en meget vigtig og behagelig diskussion med Chas Freeman, som er en af USA's absolut højst rangerende diplomater. Han ledsagede Nixon på hans rejse til Kina i 1972, da USA indledte forbindelser med Kina. Han var Nixons tolk til kinesisk. Jeg havde denne meget vidtrækkende og brede diskussion med ham, og på et tidspunkt nævnte jeg, at meget af det, vi ser lige nu, inddragelsen af borgerlige frihedsrettigheder, elimineringen af ytrings- og meningsfrihed i mange lande, alt sammen er tegn, der er ekstremt bekymrende, hvis man kender det 20. århundredes historie. Min afdøde mand Lyndon LaRouche advarede altid om en ny fascisme, som ville antage en anden form end den gamle; det

ville ikke være folk, der marcherede i uniformer og ting, som vi kender fra 80 eller 90 år siden. Men den ville tage en ny form. Jeg tror, vi ser en ny fascisme; jeg er ikke en af dem, der hvert femte minut kalder nogen for Hitler eller fordømmer folk for det, de siger. Men jeg synes, der er visse karakteristika ved fascismen, og det er et billede af mennesket. Hvis man har en idé om, at der kun er nogle udvalgte mennesker, og at andre er mindreværdige, så er det helt sikkert et tegn på den nye fascisme. Ideen om, at det er legitimt at pålægge dele af befolkningen hensynsløse besparelser på livsforkortende måder for at opnå sine magtplaner, er helt sikkert et andet tegn. Schachtiansk økonomi, som vi ser dukke op igen lige nu.

Så jeg synes, det ville være interessant, og jeg vil gerne sætte det på dagsordenen for fremtidige IPC-diskussioner, at opfordre intellektuelle, som kender historien, som kender forskellen på, hvad der skete i Italien og Spanien og Tyskland i det 20. århundrede, til at blive mere bevidste om, hvilken ny form denne nye fascisme truer verden med i dag. Som svar på disse utroligt idiotiske ideer fra Merz med Tyren kom der flere meget skarpe udtalelser fra russiske embedsmænd; fra Zakharova, men også, tror jeg, fra Lavrov og andre, der pegede på kontinuiteten i det, Merz' familie gjorde – hans bedstefar, hans far og nu ham selv. Nu tror jeg ikke på, at familieklaner er ansvarlige for det, der sker, men jeg synes, det er ekstremt alarmerende, at vi igen er nået til det punkt. Jeg opfordrer virkelig folk til at dele deres synspunkter om den sag, for jeg tror, at jo mere sådanne ting bliver diskuteret og begrebsliggjort, så folk klart har redskaber og instrumenter til at forstå, hvad der foregår i nutiden, jo vigtigere synes jeg, det er.

Som svar på spørgsmålet om, hvorvidt Rusland anerkender Taleban i Afghanistan: Da NATO og USA forlod Afghanistan i august 2021, var det et utroligt billede, som I sikkert alle husker. De såkaldte lokale samarbejdspartnere, de afghanere,

der havde arbejdet sammen med NATO, hang på flyet og forsøgte at komme ind i det; i panik over, at deres liv var i fare, og at de på en eller anden måde måtte komme ud. Naturligvis hjalp USA og NATO dem ikke ret meget, for mange af dem blev efterladt. Men det, der så skete, var, at de lukkede for alle penge til Afghanistan fra de såkaldte »donorlande«, som udgjorde 85 % af hele Afghanistans budget. Så den nye regering var en kaotisk situation, folk var ikke uddannet til at være regeringseksponenter, de havde bare vundet den militære sejr over NATO. Man skal tænke på, at 65.000 Taliban-krigere var i stand til at besejre NATO. Det var en af de mest skammelige tilbagetrækninger – som i øvrigt er ved at ske i Ukraine igen, hvilket er grunden til, at nogle mennesker flipper så meget ud over det. Under alle omstændigheder stod landet tilbage uden et budget og med en humanitær krise, som Verdenssundhedsorganisationen på det tidspunkt kaldte den værste humanitære krise på jorden.

Så på det tidspunkt havde vi flere Zoom-konferencer med afghanere i eksil og andre. Ud af dette kom idéen om Ibn Sinas økonomiske plan om at integrere Afghanistan i Verdenslandbroen, i Den Eurasiske Landbro og alle de forskellige BRI-projekter, der bygges i denne region – hvilket er det eneste håb for, at Afghanistan nogensinde kan udvikle sig. Nu er der gået meget tid, og desværre er Taleban meget splittet i spørgsmålet om kvinder. Skal kvinder have lov til at studere efter en vis alder eller ej? Der er nogle religiøse hardlinere i Kandahar, som har en hård linje, men mange eksilafghanere fortæller mig, at det ikke er repræsentativt for den nuværende Taleban-ledelse, som har erkendt, at hvis man vil genopbygge Afghanistans økonomi, kan man ikke fordømme mere end 50 % af befolkningen – kvinder – til ikke at deltage aktivt i den økonomiske genopbygning af landet. Så der er en masse bevægelse i gang, og jeg tror, at den meget vigtige idé er, at vi først skal sikre, at kvinderne og børnene og babyerne overlever. Hvis man har 97% fødevareusikkerhed – hvilket det var i 2021, og det er stadig en høj procentdel.

Jeg siger ikke, at man skal stemme på Taleban; jeg er selvfølgelig kvinde, og jeg er ikke for Taleban. Men jeg må give dem kredit for at have udryddet hele opiumproduktionen, hvilket de allerede gjorde i 2000; og da NATO-krigen startede, kom opiumproduktionen tilbage, især i Helmand, den sydlige provins i Afghanistan under de britiske NATO-styrkers kontrol. Vi har skrevet meget om stoffets rolle i det monetære system. En af FN's tidligere narkozarere, Antonio Maria Costa, havde faktisk i perioden med den finansielle nedsmeltningskrise i 2008 som FN-embedsmand sagt meget klart, at uden tilstrømningen af narkopenge ville hele det finansielle system kollapse. Derfor var der nogle magtfulde interesser, som sørgede for, at tilstrømningen af narkopenge til systemet fortsatte.

Da Taleban kom tilbage efter et år eller to, begyndte de at udrydde narkoproduktionen igen. Der var en anmodning fra Pino Arlacchi, som var FN's vicegeneralsekretær i 2000, og som på det tidspunkt samarbejdede med Taleban om at eliminere narkotrafikken. Han ville sætte gang i et program for at få FN-penge og andre penge til at kompensere bønderne i Afghanistan. For det er ikke nok bare at bede dem om at producere noget andet. Det er meget nemt at producere opium, for man fylder det på lastbiler, kører det over en udefineret grusvej i nabolandet, og så er det klaret. Men hvis man vil producere landbrugsprodukter – og det er det, de vil – så har man brug for fødevareforarbejdning, man har brug for infrastruktur, man har brug for en måde at forarbejde fødevarerne på, så de kan nå frem til de markeder, hvor der er brug for dem. Det kræver grundlæggende infrastruktur. At give bønderne i Afghanistan den form for finansiell kredit blev nægtet af FN indtil i dag. De nægtede også Pino Arlacchi den slags akkreditiver, som ville have gjort det muligt for ham at indkalde til og gennemføre de nødvendige forhandlinger.

Så selv om dette ikke står øverst på vores liste over kriser i verden lige nu, er det et spørgsmål om stor bekymring, fordi

det eneste håb for befolkningen i Afghanistan, herunder i høj grad pigerne og kvinderne, er, at der endelig kan ske en reel økonomisk udvikling. Derfor er den nuværende udvikling, at den russiske regering har fjernet Taleban fra terrorlisten, og at der nu er mange diplomatiske udvekslinger mellem Afghanistan og Kina, Iran og Afghanistan, Indien og Afghanistan. Det er en meget positiv udvikling. Det er kun de første spæde skridt, og der skal gøres meget mere, men der gennemføres seriøse projekter lige nu, hvor afghanske korridorer integreres med resten af udviklingen i Centralasien; og det er meget godt.

Svar på spørgsmål om, at Merz løj om våben i Ukraine, og hvorfor AfD ikke har mere at sige om det, da de har lige så meget støtte som Merz i koalitionen. Det tyske folk ønsker ikke krig med Rusland, så hvordan kan vi ændre det? Merz løj ikke om våben til Ukraine; han sagde klart og tydeligt i valgkampen, at han ville sende Taurus dertil [til Ukraine]. Det, han løj om, var gældsbremsen. Gældsbremsen er ikke noget, vi går ind for, for den var en del af indførelsen af euroen og Maastricht-traktaten og hele den schachtianske økonomi. Men Merz lovede, at han ikke ville løsne gældsbremsen for noget som helst. Efter min mening skulle gældsbremsen have været løsnet for længe siden for at investere i produktive aktiviteter som infrastruktur. I Tyskland kolliderer broerne. Man har en stor bro over Elben i Dresden. Man har et perspektiv på ti år, før den skal repareres. En af de store broer i Berlin over bymotorvejen, som går gennem midten af Berlin, er lige kollapsede; og alt måtte lukkes ned. Der er mange sådanne eksempler. Det ville være meget smart at investere i disse ting og ophæve gældsbremsen for det.

Men Merz lovede at sende våben, men han lovede ikke at hæve gældsbremsen. Nu ophæves gældsbremsen for at producere våben. Det er schachtiansk økonomi; man skaber penge uden for budgettet. Det plejede at hedde Mefo-sedler. Nu vil de gå efter folks opsparinger. Ursula von der Leyen, som også vil have skabt 800 milliarder euro til oprustning; de vil gå efter

opsparingen. De kom frem til, at Tyskland har 24 billioner euro i sparekasserne; halvdelen af dem er relativt tilgængelige på daglig basis – 12 billioner euro er mange penge. Ursula von der Leyen er nu i gang med at udtænke planer for at få folk til at investere i statsobligationer til en eller anden form for oprustning. Jeg håber bare ikke, at nogen er så dumme at gøre det, for de forsøger nu også at få en masse nye investeringer i våben. De siger, at Rheinmetall har haft så stort et overskud alene i de sidste tre måneder, at du kan blive millionær, hvis du bare investerer i det. Forhåbentlig kan folk gennemskue det.

Så det, Merz løj om, var ophævelsen af gældsbremsen, ikke våbnene til Ukraine; bare for at rette op på det.

Jeg tror, at AfD allerede gør meget, fordi de er steget i meningsmålingerne. Jeg tror, at den seneste måling har dem på 25,5 %; de er steget 5,5 % siden valget. Merz og CSU-CDU faldt fra 32% til 24%. CDU falder hurtigere, end AfD stiger, og de stiger hurtigt. Så Merz bliver måske ikke engang kansler, fordi der nu er en masse modstand i den socialdemokratiske base, især hos de unge socialister [Jusos]. Jeg tror, at mange mennesker virkelig kan gennemskue, hvad Merz står for. Forhåbentlig skete det hurtigt nok til, at han måske ikke engang bliver forfremmet til kansler. For når man først har Merz som kansler, har han meget magt, og han kan gøre utrolig meget skade, som truer, hvis man ser på hele billedet. Hvis han sender Taurus til Ukraine, kan Tyskland blive det umiddelbare mål for et massivt russisk budskab. Jeg tror ikke, det bliver tredje verdenskrig lige med det samme, men jeg vil ikke udelukke, at Rusland vil angribe en amerikansk base i Tyskland for at sende et budskab eller noget i den stil. Men det har naturligvis altid faren for en øjeblikkelig optrapning.

Så jeg kan kun sige til alle, der lytter til denne diskussion, at de skal arbejde sammen med os; få flere mennesker til at blive alarmerede og aktive. Der er stadig tid, men vi har

måske ikke så meget tid.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tror, vi befinder os på et forgreningspunkt i historien som aldrig før. Der var vigtige forandringer i fortiden; imperier opstod og kollapsede. Man havde nye retninger, man havde renæssancer, man havde den mørke middelalder. Men aldrig i historien – og man kan udfordre mig ved at fortælle mig det modsatte – aldrig i historien har der været en situation, hvor vi var så indbyrdes forbundne med hensyn til vores skæbne i fremtiden. Xi Jinping kalder altid dette for det fælles fællesskab for menneskehedens fremtid og peger på, at vi har én fremtid, uanset om vi kan lide det eller ej. Det er helt forskelligt fra, om man tror på kristendom, kommunisme, marxisme, kinesisk socialisme med kinesiske karakteristika, eller om man er liberal eller hvad ved jeg. Vi har kun én fremtid! Og hvis dette nuværende kapitel af historien går galt, har man ingen. Man behøver ikke at være enig i noget som helst, men hvis man intellektuelt kan indse, at resultatet af denne nuværende strategiske situation, hvis den går galt, er en generel atomkrig, som med 99,99 % sandsynlighed vil eliminere alt liv på planeten, fordi der vil være en atomvinter. Efterfølgende vil der ikke være en eneste historiker eller journalist eller lignende til at undersøge, hvordan det kunne ske. Det er det, man har at starte med; det er det, jeg starter med. Det er derfor, jeg siger, at jeg er villig til at tale med folk, selvom de har skøre ideer om et eller andet emne, men hvis vi kan blive enige om, at vi først skal sørge for, at den menneskelige art bliver bevaret og har en fremtid; så kan vi gå hen og sige, at vi er uenige om atomkraft, vi er uenige om detaljerne i, hvordan økonomien skal fungere, eller kulturelle spørgsmål. Vi kan ordne det hele, men man må gå ud fra, at hvis folk ville vide – nu har vi fundet ud af det, vi kan stadig ikke bekræfte det 100 %, men Tucker Carlson havde sagt, at Pentagon i slutningen af Biden-administrationen var overbevist om, at vi var 50 %

tættere på en atomkrig, hvis disse langdistancemissiler blev udstationeret i Ukraine. De accepterede det! En 50 % chance for, at atomvåben ville blive brugt, og når man først har brugt ét atomvåben, er der en chance for, at man vil bruge alle, blev accepteret af Pentagon med en 50 % sandsynlighed for, at det ville ske.

Jeg vil sige, at disse mennesker er klinisk sindssyge, for hvis man spiller hasard med den menneskelige arts eksistens, kan man ikke være et mentalt sundt menneske. Jeg tror i øvrigt ikke, at det har ændret sig i forbindelse med leveringen af Taurus-missilerne. Hvis man ser på de meget skarpe reaktioner fra forskellige russiske embedsmænd på udsigten til, at Taurus bliver leveret til Ukraine, sætter det os så ikke igen på 50 % sandsynlighed for, at atomvåben vil blive brugt? Jeg kender ikke svaret på det spørgsmål, men man kan ikke udelukke det. Det er det, vi skal koncentrere os om først.

Lad os sørge for, at der er nok internationalt pres på Tyskland og EU. Trump bør forlade NATO; det ville være det bedste, der kunne ske. Europæerne har måske alle deres krigsråd, men heldigvis er de ikke i stand til at erstatte USA på det militære område lige nu, fordi det tager år at opbygge den slags våben, som de ønsker at opbygge. Så hvis Trump forlader NATO, har han min fulde støtte. Og jeg synes, at vi alle bør forlade NATO, fordi NATO har forvandlet sig fra en angiveligt defensiv alliance til en ekstremt aggressiv organisme, der spreder sig over hele verden til Indo-Stillehavet og alle mulige andre steder. Så den har virkelig mistet sin *eksistensberettigelse*, og den bør erstattes af en ny sikkerhedsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser, for ellers ender vi i Tredje Verdenskrig.

Så med disse tanker vil jeg gerne opfordre jer til at blive aktive, især med IPC, med Schiller Institutet; for vi har meget at gøre. [hzl/amb] [ssu]

Tilbage fra kanten, igen – hvad er grundlaget for langsigtet overlevelse?

Ikke korrekturlæst

af Jason Ross (EIRNS) – 17. april 2025

Det ser ud til, at USA's præsident Trump igen har trukket sig tilbage fra kanten af, hvad der helt sikkert ville have været en global brand – han afviste de israelske planer om at iværksætte et massivt angreb på Irans atomanlæg, et angreb, der skulle have været gennemført så tidligt som i næste måned.

Men dette øjeblikks tilbageholdenhed sker på en ustabil baggrund.

I Ukraine vil konflikten mellem NATO og Rusland fortsætte, hvis Zelenskyj og NATO-eliten får deres vilje. Provokationerne fortsætter: En ukrainsk drone blev skudt ned i nærheden af Europas største atomkraftværk, som er under russisk kontrol, og Kiev fremsætter påstande om russisk kemisk krigsførelse i håb om at katalysere en nyhedscyklus om Putin, den barbariske dræber af kemiske våben.

Dette er en krig, som NATO har tabt, og fornuftige europæiske ledere ønsker fred. Ledere fra Slovakiet og Serbien planlægger at deltage i sejrsparaden i Moskva den 9. maj, hvor man fejrer aksemagternes nederlag i Europa under ledelse af Nazityskland.

Trump's voldsomme toldangreb, primært mod Kina på nuværende tidspunkt, har nået et ejendommeligt stadie. USA overvejer

told på sjældne jordarters metaller og magneter, som Kina ikke vil sælge til USA. I stedet for at målrette tolden for at hjælpe væksten i specifikke industrier på hjemmemarkedet, er det *færdigvarer* fra Kina (tænk mobiltelefoner og computere), der får en toldpause, mens halvfabrikata (den slags ting, en amerikansk producent ville importere) har ekstraordinært høje toldsatser.

Selv om Trumps voldsomme toldudbrud bringer lande til forhandlingsbordet og resulterer i nogle aftaler, der tilsyneladende kan virke fordelagtige for USA ud fra et økonomisk synspunkt, er denne barnlige, uberegnelige tilgang til diplomatisk adfærd ikke grundlaget for at skabe en harmonisk, menneskelig fremtid for de kommende generationer.

Når Trump siger, at han vil bruge toldsatser til at bringe beskæftigelsen tilbage, må man spørge: »Hvor langt tilbage?«

Sammen med det, der ville være et stort tilbageskridt for økonomien, er der et forsøg på en kulturrevolution, der søger at erstatte DEI (med overdrevne påstande om racisme og transfobi) med ... en anden DEI (overdrevne og uærlige påstande om antisemitisme). Harvard University har afvist forsøget på overgreb fra Det Hvide Hus, som havde krævet adskillige ændringer af Harvard's politikker med den begrundelse, at de er nødvendige for at beskytte borgerrettigheder og straffe den slags adfærd, som de inkluderer i deres omfattende definition af »antisemitisme«.

Men ud over denne uro er der tegn på en anden fremtid:

– I Sydamerika arbejder kinesiske ingeniører sammen med brasilianske kolleger om at planlægge en bioceanisk transportkorridor, der strækker sig fra Brasilien til den peruvianske havn i Chancay, forbinder Atlanterhavet med Stillehavet og opgraderer det økonomiske potentiale i det store indre af kontinentet.

– Lysår væk har forskere, der analyserer atmosfæriske data fra

en fjern planet, måske fundet tegn på liv ved at opdage molekyler, der – på jorden – kun produceres af levende ting.

I en dialog den 17. april reflekterede Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche og den tidligere amerikanske ambassadør Chas Freeman over, hvordan et virkelig samarbejdsorienteret internationalt paradigme kunne se ud – et, der er forankret i gensidig udvikling, videnskabeligt fremskridt og fælles sikkerhed.

Det valg, vi står over for, er mellem tilbagegang og opdagelse, mellem cyklusser af kriser og skabelsen af en varig fred. Menneskehedens langsigtede overlevelse vil ikke blive sikret af sanktioner eller militære angreb, men ved at genopdage sin mission: at opdage, at skabe og at udvikle.

Foto: Præsident Donald Trump siger nej til Israels premierminister Benjamin Netanyahu. Kredit: Det Hvide Hus

Den Internationale Fredskoalition #98 : Luk ned for deres spil Fredag den 18. april kl. 17.00

Ikke korrekturlæst

Klik på linket nedenfor, og brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Mobiliser venligst dine organisationer.

Vi kan ikke adskille sammenbruddet i det finansielle system fra faren for krig. Deltag i Den Internationale Fredskoalition denne fredag med ekspert Alex Krainer, rapporter om ungdomsrekruttering og andet, der vil blive annonceret.

Venner af Den Internationale Fredskoalition,

Mens den nye Trump-administration bumler ind i sin fjerde måned i embedet, hvor den på buldrende vis vælter alle de traditionelle tilgange, kæmper verden med at finde orden i den nye præsidents handlinger. De meget forskellige udtalelser om Iran vækker f.eks. forståeligt nok bekymring. Mellemostudsendingen Steve Witkoff antydede mandag, at et iransk atomberigelsesprogram på op til 3,6 % var acceptabelt for et civilt atomprogram – en udtalelse, som han chokerende nok modsagde kun en dag senere, da han sagde, at “Iran skal stoppe og afvikle sit atomberigelses- og atomvåbenprogram.” En lignende situation er ved at opstå med hensyn til toldpolitikken, hvor virksomheder og hele nationer bliver rystet af den usikkerhed, det medfører.

Kaos er ikke en forbundsfælde for velstand – hverken i økonomier eller i internationale relationer. Og det er klart, at præsident Trump ikke gør sig selv nogen tjeneste ved at fremme en så selvmodsigende og uforudsigelig politik. Men selv om disse overvejelser er vigtige og bør tages op, skal vi passe på ikke at miste fokus på de underliggende problemer midt i begivenhedernes svimlende tempo.

Fra dette synspunkt kan man se på den aktuelle debat i Tyskland om at sende langtrækkende Taurus-missiler til Ukraine, som den kommende kansler Friedrich Merz har foreslået. Netop som situationen mellem USA og Rusland ser mere lovende ud, og verden er på vej tilbage fra randen af tredje verdenskrig, hvad så hvis Tyskland pludselig hjælper Ukraine med at affyre missiler dybt ind i Rusland? Chefen for

Ruslands udenlandske efterretningstjeneste bemærkede netop den 15. april: "I tilfælde af aggression fra Den Nordatlantiske Alliance mod unionsstaten [Rusland og Hviderusland] vil der helt sikkert blive påført skade på hele NATO-blokken ..." Er Trump klar over denne fare?

Eller tag sagen om Kina og den voksende toldstrid. Hvad er egentlig USA's fysisk-økonomiske kapacitet til at modstå en regulær handelskrig med verdens største produktionsøkonomi? Kinas beslutning om at begrænse sjældne jordarters metaller og magneter er måske kun toppen af isbjerget og kan betyde et meget større problem for en amerikansk økonomi, der er stærkt afhængig af import. Vietnams erklærede interesse i at tage imod tilbuddet om at blive medlem af BRIKS og udvide samarbejdet med Kina kan også blot være en begyndende tilkendegivelse af den form for massiv modreaktion, som Trumps politik vil medføre rundt om i verden. Forsøget på at afkoble sig fra Kina vil sandsynligvis fungere omtrent lige så godt som bestræbelserne på at isolere Rusland, og »af-dollarisering« kan snart blive det mindste af USA's problemer. Hvilke slags økonomiske kvaksalvere råder Trump til at løbe denne risiko?

Og sidst, men bestemt ikke mindst, hvilken effekt vil dette kaos have på det oppustede og overbelånte finansielle system, som er blevet holdt flydende af Federal Reserves likviditet siden 2008? Som man for nylig så med en hurtig stigning i amerikanske statsobligationers basispoint, er dette system meget ustabil og vil hurtigt støde ind i derivatboblen på 2 billiarder dollars, som venter på at sprænge. Hvor meget uro kan dette finansielle system tåle, før det går ind i et uigenkaldeligt kollaps?

Det er på faktorer som disse, at den virkelige verden bestemmes, ikke på de daglige begivenheder, der præsenteres som nyheder i medierne. Og tag ikke fejl – disse faktorer er klart forstået af dem, der gerne vil udsætte Trump for en »Liz Truss-behandling« og føre USA tilbage til dets status som en

dum gigant, der håndhæver det vestlige imperiale system. Ingen form for klogskab eller "3d-skak" vil kunne undgå de underliggende realiteter, som USA og verden står over for – og ethvert forsøg på at ignorere dette vil blot gøre situationen værre.

Patrioten og verdensborgeren i dag vil handle for at skabe en ny serie af aftaler mellem stormagterne for at udvikle deres nationer og øge arbejdskraftens produktive kræfter i verden som helhed. Det er ikke kun sådan, man retter op på handelsmæssige ubalancer, men også sådan, man skaber en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur – samtidig med at man undgår en britisk geopolitisk fælde i samme omgang.

Deltag i Den Internationale Fredskoalition med ekspert Alex Krainer, rapporter om ungdomsrekruttering og lignende, som vil blive annonceret.

Fire love, ti principper og én chance

Dennis Speed

Den 14. april 2025 – Søndag formiddags panel på Schiller Instituttets konference den 24.-25. maj, »En smuk vision for menneskeheden i tider med stor turbulens!«, vil fokusere på »Lyndon LaRouche, amerikansk patriot og verdensborger«. Den fortsatte vellykkede undertrykkelse af LaRouches ideer, økonomien og statsmanden – som ved ni lejligheder med succes forudsagde udviklingen af den fysiske sammenbrudskrise i det transatlantiske post-Bretton Woods-system – må ophøre.

Dette er ikke blot en moralsk nødvendighed, selv om der er et

spørgsmål om simpel retfærdighed involveret, både for LaRouche og for dem, der er blevet forfulgt og fængslet sammen med ham. Hans løsningspolitik, såsom LaRouches Oase-plan for Sydvestasien, stammer fra hans avancerede forståelse og forbedring af den disciplin, der er kendt som det amerikanske system for fysisk økonomi. At studere, anvende og anfægte, endog bestride, LaRouches forslag, herunder hans unikke »udviklingskorridor«-revolution inden for fysisk økonomi, er nøglen til, at især USA kan erkende, at det problem, de oplever med Kina og Rusland, ikke er »kommunisme« eller »socialisme«.

Problemet er, at USA selv ikke længere forstår, accepterer eller støtter det amerikanske system for fysisk økonomi. Det er den lære, man kan drage af den tragikomedie, der udspiller sig i øjeblikket, og som kaldes »told- og handelsproblemet«. Selv om det på ingen måde er årsag til det nuværende finansielle kaos, medvirker det til det, netop fordi det nuværende gældssystem, i sin nuværende form, ikke kan reddes. Der er ingen tænkelig finansiell løsning, der kan løse dette problem. Systemet må føres gennem en regulær konkursbehandling, mens milliarder af dollars i kreditter skal stilles til rådighed globalt til fysisk produktion, hvoraf en stor del ganske vist er koncentreret i USA, men som involverer samtlige nationer. Det forhold vil blive behandlet i panel tre på Schiller Instituttets konference, »LaRouche-programmet til at skabe 3 milliarder nye produktive jobs i løbet af en generation«, lørdag den 24. maj.

Der er også nogle gode nyheder. Det ser ud til, at selv om man ikke har set nogen i USA, især blandt økonomer, som endnu har samlet mod til at diskutere LaRouches økonomiske forslag ved navn, så er den offentlige genindførelse af Alexander Hamiltons antikoloniale amerikanske systemøkonomi i de politiske overvejelser i det mindste begyndt i dele af de sociale medier. I løbet af en udveksling fredag den 14. april mellem analytikerne Alexander Mercouris, Glenn Diesen og

Alastair Crooke forsøgte kommentatorerne at forstå de nuværende motiver hos den tidligere »elite« i den transatlantiske verden. De havde diskuteret toldkonflikten, udsigterne til krig mod Iran og Kina, masseødelæggelsen af Gaza og tilmed den mulige fornyelse af krigen mod Rusland.

Crooke spurgte Diesen, som Crooke beskrev som »en økonom«, om hans tanker. »Det er værd at bemærke, at disse økonomiske ideer, som russerne spiller med nu, meget af det havde en stærk tilknytning til USA,« sagde Diesen. »For hvis man går tilbage til Alexander Hamiltons tid, var deres største bekymring den britiske økonomiske dominans, at dette var en form for frihandelsimperialisme, som ville forhindre udviklingen af deres samfund og mange andre problemer. Så hele grundlaget for, at Alexander Hamilton og Henry Clay udviklede dette amerikanske system, hvor de ville have større industriel autonomi, deres eget finansielle system, det vil sige med deres egen nationalbank, kontrol over deres egne transportkorridorer, meget af dette spredte sig over hele verden, selv Japan. Friedrich List kopierede, som du nævnte, effektivt det amerikanske system. Han ville bringe det til Tyskland med jernbaner, (en) nationalbank, ... derefter havde man Sergei Witte fra Rusland, finansministeren, som oversatte Lists ideer til pjecer og delte dem ud i Rusland.

»Og det var af afgørende betydning for Rusland. De kiggede altid på Sergei Witte, også da de vendte sig mod Asien, hvor de samme ideer blev anvendt. Transportkorridorerne, den industrielle autonomi, den finansielle autonomi. Så meget af dette gik tilbage til Alexander Hamiltons befrielse af Amerika fra briterne. Men efter de sovjetiske erfaringer flirtede de igen med liberalismen under Jeltsin, men nu er de virkelig tilbage til List. Så hvis man vil forstå den retning, som både russerne og kineserne går i, så har den en meget stærk amerikansk oprindelse.«

Diesen har ret. Hvilken amerikansk økonom vil deltage i denne diskussion med ham? Vil nogen turde nævne navnet Lyndon

LaRouche? Hvem i nærheden af Det Hvide Hus er parat til at handle for at genskabe »det amerikanske system, hele det amerikanske system og intet andet end det amerikanske system«, i modsætning til det gældsplagede kasino plus våbenforretning, som er den amerikanske økonomi i dag?

Der var engang, hvor Amerika, med alle sine fejl og mangler, var synonymt med produktivitet og produktionsorientering. At vende tilbage til det kræver et kulturelt skift, ikke en monetær eller finanspolitisk fidus. USA kan ikke gøre det nu uden at være en del af et internationalt samarbejde, der koncentrerer sig om, hvordan man skaber en retfærdig sikkerheds- og udviklingsarkitektur mellem USA og Rusland, USA og Kina, og mellem disse tre nationer og Indien, og så andre. Aftaler om told, handel, kredit til fysisk produktion og ikke spekulation, minedrift, produktion, landbrug, avancerede energisystemer med høj tæthed og rumfart samt sundheds- og uddannelsesinfrastruktur bør vedtages på verdensplan nu. De fire love, hvormed dette kan opnås, blev skitseret af Lyndon LaRouche for et årti siden. De vil blive diskuteret på Schiller-konferencen og er indlejret i Helga Zepp-LaRouches »Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur« .

Zepp-LaRouche: »Handelskrig, oprustning, verdenskrig? Eller en ny

sikkerhedsarkitektur?

Følgende artikel af Helga Zepp-LaRouche vil blive bragt i den kommende udgave af den tyske ugeavis Neues Solidarität nr. 16-17, 17.april 2025. Den er oversat af EIR.

Af Helga Zepp-LaRouche

Ved ensidigt at indføre told over for hele verden, derefter »sætte dem på pause« og så hæve toldsatserne over for Kina til 145 %, har USA's præsident Donald Trump ikke forårsaget, men han har udløst en proces, der på relativt kort sigt kan føre til opløsningen af det globale finansielle system, som allerede befinder sig på randen af et kollaps. Denne optrapning bevæger sig mod »ukendt farvand« og risikerer at føre til en »direkte finanskrig«, ifølge den globale chef for valutaforskning i Deutsche Bank, George Saravelos. Som følge heraf truer en systemisk krise i det globale finansielle system med den akutte fare for, at de eksisterende brændpunkter for krig kan optrappes til en tredje verdenskrig!

Men selv før denne seneste forværring af den strategiske situation var vi her i Tyskland i gang med at forberede os på krig. Vi får at vide, at vi på grund af den »uprovokerede russiske aggressionskrig« skal blive »klar til krig«, at Rusland vil angribe Tyskland og andre europæiske nationer militært senest i 2029, så vi er nødsaget til at investere hundredvis af milliarder euro i oprustning, den tyske hær går ud i skolerne for at rekruttere, og indenrigsministeriet siger, at skolebørn skal forberedes på krig. En vis generalløjtnant Andre Bodemann forklarer i forbindelse med »Operation Plan Deutschland«, at folk snart må vænne sig til at se transporten af mange døde og sårede i gaderne igen, Volkswagen bygger endnu en gang kampvogne, som for 80 år siden, der vil blive brugt mod Rusland igen. Hele verden ser med rædsel på Tyskland og undrer sig over, hvordan dette er muligt med tanke på vores lands historie. Hvordan i alverden

kom vi til dette punkt blot 35 år efter den fredelige revolution i Østtyskland og den tyske genforening?

Tysklands og verdens store historiske mulighed for at drage nytte af Berlin-murens fald i 1989 og den efterfølgende afslutning på Den kolde Krig til at etablere en fredsorden for det 21. århundrede blev forpasset. Mens den russiske ledelse gik med til Tysklands genforening og medlemskab af NATO, meget generøst set i lyset af den tyske historie, var de neokonservative i Washington og London allerede i færd med at planlægge etableringen af en unipolær verden.

Frigivne amerikanske, russiske, tyske, britiske og franske dokumenter, som nu er tilgængelige i USA's National Archives, udenrigsministeriet, Pentagon, præsidentbibliotekerne og forskellige nationale arkiver og universitetsbiblioteker, beviser, at en syndflod af løfter om ingen NATO-udvidelse mod øst blev givet til den sovjetiske præsident Mikhail Gorbatsjov og udenrigsminister Eduard Sjevardnadse af Baker, Bush, Genscher, Kohl, Gates, Mitterrand, Thatcher, Hurd, Major og Woerner. Disse dokumenter viser tydeligt, at de russiske klager over at være blevet bedraget er helt berettigede. Den tidligere CIA-direktør Robert Gates indrømmer utvetydigt, at Gorbatsjov og andre bevidst blev forledt til at tro, at NATO ikke ville udvide mod øst.

Var den seksdobbelte udvidelse af NATO mod øst og opstillingen af offensive våbensystemer ved Ruslands grænse, som de facto betyder en omvendt Cuba-krise for Rusland, ikke en provokation? Og nu, den 31. marts, offentliggjorde *New York Times* en artikel på 13.000 ord om resultaterne af en årelang undersøgelse baseret på 300 interviews, som dokumenterer, at USA har styret krigen i Ukraine fra Clay Barracks i Wiesbaden siden senest midten af april 2022. Bekræfter det ikke til fulde, at der er tale om en klassisk stedfortræderkrig mellem USA og Rusland? Militæreksperter fra mange lande har overbevisende påvist, at Rusland hverken har intentioner eller personel og militær kapacitet til en angrebskrig mod Europa.

Hvis Trump, uanset hans toldpolitik, nu forsøger at afslutte denne krig og dermed dødsfaldene i Ukraine, burde Tyskland og Europa så ikke støtte dette 100 % i stedet for at ville fortsætte krigen i en »koalition af de villige«?

Europa-Kommissionens formand Ursula von der Leyen ønsker et EU-militærbudget på 800 milliarder euro. Den kommende tyske kansler Friedrich Merz brød sit valgløfte umiddelbart efter sit valg, pressede en ændring af grundloven igennem og vil gennemføre et militærbudget på 400 milliarder euro til at begynde med, men potentielt uden nogen øvre grænse. Denne gigantiske militarisering vil også resultere i enorme nedskæringer i de sociale udgifter. Til det formål skal tyske indskydere overtales til at investere deres opsparring i oprustningsobligationer – en form for moderne Mefo-veksler. I betragtning af Trumps toldpolitik, som truer med ufrivilligt at »afvikle« hele det finansielle system med dets boble på 2 billioner dollars i udestående derivatkontrakter, vil selv en sådan udplyndring være som blade, der fejes væk i vinden. Hvis der er én ting, vi kan lære af historien, så er det visheden om, at der i slutningen af sådanne oprustningsvanvid kommer krig, altid efter mottoet: Først vil de have dine penge, så vil de have dine børn.

På kort sigt, hvis Trump holder fast i sin toldkrig, vil der komme en bølge af bankerotter i landene i det Globale Syd og blandt amerikanske virksomheder og landmænd samt en stigning i inflationen og de deraf følgende private konkurser, mens ejere af amerikanske statsobligationer kan blive tvunget til at konvertere dem til hundredårige obligationer, som Trumps økonomiske rådgiver Steve Miran foreslår. Det kunne også kaldes ekspropriation.

Så hvad kan der gøres? I en sådan dobbelt eksistentiel krise – truslen om et finansielt kollaps og faren for krig – hjælper lappeløsninger ikke. Vi har brug for et helt nyt paradigme i internationale relationer, en tilbagevenden til diplomati som middel til konfliktløsning og en overvindelse af geopolitik

ved at fokusere på menneskehedens fælles interesser.

1. Tyskland og de andre europæiske nationer må organisere en international konference, som straks skal sættes på dagsordenen for at skabe en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Denne konference skal først blive enig om fælles principper som beskrevet i de fem principper for fredelig sameksistens og FN-pagten. I denne ånd må der derefter skabes et nyt Bretton Woods-system, som frem for alt overvinder underudviklingen af landene i det Globale Syd gennem et retfærdigt kreditsystem.
2. Et banksystem i traditionen fra Glass/Steagall-loven, som blev indført af USA's præsident Franklin D. Roosevelt i 1933, skal garantere den vedvarende betjening af industri, landbrug og handel. Kreditskabelse skal bringes under kontrol af suveræne regeringer gennem oprettelsen af nationalbanker. I Tyskland kan Kreditanstalt für Wiederaufbau efter Anden Verdenskrig være et referencepunkt.
3. Denne konference må derefter sætte en stopper for alle krige i verden i overensstemmelse med principperne i Den Westfalske Fred og iværksætte genopbygningen af de tidligere krigszoner gennem en retfærdig efterkrigsorden.
4. Nye våbenkontrolaftaler skal straks forhandles på plads, og en omfattende omlægning af det militærindustrielle kompleks' industrielle kapacitet til nyttig industriproduktion må påbegyndes.
5. De fælles udfordringer for menneskeheden, såsom at overvinde sult og fattigdom, skabe et moderne sundhedssystem for alle nationer, universel uddannelse for alle mennesker og andre eksistentielle spørgsmål, skal løses i samarbejde med BRIKS-staterne og nationerne i det Globale Syd.
6. Denne konference har som mål at fremme en dialog mellem kulturer baseret på det faktum, at menneskehedens

identitet er vores fælles evne til at ræsonnere, hvilket gør os i stand til altid at finde en løsning på alle problemer på et højere niveau end det, hvorfra de opstod.

Følg derfor disse opfordringer til handling:

Deltag i Den Internationale Fredskoalition, som har holdt en Zoom-konference hver fredag kl. 17.00 dansk tid i 97 uger!

Deltag i alle påskemarcher og fredsdemonstrationer!

Overlad ikke vores fremtid i hænderne på krigsmagerne!

**Et nyt system er den eneste
løsning.**

**Den Internationale
Fredskoalitions møde #97,
fredag den 11. april 2025**

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 97. møde i træk. Tak, fordi I er med, både dem, der har deltaget i 97 uger, og dem, der er med i dag. Vi har skabt dette forum for at samle mennesker fra hele verden for at diskutere, hvordan vi kan skabe ægte fred. Det er ligegyldigt, hvilken ideologi man har, hvis man ønsker at skabe ægte fred, er man velkommen her. Vi

har haft folk fra 95 nationer, som vi kender til, til at deltage, og mindst 1.000 mennesker deltager hver uge i disse diskussioner. Så del dette med dine venner og organisationer, og få dem til også at deltage. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed.

For at begynde i dag vil jeg gerne invitere Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Institutet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, til at tale til os. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig sige velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, at alle er meget bevidste om, at verden befinder sig i en hidtil uset tumult. Til de mange kriser, vi har diskuteret i de sidste 97 uger, kommer nu et nyt stort chok. Det er, at præsident Trump først erklærede høje toldsatser mod praktisk talt hele verden; så kom der gengældelse, især fra Kina. Så accelererede Trump mod Kina igen, og nu har USA importtariffer mod Kina på 145%; og Kina har tariffer mod USA på 125%. I løbet af få dage blev billioner af dollars udraderet på de finansielle markeder. Og det var sandsynligvis på grund af det, at nogle af præsident Trumps milliardærvenner overbeviste ham om at indføre en 90-dages pause for resten af verden undtagen Kina.

Man kan selvfølgelig diskutere, hvad præsident Trumps hensigt er; han siger, at USA blev plyndret af hele verden, at alle udnyttede USA, og at han ønsker at genindustrialisere USA. Det er måske hans ærlige hensigt, men hvis man spørger rundt omkring i verden, tror jeg, at næsten ingen ville være enige i den fortolkning, fordi vi ved, at IMF/Verdensbank-systemet skabte handelsbetingelser til fordel for især USA, men også Europa, og til ulempe for udviklingslandene. IMF's betingelser forhindrede faktisk den industrielle udvikling i det Globale Syd, og det er derfor, vi har dette oprør, som det kommer til udtryk i dannelsen af BRIKS og andre tilsvarende udviklinger.

Hvad bliver resultatet nu? Vi vil se, hvad der potentielt sker

med denne optrapning af handelskrigen mellem USA og Kina, men det er ikke årsagen til finanskrisen. Den forårsager ikke den systematiske krise i det finansielle system. Men det kan udløse det endelige kollaps af hele systemet, fordi det system har været bankerot i meget lang tid. Vi cirkulerer lige nu internationalt på Schiller Instituttets hjemmeside og andre steder en erklæring, som jeg vil bede alle deltagere i denne opfordring om at hjælpe os med at distribuere. Overskriften er »[Hvad hver eneste nation må gøre nu: Wall Street gav os denne krise; LaRouche har svaret].« I papiret er der lange citater fra min afdøde mand, Lyndon LaRouche, som profetisk havde forudsagt det nuværende systemkollaps. Den foreslår meget klare foranstaltninger, som skal træffes, og som han havde døbt »[The Four Laws of Lyndon LaRouche].« Det starter med en Glass-Steagall-bankopdelingslov, præcis som Franklin D. Roosevelt indførte den i 1933. Det omfatter at bringe kreditgivningen tilbage under regeringers og parlamenters suveræne kontrol – i USA er det Kongressen. Det vil kræve oprettelsen af et nyt internationalt kreditsystem som et nyt Bretton Woods-system, der skal afhjælpe underudviklingen i det Globale Syd ved at give langfristet kredit til lav rente. Og det skal indføre en massiv forøgelse af produktiviteten i verdens økonomiske system ved at fokusere på rumteknologi, fusionsenergi og lignende ting. I kan se det hele skrevet i denne erklæring, og jeg vil opfordre jer alle til at tænke over, hvilke institutioner i jeres land, der skal gøres opmærksom på dette dokument.

Det er naturligvis et åbent spørgsmål, hvad der vil komme ud af denne konfrontation mellem USA og Kina. Jeg vil gerne citere en artikel, som netop er udgivet af Wang Wen, der er dekan for Chongyang Financial Institute ved Renmin University i Beijing. Han skriver en artikel med overskriften [»Bliver der krig mellem USA og Kina?«] . Han siger, at dette spørgsmål pludselig er blevet populært på de sociale medier efter denne handelskrig, og han slår først fast, at det aldrig har været Kinas hensigt at betragte USA som en fjende. Der er heller

ikke kommet nogen udtalelse fra nogen højtstående kinesisk embedsmand om denne handelskrig. Han nævner dette som et punkt for at sige, at Kina ikke ønsker en optrapning. Og den 17. januar, tre dage før Trump tiltrådte, var der en telefonsamtale mellem Trump og Xi Jinping, hvor de begge udtrykte et ønske om at samarbejde og håb om, at det ville være muligt, forudsat at de hver især respekterer hinandens kerneinteresser. Derefter fortsatte han med at pege på Kinas øgede militære styrke; at det har tre hangarskibe langs kysten, at det har mange langtrækkende missiler, at det har 70 % af verdens droneproduktion, og at USA ikke kunne besejre Kina i en militær konflikt. Han henviste til nylige krigsscenarioer fra RAND Corporation og tænketanken CSIS, som kom til den konklusion, at USA ikke kan vinde, men kan lide et katastrofalt nederlag. Til sidst citerer han en tegneserie, der gik viralt i Kina for nylig, og som viser Trump klædt ud som enkekejserinde Cixi, Qing-dynastiets sidste herskerinde, som i 1900 »erklærede krig mod de otte mest magtfulde lande på det tidspunkt«. Få år senere kollapsede Qing-dynastiet.« Dette er en åbenlys henvisning til det faktum, at USA er involveret i mange krige rundt om i verden. Han slutter artiklen med at sige, at hvis det kom til en krig mellem USA og Kina, ville det ende meget værre for USA end Koreakrigen. Jeg vil tro, at det bare er en udtalelse fra en ledende tænketanksperson fra Kina, men det peger på den faktiske situation.

Meget mere bekymrende er en [lækage, som netop er blevet offentliggjort af Tucker Carlson], som vi forsøgte at få bekræftet til dette møde; det har vi endnu ikke været i stand til. Men Carlson citerede en nylig Pentagon-vurdering, som siger, at Pentagon har dokumenter, der viser, at hvis de tillod Ukraine at affyre missiler dybt ind på Ruslands territorium, ville det medføre en 50% risiko for en optrapning til atomkrig. Og alligevel fik Ukraine den tilladelse. Tucker Carlson siger, at politikere, der føler sig trygge ved et sådant resultat, hører hjemme i et fængsel for kriminelle sindssyge. Vi vil naturligvis forsøge at få bekræftet, om der

findes et sådant Pentagon-dokument, men jeg udelukker det slet ikke, for det var vores uafhængige vurdering af situationen mod slutningen af Biden-administrationen. Denne Pentagon-erklæring ville bare bekræfte det.

Ellers finder jeg situationen meget dramatisk. IDF i Gaza bombarderer flere steder i Gaza. Den humanitære situation er katastrofal. Smotrich sagde, at de ikke længere ville tillade, at der kom majs-korn ind i Gaza, hvilket naturligvis betyder total hungersnød. Selv pensionerede IDF-soldater protesterede tilsyneladende mod Netanyahu, og FN's Sikkerhedsråd udsendte en erklæring, der fordømte den nuværende israelske politik. Det er lige til at gå til, og optrapningen med Iran står naturligvis stadig højt på dagsordenen. Det har potentialet til virkelig at bringe verden på kanten af en global konfrontation. Og på den anden store front, Ukraine, bliver situationen på landjorden i Ukraine mere desperat for hver time, der går. Der er fuldstændig ødelæggelse; hæren er ikke længere i stand til at genopbygge sine rækker, og der var nogle højtstående kommandanter, der sagde, at de ikke kunne fortælle den ukrainske befolkning sandheden, fordi de ikke kunne klare det. Ukraine-kontaktgruppen mødes igen i Bruxelles lige nu, og Witkoff er i Sankt Petersborg.

Så det er nogle af parametrene i den ekstremt dramatiske situation. I mellemtiden bør jeg nævne denne meget vigtige afsløring fra New York Times, som den 31. januar offentliggjorde en artikel på 13.000 ord, der dybest set indrømmer, at fra midten af april 2022 og frem blev hele kommandoen over Ukraine-krigen ført fra Wiesbaden, Clay Barracks, hvor USA gav ordrerne, leverede den tekniske assistance, al sikkerhed og efterretning. Derfor er argumentet om, at krigen var uprovokeret, og at det var en krig mellem Rusland og Ukraine – som vi altid har sagt var en krig mellem USA og NATO og Rusland; det er nu blevet fuldstændig bekræftet. Jeg synes, at det anstændige ville være, at alle de mennesker, der gentog fortællingen om den uprovokerede

angrebskrig, kom ud og anerkendte, at New York Times blandt andre har bevist, at det var en forkert fortælling.

Nu vi taler om en forkert fortælling, så er den nye tyske regering – den er ikke helt dannet endnu, men den har indgået en koalitionsaftale mellem CDU, CSU og socialdemokraterne. Den traktat indeholder den utrolige paragraf, at de fra nu af, mens denne regering sidder ved magten, vil forsøge at gennemføre en krig, der forbyder hvad? At lyve! Simpelthen at lyve! Det vil blive sat under straf, hvis nogen bevidst spreder misinformation. Selv Bildzeitung, den største tabloidavis i Tyskland, har i dag en leder, der kommenterer denne nyhed og siger, at de bør stoppe dette; det er meget farligt. Mange forfatningsmæssige og juridiske eksperter er citeret for at sige, at dette er på vej mod et diktatur, for hvem skal afgøre, hvad der er løgn, og hvad der ikke er? Og mange ting, som man troede var løgn, viste sig at være sande kort tid efter, så de advarer mod det og siger, at det er vejen til et diktatur. Jeg tror desværre, at det er en stor fare i betragtning af, at redaktøren af et magasin i Tyskland allerede er blevet dømt til fængsel – ikke med det samme, men som en ventende straf, fordi han lavede et billede af indenrigsminister Nancy Faeser, der viste en plakat, hvor der stod, at hun er imod ytringsfrihed. En satirisk kommentar, som tydeligvis ikke er tilladt i Tyskland længere.

Jeg synes, vi er i en utrolig situation, som virkelig kræver mobilisering af den internationale fredsbevægelse og Den Internationale Fredskoalition, men også enhver anden gruppe, som er bekymret for verdensfreden. Jeg har nu i flere år sagt, at jeg ikke tror, at denne situation kan afhjælpes ved at klistre kosmetiske plastre på problemerne; men at vi er nødt til at have en grundlæggende korrektion af det fejlbehæftede system ved at skabe en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til hvert enkelt lands interesser i traditionen fra Den Westfalske Fred. Så vi bør diskutere dette i diskussionsperioden, og jeg giver ordet

tilbage til dig, Anastasia.

Bemærkninger under diskussionen:

Jeg vil bare gerne takke Fuller for hans optimisme, som giver os et håbefuldt perspektiv. Jeg har mine tvivl, om det kan gå igennem, men jeg er glad for at høre det fra dig. Og jeg vil gerne takke professor Roberts for faktisk at tage spørgsmålet om en ny sikkerhedsarkitektur op, for jeg synes, at diskussionen om, hvordan vi kommer dertil, og hvad principperne for en sådan ny arkitektur skal være, er ekstremt vigtig. Men jeg vil sige, at vi har brug for noget bedre end både Jalta og de 100 års fred mellem Wienerkongressen og Første Verdenskrig. Det var en slags fred, men bestræbelserne på at udvikle republikanske principper i Tyskland mislykkedes f.eks. i 1848. Man havde dybest set stadig forskellige former for oligarkiske systemer. Jeg tror, vi er nødt til at finde på noget bedre, og jeg mener, at vi virkelig må starte en diskussion om, hvad principperne for denne nye arkitektur skal være. Jeg har skrevet ti principper, som forsøger at berøre det, jeg mener er helt afgørende at tilføje til ideer som de fem principper for fredelig sameksistens eller FN's charter, som jeg mener skal spille en rolle i den nye arkitektur.

Men jeg tror, at den er nødt til at have noget, man næsten kan kalde et metafysisk grundlag; eller hvis man ikke vil kalde det metafysisk, vedrørende den faktiske lovmæssighed i det fysiske univers, for at give en slags forankring i noget, der ikke er en mening, men baseret på videnskab og principper for stor kunst. Men jeg tror, det ville være vigtigt virkelig at overveje, at det nye element i situationen er det faktum, at landene i det Globale Syd ønsker at have en ligeværdig stemme. På den ene side er man nødt til at have stormagterne til at garantere med al deres magt og militære styrke, men jeg tror, at det, der er brug for, er en orden, som giver alle lande en ligeværdig stemme, uanset om de er små eller store. Jeg tror, at BRIKS-landene har bevæget sig i denne retning og forsøgt at anvende disse principper. Men som sagt vil jeg bare gerne

udtrykke min glæde over, at denne diskussion er blevet bragt til bordet igen af jer. Så måske kunne vi opmuntre nogle unge mennesker, nogle studerende, til at begynde at tænke over, hvad principperne for den nye økonomiske verdensarkitektur skal være. For den verden, vi forsøger at forme for at sikre menneskehedens overlevelse, vil i høj grad være den verden, I kommer til at leve i de næste 75 år eller mere. Så jeg synes, man skal have en stemme i det. Det ville også være min appel til yngre mennesker.

Senere i diskussionen:

Vi har fulgt perspektivet om, at vi ville komme til dette punkt i 54 år. For i 1971, da Nixon gik fra faste valutakurser til flydende valutakurser, erkendte min afdøde mand, Lyndon LaRouche, straks, at det ville betyde, at Bretton Woods-systemet var dødt. Bretton Woods-systemet var tiltænkt Franklin D. Roosevelt, men det blev aldrig helt gennemført, som han havde tænkt sig, fordi han døde på det forkerte tidspunkt, og så blev det faktiske Bretton Woods i høj grad påvirket af Churchill og Truman. Derfor gjorde det en masse godt for den såkaldt avancerede sektor, men det forsømte fuldstændig ideen om, at Bretton Woods-systemet – ifølge Roosevelts hensigt – skulle overvinde fattigdom i udviklingslandene som en absolut prioritet. Ikke desto mindre betød Bretton Woods-systemet en meget stabil udvikling i to årtier, og det var ved at være slut. Lyndon LaRouche sagde på det tidspunkt, at hvis de vestlige lande holder fast i politikken med at lægge vægt på spekulationsgevinster og profitmaksimering, vil det absolut og nødvendigvis ende med en ny depression, en ny fare for verdenskrig og endda fare for en ny fascisme.

I hele sit liv fra det øjeblik analyserede han altid enhver væsentlig vending til det værre; han kom med ni grundlæggende forudsigelser i denne periode. Han tilbød altid, hvad der burde være alternativet. Det alternativ har udviklet sig fra forslaget om en ny international udviklingsbank, som han

fremstille i 1975, til det nuværende system med Lyndon LaRouches fire love. Der er blevet skrevet mange artikler om det af ham, og jeg mener, at den store tragedie for USA og verden er, at etableringerne på Wall Street, City of London og magthaverne frygtede, at Lyndon LaRouches ideer ville begrænse deres privilegier så meget, og at det ville fjerne deres magt til at skabe absolut profit; at de gik efter LaRouche på måder, som kun nogle gange er blevet nået af chikanen og forfølgelsen af Trump i hans første administration. Men den store tragedie er, at folk er blevet nægtet uhæmmet adgang til disse ideer. Så jeg vil faktisk foreslå dig og andre, der lytter til dette, at Anastasia måske kan lave en læseliste med mindst to, tre eller fire store artikler, som du absolut bør læse som følge af denne diskussion. Læg den i chatten eller i en e-mail efter denne diskussion.

For lige nu tror jeg, at det, verden har mest brug for, er de rigtige økonomiske principper for fysisk økonomi. Der er en masse forvirring; folk tror på kryptovalutaer og Bitcoin og alle mulige charlataner og fupmagere. Jeg tror, at det, der er brug for lige nu, er en masse mobilisering af mennesker, som kræver de rigtige løsninger.

Til professor Roberts vil jeg bare sige, at selvom jeg er enig i, at en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur er et spørgsmål om stater, kan det kun være stater, der gennemfører det. Men hvad gør man, når i hvert fald nogle stater – dem i Vesten – har vist sig at være helt ude af stand til at rette op på de fejl, der førte til den nuværende situation? Man har BRIKS-processen, som er den Globale Majoritet, der forsøger at sammensætte et nyt system baseret på gyldige principper om et win-win-samarbejde, der giver alle lande mulighed for at udvikle sig. Men landene i Vesten, som har holdt fast i den neoliberale politik både med hensyn til økonomi og finans, men også den såkaldte regelbaserede orden, som har været en fuldstændig fiasko, der har ført til den nuværende

verdenskrise. Etablissermenterne har ikke været villige til at indrømme, at det er resultatet af deres politik. Derfor er vi nødt til at få folk udefra til at gribe ind; folk med god vilje, eksperter som dig selv, historikere, akademikere, folk, der seriøst har studeret forskellige vidensområder; til at danne et Fornuftens Råd, for hvis de nuværende regeringer ikke er i stand til at løse problemet, må rådet komme fra et velinformeret flertal af befolkningen. Vi forsøger at inspirere til netop det.

Lidt senere:

Jeg vil bare tilføje, at opmærksomheden ikke kun går til selve problemet, men også til en hidtil uset militarisering. I Europa vil EU bruge 800 milliarder euro på at opruste Europa; Tyskland vil bruge 400 milliarder euro eller mere uden et loft. Og desværre har Trump netop annonceret et militærprogram på 1 billion dollars. Den nye rumkommando sigter mod dominans i rummet. Der er mange aspekter, som viser, at vi er meget langt fra den form for økonomisk system, som ville bringe det tilbage til at tjene det fælles bedste. Jeg tror, at militæruddgifterne er de mest kontraproduktive; det er det militærindustrielle kompleks, som er en slags sidste fase af denne profitmaksimering. Det er en lov, som kan bevises i historien; først bruger man pengene på våben, så kalder man de unge til fronten, og til sidst kalder man børnene til fronten, som det er sket i alle større krige. Vi er meget tæt på det i Ukraine, og i Tyskland går Bundeswehr-officerer ud på skolerne og forsøger at rekruttere 17-årige til at slutte sig til Bundeswehr. Så jeg vil eftertrykkeligt sige, at hele dette fremstød for militarisering af økonomien skal opgives, fordi det er en selvopfyldende profeti, der fører til en katastrofe. Det har ikke noget som helst at gøre med Hamiltons økonomi.

Med hensyn til Balfour-aftalen og Sykes-Picot-traktaten:

Jeg tror, det var aftalen om opdeling af Mellemøsten i 1916. Det var grundlæggende mellem franskmændene og briterne. Den trak grænserne op på en sådan måde, at den ville give plads

til fremtidig manipulation. Jeg tror, at det er det korte af det lange. Alle disse traktater mellem begyndelsen af Første Verdenskrig og afslutningen af Første Verdenskrig – Versailles var en af dem; Trianon-traktaten var en anden. Der var en række af sådanne aftaler, som opretholdt det Britiske Imperiums og det Franske Imperiums evne til hele tiden at bruge Mellemøsten som et cockpit for det store spil. Jeg tror, at det stadig er problemet i dag, fordi briternes indflydelse i Israel eller i den nuværende syriske regering er levn fra det. Hele historien om de såkaldte befrielsesbevægelser, der blev til officielle regeringer, udviklingen af al-Qaeda, til ISIS, til al-Nusra; alt dette var en del af den indflydelse, der kom ud af sådanne manipulationer. Det er det korte af det lange.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil gerne bringe det tilbage til det, jeg sagde i begyndelsen, for vi har en verden i hidtil uset uro. Jeg tror ikke, at nogen lige nu kan forudsige, hvor denne nuværende optrapning mellem USA og Kina vil føre hen. Den kan på kort sigt udløse den form for kollaps, som i sidste ende vil finde sted, medmindre man foretager en reorganisering af et nyt Bretton Woods i forbindelse med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Så vi sidder på en komplet krudttønde. Jeg kan kun bede alle deltagere om at tage dette dokument, som I så på skærmen, som vil være i chatten, og som I kan finde på Schiller Instituttets webside, og bruge det. Alle kan tage denne erklæring og kontakte deres parlamentariker, kongresmedlem, senator, delstatssenator, folkevalgte, borgmester, andre råd af forskellig art og kræve, at de handler. Vi er nødt til at sætte denne løsningsmodel ind i denne debat meget hurtigt. Tidligere har vi haft mobiliseringer, hvor delstatslovgivere overvejede at gennemføre og foreslå love til Kongressen som Glass-Steagall. Denne gang har vi brug for hele pakken. Hvis vi gør det i alle lande samtidig, tror jeg, vi kan få stor indflydelse. Den

anden ting er, at jeg gerne vil pege på, at vi i det mindste i Europa har påskeperioden med de berømte påskemarcher. Der vil være fredsdemonstrationer, hovedsageligt arrangeret af fagforeningerne. Jeg ved ikke, om der er sådanne ting i USA, men uanset hvor man har disse påskemarcher, bør man absolut printe et stort antal af dette dokument ud, tage derhen og distribuere det bredt.

Vi er nået til et punkt, hvor menneskehedens håb afhænger af enkeltpersoners mod og af mennesker, der træder ud af deres almindelige livsstil og adfærd og tager ansvar for udfaldet af denne historiske periode. Det er, hvad denne IPC handler om, og det er, hvad jeg beder jer om at gøre. Hjælp os med virkelig at udvide denne indsats. I næste uge vil vi gerne have mindst dobbelt så mange mennesker med. Vi er nødt til at gribe ind i denne periode med den viden, at vi har vejen ud af disse problemer. Det giver os et enormt historisk ansvar.

**Invitation: Den
Internationale Fredskoalition
#97 den 11. april 2025
Det, der kollapser på
nuværende tidspunkt, er en
enorm finansiel boble
Et nyt system er den eneste**

udvej

Fredag den 11. april kl 17

BEMÆRK TIDSÆNDRINGEN FOR EUROPA

Se de indledende præsentationer ovenover via YouTube.

For at være med til diskussionen klik på linket her, og brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:

Mobiliser venligst dine organisationer.

Ikke korrekturlæst

Verden har holdt en døende finansiell boble oppe, som er ved at udløse et generelt sammenbrud og en verdenskrig. Deltag i Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 17 med den tidligere amerikanske diplomat, CIA-embedsmand og islamforsker Graham Fuller, historikeren Geoffrey Roberts og andre, der snart vil blive annonceret.

Venner af Den Internationale Fredskoalition,

Den 9. april, samme dag som Trumps nationalt tilpassede toldsatser trådte i kraft, annoncerede Trump en 90-dages pause i disse toldsatser for de fleste nationer – de velopdragne – med den bemærkelsesværdige undtagelse af Kina, over for hvem Trump skamløst annoncerede en toldsats på 125 % på grund af den "manglende respekt, som Kina har vist over for verdens markeder", og som gengældelse for Kinas annoncerede gensidige 84 % told på amerikansk import.

I baggrunden for alle de store armbevægelser og nyhedsoverskrifter er der et finansielt system, som er klar til at eksplodere, måske med udgangspunkt i obligationsmarkedet, og som i sin terminale tilstand ikke kan reddes af nogen form for økonomisk indsprøjtning eller undsætning.

Føj til dette billede – for det er en del af samme system – de mange krigshændelser, der stadig truer. I øjeblikket er der planlagt et møde, eller måske indirekte forhandlinger, mellem amerikanske og iranske repræsentanter den 12. april i Oman – et håbefuldt skridt i retning af at afværge en krig, der hurtigt kan blive atomkrig – samtidig med at USA opbygger sit våbenarsenal i regionen og annoncerer nye sanktioner rettet mod Irans atomprogram. Man er endnu ikke blevet enige om betingelserne for en afslutning på krigen i Ukraine, og Israel fortsætter sin folkemorderiske likvidering af Gaza.

Øjeblikke som dette må få os til at tænke, ligesom Dr. Martin Luther King, at »kun når det er mørkt nok, kan du se stjernerne.« Det faktum, at der ikke er nogen løsning inden for det døende geopolitiske system med imperium, krig og Wall Street, betyder, at den *eneste* udvej er at skabe et nyt system, et nyt paradigme, baseret på helt andre aksiomer end det nuværende.

I sin webcast-diskussion med ambassadør Jack Matlock den 9. april fremlagde Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche en fornuftig tilgang til at håndtere den forestående sprængning af det finansielle system: »Den rigtige måde at gøre det på ville have været at indkalde til en stor international økonomisk konference, som en ny Bretton Woods-konference, og så diskutere principperne for, hvordan denne reorganisering skal ske. Og derefter overlade detaljerne til en taskforce og ekspertgrupper og finde ud af resten i et velvilligt samarbejde.»

Verden har holdt en døende finansboble oppe, som er ved at udløse et generelt sammenbrud og en verdenskrig. Deltag i Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 11.00 ET/5.00 CET med den tidligere amerikanske diplomat, CIA-embedsmand og islamforsker Graham Fuller, historikeren Geoffrey Roberts og andre, der snart bliver annonceret.

Udtalelse fra Schiller Instituttet: »Hvad hver eneste nation må gøre nu: Wall Street gav os denne krise; LaRouche har løsningen'

Ikke korrekturlæst

af Dennis Small

10. april 2025 (EIRNS) – Det vestlige finanssystem balancerer nu på kanten af et generelt, systemisk sammenbrud, som er ved at indvarsle en ny global stor depression, der er langt værre end den i 1930'erne. Sporene bliver smurt af den rovgriske handelskrig, som den godtroende Trump-administration har sluppet løs mod hele verden – men især Kina – efter råd fra Harvard-uddannede kvaksalvere og hedgefondforvaltere som Stephen Miran.

Præsident Trump synes at have til hensigt at befri verdens finanssystem fra globaliseringens spekulative aspekter, hvilket ville være en legitim indsats. Men fortolkningen af, at hele verden plyndrede USA, vender op og ned på hele historien. Det var det neoliberale finansielle system i Wall Street og City of London, som udviklede sig, efter at præsident Nixon nedlagde Bretton Woods-systemet og indførte flydende valutakurser i 1971, der skabte en mekanisme til at plyndre den produktive kapacitet i alle lande, inklusive USA. De nuværende bestræbelser fra landene i det Globale Syd på at

etablere et økonomisk system, som ville muliggøre deres egen økonomiske udvikling, er et oprør mod IMF's og Verdensbankens politik om betingelser.

Præsident Trump har ret: USA er blevet bestjålet, men det er landene i det Globale Syd også – og andre lande rundt om i verden. Derfor sidder vi alle i samme båd, og indsatsen for at rette op på systemets fejl skal ske i fællesskab.

Wall Street og City of London har savlet sig til en spekulationsboble på 2 kvadrillioner dollars, som ikke tilnærmelsesvis kan betales, uanset hvor mange krige de starter, og hvor meget de skærer i landenes budgetter. De har ødelagt de produktive økonomier i Europa og USA, pakket ind som postindustrielt sludder. De har plyndret nationerne i det Globale Syd gennem gældsslaveri og relaterede kolonipolitikker.

For at gøre tingene endnu værre har de introduceret deres spekulative kræft i selve det amerikanske statsobligationsmarked og undermineret selve grundlaget for efterkrigstidens transatlantiske finansielle system. Og de foreslår at udskyde dagen for deres uundgåelige bankerot ved at pumpe systemet fuld af værdiløs kryptovaluta og såkaldte "stablecoins", samtidig med at de kræver, at den amerikanske centralbank vender tilbage til politikken med at udlåne uendelige nulrentepenge (kvantitativ lempelse) – men denne gang på steroider.

Men man kan ikke uden videre foreslå at få det hele til at bryde sammen gennem en moderne variant af Den Trilaterale Kommission og Paul Volckers "kontrollerede disintegration" eller Schumpeters "kreative ødelæggelse", som mange af Trumps rådgivere insisterer på.

{Med hvad vil du erstatte det nuværende håbløst bankerotte system?}

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche har

besvaret det spørgsmål direkte ved at insistere på behovet for at etablere et nyt paradigme, en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur som skal tage hensyn til alle nationers interesser på planeten, baseret på hendes afdøde mand og anerkendte økonom Lyndon LaRouches gennemprøvede principper, begyndende med den centrale opfattelse, at mennesket {ikke} er et dyr. Præsident Trump bør følge sine første sunde instinkter og rådføre sig indgående med den russiske præsident Vladimir Putin og den kinesiske præsident Xi Jinping og i fællesskab indkalde til en international konference mellem verdens nationer for at etablere et nyt Bretton Woods-system. En sådan samling vil drøfte de underliggende principper såvel som de konkrete politikker, der skal vedtages for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som vil tilgodese alle nationers interesser. Hvor der er vanskeligheder og uenigheder, vil de blive løst i henhold til det westfalske (jødisk-kristne) princip om alles "generelle velfærd" – ikke ved hjælp af aggressive udtalelser og trusler mod andre, som under alle omstændigheder ikke engang adresserer den underliggende årsag til krisen.

For årtier siden specificerede Lyndon LaRouche de politikker, der var nødvendige for at "nulstille depressionen på en enkelt dag", politikker, der blev gentaget i hans 2014 "De fire nye love til at redde U.S.A. nu! Ikke en valgmulighed: En umiddelbar nødvendighed"

1) Den spekulative kræftsvulst på 2 kvadrillioner dollars skal væk – Wall Street og City of London må tage skraldet. Den oprindelige Glass-Steagall-lov fra 1933 bør genindføres og opdele banksystemet i to: På den ene side de kommercielle banker, der beskæftiger sig med produktiv långivning (og som derfor får fuld opbakning fra FDIC og regeringen generelt); og på den anden side den såkaldte »investeringsbankvirksomhed«, dvs. vild spekulation, som vil blive rullet op, frosset ned og ikke få nogen statslig opbakning. Ikke flere redninger af kræftsvulsten. Dette vil også gøre underværker for balancen i

det statslige budget.

2) Den produktive sektor i økonomien – som siden 1971 er kollapsedet lige så hurtigt, som spekulationsboblen er vokset, som antydnet i LaRouches berømte Triple Curve-grafik– skal revitaliseres med en ny kilde til produktiv kredit til at finansiere de store infrastrukturprojekter og den genindustrialisering, der er nødvendig. Dette omfatter en omlægning af det militære, industrielle og finansielle kompleks til nyttig produktion, som i dag er et nettodræn på den produktive økonomi.

En brugbar måde at skabe sådanne produktive kreditstrømme på, som Alexander Hamilton gjorde med Bank of the United States, ville være at nationalisere Federal Reserve i stedet for at bruge den til at redde de bankerotte banker for titusindvis af billioner af dollars. Det kunne begynde med oprettelsen af en nationalbank for infrastruktur i New York Fed, som skulle begynde med el-, vand- og andre infrastrukturprojekter i USA og internationale lån til udviklingsprojekter. Banken skulle i første omgang finansieres ved at udveksle statsgæld med aktier i banken.

3) Indgå traktataftaler med nationer, der er indstillet på det samme, for at genetablere et internationalt finanssystem med faste valutakurser, som man havde før 1971, og som vil skabe gunstige og forudsigelige rammer for globale infrastruktur- og andre investeringsprojekter. Der er al mulig grund til, at USA tilslutter sig Kinas Bælte- og Vej-Initiativ og samarbejder med nationerne i BRIKS – som nu repræsenterer langt over halvdelen af menneskeheden – i denne globale bestræbelse på udvikling.

Hvis USA vender tilbage til en sådan politik, vil det Globale Syd ikke længere føle et desperat behov for af-dollarisering og på anden måde distancere sig fra den synkende finansielle {Titanic}, som Wall Street og City of London er. De vil med glæde tage imod amerikanske tilbud om at samarbejde om sådanne

projekter.

4) Menneskehedens fremtid kræver, at der til stadighed lægges vægt på videnskab og teknologi, især inden for grænseområderne fusionskraft og rumforskning. Det er de perfekte områder for USA, Kina, Rusland, Indien og BRIKS til at samarbejde til gavn for alle. En sådan fremme af den kreative menneskelige ånd er kilden til al sand økonomisk værdi.

Lyndon LaRouche tog dette principielle spørgsmål op i sit boglange studie, »On the Subject of Tariffs and Trade«, som blev udgivet af magasinet {EIR} i dets 13. februar 2004. LaRouche forklarede der:

»Nu befinder vi os i den sidste fase af et generelt kollaps af det eksisterende monetære og finansielle verdenssystem. Som jeg advarede om, er vi også grebet af truslen om et generelt fascistisk oprør, som blot er karakteriseret ved virkningen af den amerikanske vicepræsident Cheney's genoplivning af en strategisk doktrin om 'forebyggende atomkrig' og en nazi-lignende erstatning af den moderne civilisations traditionelle militære styrker og doktrin med en militærdoktrin, der minder om de romerske kejserlige legioner og nazisternes hensigt om at etablere et verdensherskende internationalt Waffen-SS.«

LaRouche konkluderede denne undersøgelse med følgende politiske perspektiv:

»USA's nationale økonomiske interesse svarer til niveauet for udvikling af arbejdskraftens produktive kræfter, som svarer til et rimeligt målrettet niveau for forbedring af den bæredygtige potentielle relative befolkningstæthed i vores nation betragtet som en helhed.

”Denne præstation afhænger i det væsentlige af udviklingen af beskæftigelsen af disse kræfter, som Platon definerede kræfter, hvis typiske udtryk er ophobninger af eksperimentelt gyldige universelle fysiske principper eller af kulturelle principper af lignende betydning.

»Udviklingen og vedligeholdelsen af disse anvendte kræfter og yderligere forbedringer i den retning er i høj grad muliggjort gennem forskellige former for kapitalinvesteringer i den fysiske kapital i den grundlæggende økonomiske infrastruktur, i den offentlige infrastruktur, i kapitalforbedringer i iværksættervirksomheder og i den fysiske og kulturelle levestandard i familiehusstandene i vores nationale arbejdsstyrke.

“Under bestemmelserne for en beskyttelse af told- og handelspolitikker, hvis man opererer inden for rammerne af et internationalt monetært-finansielt system med faste valutakurser, er det praktisk muligt at definere et spektrum af ‘fair priser’ på råvarer ved eksport-import-grænsefladen mellem vores økonomi og det internationale marked. I så fald kan priserne på vores varer falde som følge af teknologiske fremskridt, der ikke sænker kvaliteten, bortset fra at lønnedgang ikke må anvendes rutinemæssigt som et middel til prisreduktion på varer. Handel (import, eksport eller begge dele) kan bruges som et ekstra middel til at regulere former for prisstabilitet, der har til formål at beskytte den relative fysiske værdi af den investerede kapital. Generelt er det faktisk forbudt at sænke husholdningernes levestandard som et middel til at gøre varer »mere konkurrencedygtige«.

»Se på det, jeg lige har sagt, på baggrund af det aspekt af nedbrydningen af den amerikanske økonomi efter 1977, som blev opnået ved deregulering af gods- og passagertrafikken. Resultatet var, at trafikken blev koncentreret på et begrænset antal ‘knodepunkter’, hvilket havde den effekt, at lokalsamfundene i yderområderne nærmest kollapsede og ofte blev affolket. Det betød, at produktiviteten i USA som helhed kollapsede pr. kvadratkilometer med et ledsagende nettokollaps af den fysiske nettoproduktion, der blev produceret af befolkningen som helhed. Sindssyge? Ja: vanvid fremkaldt af udbredelsen af det vanvittige dogme om ‘frihandel’.

»Målet må være at øge den effektive fysiske produktion både

pr. indbygger og pr. kvadratkilometer. Denne ønskede effekt fremmes af standardiserede fragtpriiser, bekvem massetransport af passagerer mellem både hovedknodepunkter og regionale centre, således at det potentiale, som nationens samlede befolkning og samlede areal repræsenterer, udnyttes bedst muligt.

»Lignende fordele ved regulering af handel og tariffer skal søges blandt nationer, mere eller mindre på globalt plan. Derfor må vi fremme den relevante fysiske kapitaldannelse på hele planeten for at opnå en optimal stigning i brutto- og nettoudbyttet pr. indbygger og pr. kvadratkilometer.

“Det generelle princip, som har betydning for told og handel, og som illustreres af disse tilfælde, er, at det haster med at flytte begreberne omkostninger og fortjeneste væk fra billige fysiske kapitalomkostninger ved produktion og distribution til gevinster i vækstmargenen pr. indbygger, som opnås ved at hæve den faktiske levestandard og kvaliteten og den forholdsmæssige styrke af kapitaldannelsen.

“I første omgang skal der lægges vægt på storstilede og massive investeringer i grundlæggende økonomisk infrastruktur for at gennemføre en påtrængende nødvendig, kvalitativ ændring af produktions- og familielivsmiljøet. Denne vægt på grundlæggende økonomisk infrastruktur er det eneste holdbare middel til at fremme en generel genopbygning af en levedygtig privat sektor.

»Men intet af dette kan opnås uden at henvise til præsident Franklin Roosevelts succes med at redde USA fra både en depression i hjemlandet og truslen om et nazi-ledet verdensrige. Det kræver, at man skrotter Adam Smith og alt, hvad der lugter af ham, og vender tilbage til de forfatningsmæssige principper i det amerikanske politisk-økonomiske system, som beskrevet af finansminister Alexander Hamilton og andre. Det betyder en genindførelse af den reguleringspraksis, herunder beskyttelse, som er forbundet med

Franklin Roosevelts revolution i 1930'erne.”

+++++

Lyndon LaRouche forklarer årsagen til sammenbruddet

“Det, der kollapser i dag, er ikke en økonomi, men en enorm finansiell boble, en boble, hvis vigtigste økonomiske udtryk er det amerikanske finanssystems rolle som 'importør af den sidste udvej' for hele verden... I virkeligheden har verden indtil nu støttet en enorm finansiell boble i amerikanske dollars, alt sammen med det formål at understøtte en oppustet, i sig selv bankerot amerikansk økonomis rolle som 'importør af den sidste udvej' for en stor del af verden. Hvad sker der, når den finansielle boble bevæger sig ind i sin uundgåelige kæde-reaktions-kollaps-fase? Det er det, der sker nu.«

Lyndon LaRouche, 23. december 2000.

Foto: New York Stock Exchange på Wall Street. Kredit: EIRNS/Stuart Lewis

Schiller Instituttets webcast: Ambassadør Jack Matlock diskuterer den strategiske krise med Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Lad mig byde vores publikum

velkommen, og især vores gæst i dag, ambassadør Jack Matlock, som er et af de fremragende øjenvidner, der har været i afgørende positioner ved vigtige forgreningspunkter i historien, nemlig afslutningen af den kolde krig. Du var jo USA's ambassadør i Moskva på det tidspunkt og deltog i mange af de afgørende diskussioner, som virkelig lagde grunden til en utrolig chance i historien, som efter min mening – og jeg tror, at du til en vis grad deler den – gik tabt. Men før vi kommer til denne periode, som er meget relevant for det, der sker i dag, så lad os starte med at høre, hvad du mener om den uro, der finder sted på de finansielle markeder lige nu som en reaktion på præsident Trumps foranstaltninger; han har indført told på import fra alle lande på planeten. Det ser ud til, at der er ved at opstå kaos, og jeg tror, at der lige nu er meget få mennesker i hele verden – også i regeringerne – som har nogen idé om, hvor det her fører hen.

Tror du, at præsident Trump har en klar plan? Har han en klar idé om, hvordan han skal gennemføre det for at nå sit mål?

AMBASSADØR JACK MATLOCK: Tak, fordi du inviterede mig til at deltage i denne diskussion. Nej, jeg tror, at præsident Trump er fuldstændig vildledt i sin måde at bruge toldsatserne på. Jeg tror, han går ud fra de forkerte antagelser, og den rådgiver, der muligvis opfordrer ham til at gøre det, tror, at det vil bringe udbredt produktion tilbage til USA. Jeg tvivler på, at det kommer til at ske, og i stedet forstyrres det en stor del af verdenshandelen, og omfanget af disse ting skaber nu uro i en stor del af økonomien. Værdien af vores aktier er nu faldet i de sidste fire eller fem dage, og aktiemarkedet er lige åbnet for nylig i dag her, og de fortsætter deres nedadgående kurs. Så jeg tror ikke, at det kommer til at virke, og virkningerne vil sandsynligvis ikke blot kunne mærkes af de lande, som det er rettet mod, men også af amerikanerne og vores forbrugere. Så jeg tænker, at deres politik er dårlig for alle.

Nu siger nogle, at han kun vil forhandle om lavere toldsatser

og mere handel. Vi får se, men jeg synes, at omfanget af disse er så urimeligt, at de vil skade mange mennesker. Så jeg tror, at man i USA vil se en stigende modstand mod dem. For gennemsnitsforbrugeren går der måske et par måneder, før de mærker det, men nogle af vores arbejdere, f.eks. bilfabrikkerne, har allerede fyret medarbejdere på grund af tolden på reservedele og andre varer, der kommer ind i landet. Jeg tror, vi får se, men jeg vil i hvert fald sige, at det har været en meget destruktiv effekt indtil videre.

ZEPP-LAROUCHE: Det ser ud til, at det allerede påvirker de finansielle markeder betydeligt. For eksempel er mange banker begyndt at afvikle deres derivatpositioner, og jeg tror, at i betragtning af at det transatlantiske finansielle system er så overgældsat, og at man har en derivateksponering, som nogle eksperter anslår til at være 2 kvadrillioner dollars i udestående derivatkontrakter. Så når vi begynder at gå ind i dette, kan vi se et virkelig stort finansielt sammenbrud. Det er mit spørgsmål, for lad os sige, at Trump vil ophæve globaliseringen; der kunne være nogle argumenter for, at det er legitimt at gøre det, fordi globaliseringen, som den har udviklet sig i løbet af de sidste årtier, har gjort nogle flere rige mennesker, flere millionærer, flere milliardærer og mange, mange flere fattige over hele verden. Så en korrektion af dette system er ønskværdig, kunne man hævde. Men min største bekymring er, at man ikke bare kan tyrannisere folk over hele verden; skubbe til folk. Det er måske Trumps berømte stil, men jeg tror, at den rigtige måde at gøre det på ville have været at indkalde til en stor international konference, som en ny Bretton Woods-konference, og diskutere principperne for, hvordan denne omorganisering skal ske. Og så overlade detaljerne til en taskforce og ekspertgrupper og finde ud af det hele i et velvilligt samarbejde. Men det ser ikke ud til at være det, Trump har tænkt sig. Hvad tror du?

MATLOCK: Nej, det er bestemt ikke Trumps stil. Og som jeg sagde, tror jeg, at det vil give bagslag. Men hvor hurtigt han

bliver tvunget til at ændre sig – hvis han bliver tvunget til at ændre sig – det ved vi simpelthen ikke. Så jeg tror, der er mange usikkerheder forude. Men hans stil er helt sikkert at ruske op i tingene og vise, at det er ham, der bestemmer. Han er helt klart en autoritær leder, og på grund af vores meget indviklede politik i det seneste årti eller mere i USA vandt han valget. Men faktum er, at ingen af vores politiske partier gav os en kandidat, der var dedikeret til fred. Og jeg tror, at fred er vigtigt for os og for hele verden. I stedet for at fortsætte krige forskellige steder burde vi have forsøgt at dæmpe dem.

Vi må se, hvordan de forskellige ting går, men på den økonomiske front skal vi amerikanere i hvert fald huske på, at vi nu har et underskud på mere end 36 billioner dollars. Hvor meget længere kan dollaren bevare sin værdi med så stor en gældsbyrde, og i betragtning af Trumps planer om at sænke skatterne og det faktum, at inflationen vil fortsætte, kan jeg se, at den amerikanske gæld kan fortsætte med at stige. Den er allerede alt for høj. Så jeg tror, det er noget, der venter på at bringe ikke bare USA, men hele verden, ud i en økonomisk recession og en slags krise.

ZEPP-LAROUICHE: Da præsident Trump kom til, var der mange, der håbede, at da han begyndte at vise tegn på, at han ville normalisere forholdet til Rusland, så var det det vigtigste. Det var som i slutningen af den forrige regering, hvor vi var kommet faretruende tæt på en reel optrapning på grund af de amerikanske langdistancemissiler, der blev affyret ind på russisk territorium og så videre. Vi sad på en vulkan. Så i begyndelsen så det ud, som om Trump mente det alvorligt med at få fred med Rusland; det kan naturligvis ikke gøres på 24 timer og måske ikke engang på uger, men der var en chance. Jeg tror, at den chance stadig eksisterer, men i mellemtiden har mange andre ting kompliceret billedet. For eksempel havde Trump lovet ikke kun at afslutte alle krige, men heller ikke at starte nye. Men han startede bombekampagnen mod Yemen, og

der er stadig dystre udsigter for, hvad der vil ske med Iran. Så jeg vil gerne høre dine tanker om det og det faktum, at europæerne – i det mindste nogle af europæerne, ikke dem alle, men nordeuropæerne – ønsker at danne en såkaldt koalition af villige til at holde krigen i Ukraine i gang. Det er helt utroligt! De bygger tanks igen i Tyskland af VW for at sende dem mod Rusland. Det er kun 80 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig. Så jeg tror aldrig, vi har haft et verdensbillede – i hvert fald i min levetid – som var så kompliceret og fyldt med både håb og farer. Men synes du ikke, at Trump bør opfordres til at gå videre med denne fred med Rusland? Jeg synes, det er det vigtigste element i hele billedet.

MATLOCK: Ja, jeg tror, det er meget vigtigt for Europa og USA og ikke mindst Ukraine, at der kommer en afslutning på denne krig og en løsning, der kan skabe stabilitet. Jeg synes, at den stigende oprustning i Vesteuropa næsten er tragisk. For det første er de unødvendige; Rusland truer ikke de lande, der nu er med i NATO. Og problemet har været, at vi har behandlet en meget urepræsentativ regering i Ukraine, som om den var et NATO-medlem; hvilket har været en rød linje for Rusland i årtier. Men det, vi har gjort ved at bringe våben ind – vi og vores europæiske allierede – er det største, vi ville være forpligtet til at gøre, hvis de var et NATO-medlem. Den russiske ledelse har gjort det klart i over 20 år, at dette er en absolut rød linje; at bringe vestlige våben ind i Ukraine, eller jeg vil sige Hviderusland. Det bør vi helt ærligt forstå, for vores egne lande – især USA – ville ikke tolerere bevåbnede baser i nabolandene, Mexico, Canada eller Caribien, som er bevåbnet af en fremmed magt.

At sige, at krigen i Ukraine var uprovokeret, er efter min mening en forkert fremstilling af kendsgerningerne. Og når den nu skal afgøres, kan det ikke ske ved etableringen af grænser, som blev skabt af Stalin og Hitler. Vi må ikke glemme, at Stalin og Hitler skabte disse grænser for at samle det, der i dag er Vestukraine, og forene det med Ukraine. Og hvorfor vi

vil have ukrainere til at dø og få deres land ødelagt for at forsvare Josef Stalins og Adolf Hitlers arv, er mig en gåde. Jeg kan bare ikke se det, og jeg kan ikke forstå, hvordan både USA og vores europæiske allierede har været ofre for en sådan vildfarelse om, at Ukraine på en eller anden måde har ret til alle disse grænser, uanset hvad det gør og med hensyn til dets meget store mindretal af russisktalende. For det, der skete med tiden, var, at de fjernede disse menneskers kulturelle rettigheder, og lad os se det i øjnene, meget af volden er skabt af nynazister, som har alle symbolerne og har opstillet monumenter for nogle af de værste krigsforbrydere fra Anden Verdenskrig, som var involveret i henrettelsen af jødiske indbyggere i det, der dengang var det østlige Polen, men som nu er det vestlige Ukraine.

Så det ser ud til, at de europæiske politikere er historisk nærsynede, og at de glemmer historien om disse problemer og har tunnelsyn. For når man ser på fortiden i det omfang, vi gør, glemmer man mange af de relevante fakta.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har svært ved at forstå, hvordan historien kan glemmes; jeg ved ikke, om det er det rigtige engelske ord. Hvor meget europæerne faktisk fuldstændig har trukket på skuldrene af erindringen om historien for 80 år siden. Du har sagt, at Rusland ikke har til hensigt at erobre andre europæiske lande, hvilket lige nu er den store fortælling om, hvorfor denne militarisering fremmes. De har ikke kapacitet til at erobre resten af Europa, og jeg tror ikke, de har intentionen, fordi Rusland har vendt sig væk fra Europa og mod Asien, mod BRIKS. Så jeg kan ikke engang se et motiv, og jeg kan ikke se, at de har kapacitet til at angribe. Ikke desto mindre er dette fortællingen, og der er nu sket en meget vigtig udvikling, som jeg mener, underbygger det. Det er det faktum, at {New York Times} for måske en uge siden havde en artikel på 13.000 ord, som var en årelang undersøgelse, de foretog. De interviewede 300 mennesker fra mange lande. Det korte af det lange er, at de indrømmer, at fra midten af april

2022 og fremefter blev hele krigen i Ukraine ledet, udført, teknisk assisteret osv. fra det amerikanske militære hovedkvarter for Europa og Afrika i Wiesbaden. De bragte de øverste ukrainske militærledere ind i civil i midten af april 2022. Artiklen beskriver derefter meget detaljeret, at praktisk talt hele krigen blev ført af amerikanerne fra Wiesbaden, og at ukrainerne virkelig havde en meget underordnet rolle; de var dybest set kanonføde for denne operation.

Det er efter min mening en meget vigtig indrømmelse, for hele NATO's og nordeuropæernes fortælling er, at dette var en »uprovokeret« angrebskrig. Hvis nogen journalist eller kommentator tvivler på det, risikerer man i Europa at få en bøde, hvis man sætter spørgsmålstegn ved den fortælling. Og hvis man siger, at der var en forhistorie til det, der går tilbage til NATO-udvidelserne – så nævnte man, at vi de facto har en omvendt Cubakrise, fordi alle disse offensive systemer er meget tæt på den russiske grænse. Nogle af disse systemer har en advarselstid på måske seks minutter til Moskva. Så enhver, der ser objektivt på situationen, vil sige, at det ikke var uprovokeret.

Så hvad tror du er konsekvensen af denne {New York Times} artikel? Efter min mening har de stadig en vis grad af dækhistorie, fordi de siger, at amerikanerne gjorde alt rigtigt, det var bare, at ukrainerne ikke adlød amerikanernes ordrer ordentligt, og det var derfor, krigen blev tabt. Jeg synes heller ikke, at det stemmer helt overens med historien. Men efter min mening, min retfærdighedssans og min fornemmelse af, at hvis man ikke genindfører sandheden i denne debat, kan vi ikke finde en løsning. Synes du ikke, at det ville være passende, at alle de journalister og politikere, som blev ved med at gentage fortællingen om den »uprovokerede angrebskrig«, dybest set skulle undskylde og sige, at de i bedste fald tog fejl?

MATLOCK: Selvfølgelig burde der være en undskyldning, men det

er jeg sikker på, at der ikke bliver.

Man kan sige, at vores udenrigspolitiske elite er dem, der er koncentreret i Washington, og mange i tænketanke, finansieret af vores våbenproducenter, har ærligt talt konstrueret en helt falsk fortælling, tror jeg, om situationen. Det, der er sket, er, at selv om de fortæller det amerikanske folk, at »Jamen, vi må forsvare Ukraine. Det er et stakkels uskyldigt demokratisk land, som er blevet invaderet af det onde, gamle Rusland.« Ja, Ukraine er blevet invaderet af Rusland, det er sandt. Men den invasion har ikke været så komplet som den amerikanske invasion af Irak tilbage i den anden Bush-regering, hvor Irak ikke udgjorde nogen som helst trussel mod USA. USA tog mange af sine NATO-allierede med sig. Så der er præcedens for, at USA har ført en aggressiv krig uden provokation.

Og nu beskylder USA Rusland for en aggressiv krig og ignorerer det faktum, at provokationen var der. Præsident Putin begyndte i sin tale i 2007 i München på Wehrkunde-konferencen at advare om de ting, der skete, og som jeg vil sige, belastede freden med Rusland. De fleste af disse ting var baseret på udvidelsen af NATO, og ikke kun udvidelsen af NATO, men også placeringen af militærbaser i de østeuropæiske lande tæt på Rusland. Rusland havde lige siden 1990'erne signaleret, at det var uacceptabelt.

Vi glemmer, at da Vladimir Putin kom til magten, rettede han ikke kun op på Ruslands økonomi i en grad, så den næsten havde været bankerot: Han bragte den tilbage i produktivitet, og de betalte Sovjetunionens og Ruslands udlandsgæld på omkring tre til fire år. Han bragte en vis regelmæssighed ind i det russiske økonomiske system. Så på det tidspunkt betragtede han sig selv som Vestens allierede og forsøgte at bringe Rusland ind i Vesten. Og gentagne gange blev bestræbelserne på at skabe et sikkerhedssystem, der ville omfatte Rusland såvel som de andre lande, simpelthen ignoreret af de vestlige lande og USA. I stedet så det ud til, at man forsøgte at fjerne

tidligere dele af Sovjetunionen, dele, der juridisk set var en del af Sovjetunionen, som Georgien og især Ukraine, fra russisk indflydelse, og det var af indlysende grunde uacceptabelt.

Men ideen om, at Rusland på en eller anden måde altid er aggressiv, overser det faktum, at det faktisk var den russiske leder, der opløste Sovjetunionen. Det var Boris Jeltsins møder med lederne af Hviderusland og Ukraine, der bragte Sovjetunionen til fald. Det var ikke en sejr for Vesten, og det var ikke der, den kolde krig sluttede. Den kolde krig sluttede tidligere. Og USA ønskede på det tidspunkt, under den første Bush-regering, ikke, at resten af Sovjetunionen skulle falde fra hinanden. Vi havde altid ønsket, at de tre baltiske stater skulle genvinde deres uafhængighed; vi anerkendte aldrig, at de juridisk set var en del af Sovjetunionen. De andre 12 republikker, som vi anerkendte, var der lovligt; og som den første præsident Bush sagde til det ukrainske parlament i 1991, bad han dem om at undgå selvmorderisk nationalisme. Og alligevel begyndte den selvmorderiske nationalisme – den slags, der tidligere havde ramt Georgien og ført til krig der – at være dominerende i Ukraine. Det blev simpelthen ignoreret af dem, der nu argumenterer for, at vi skal besejre Putin, ellers bliver han en trussel mod andre.

Jeg bryder mig ikke om, hvad Putin har gjort internt. Jeg bryder mig bestemt ikke om invasionen. Men fra slutningen af 1990'erne advarede jeg om, at det ville være katastrofalt at udvide NATO, og især at placere baser i Østeuropa, uden sikkerhedsgarantier til Rusland. Næsten alle os, der ved, at Gorbatsjov havde forhandlet afslutningen på den kolde krig, gjorde det klart, da spørgsmålet blev debatteret i USA. Og det er en tragedie, at vores forudsigelse nu er blevet til virkelighed.

Jeg vil komme med en anden pointe: At vi og vores vesteuropæiske venner ødelægger Ukraine i denne proces i et forsøg på blot at svække Rusland. Vi har alle brug for, at

Rusland samarbejder om nutidens og fremtidens store udfordringer. Miljøødelæggelserne hærger, og vi ser hver dag flere brande, flere oversvømmelser og så videre. Og alligevel forhindrer disse krige os i virkelig at håndtere klimaforandringerne. De medfører endnu flere massive folkevandringer, som er en belastning for alle vores lande. I stedet for at stå sammen om at forsøge at løse disse problemer, giver vi næring til kampene, ikke kun i Ukraine, men endnu værre i Mellempøsten. Vi tolererer den folkemordspolitik, som Israel fører i Gaza og i stigende grad på Vestbredden. Dækningen af dette i vores vigtigste medier er simpelthen stærkt partisk.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg takker dig for din menneskelige stemme, som du udtrykker så klart. Hvad er din forklaring, hvorfor? Jeg kan kun sige, at de taler, som Putin holdt gentagne gange, da Clinton besøgte Moskva i 2000, og da Putin talte til den tyske forbundsdag i 2001 – han talte endda delvist på tysk – citerede han alle de tyske digtere og udtrykte en meget varm holdning til Tyskland, hvilket jeg synes var meget bemærkelsesværdigt i betragtning af, at Tyskland trods alt havde en ledende rolle i Anden Verdenskrig, hvor 27 millioner russere blev dræbt, hvilket stadig er meget, meget aktivt i folks bevidsthed, når de taler om den store fædrelandskrig. Så jeg synes, at russernes opførsel i forbindelse med den tyske genforening og selv bagefter var ekstremt generøs! De gik med til at lade Tyskland være en del af NATO, hvis der ikke skete en udvidelse af NATO mod øst. Og det, jeg virkelig kæmper med, er, hvordan kan disse, mine nutidige tyskere, hvordan kan de være så uagtsomme og uvidende og ligeglade med den tyske historie? For vi burde være taknemmelige over for Rusland, at vi havde denne fredelige revolution, som historisk set var en enorm chance. Vi kunne have haft en fredsorden. Vi kunne have bevæget os ind i en helt anden æra af den menneskelige civilisation. Jeg kæmper stadig med tanken om, hvorfor de hader russerne så meget – eller nogle mennesker gør – at de forårsager den potentielle ødelæggelse af hele civilisationen

i stedet for at indrømme, at de tog fejl?

MATLOCK: Jeg tror, du har ret i mange henseender. Jeg var til stede, da vores udenrigsminister gentagne gange forsikrede præsident Gorbatsjov og den sovjetiske udenrigsminister Sjevardnadse om, at hvis de gik med til en genforening af de daværende to tyske stater, og en genforening på de vilkår, som Vesttyskland havde fastsat, hvilket simpelthen var at absorbere Den Tyske Demokratiske Republik i den vesttyske forfatning – med andre ord ville de østtyske {Länder} simpelthen blive en del af Tyskland. Den sovjetiske holdning var tidligere, at der måtte være forhandlinger mellem de to stater. Men begivenhederne i Østtyskland gjorde det umuligt, da valget i februar 1990 bragte CDU ind, som fik flertallet af stemmerne i Den Tyske Demokratiske Republik.

Under alle omstændigheder var der dengang en aftale om, at når Tyskland blev forenet, var der, selv om der ikke stod noget om NATO-udvidelse i aftalerne, en bestemmelse om, at der ikke måtte være udenlandske tropper eller atomvåben på det, der havde været Den Tyske Demokratiske Republiks territorium. De forsikringer, som den amerikanske udenrigsminister og den tyske udenrigsminister gav, og som jeg forstår, at den britiske premierminister John Major gav på det tidspunkt, var, at der ikke ville ske nogen NATO-udvidelse mod øst. Som udenrigsminister Baker sagde på et tidspunkt: »Ikke en tomme.« Han talte om Den Tyske Demokratiske Republiks territorium på det tidspunkt, men det ville naturligvis også have været gældende for Østeuropa. De talte ikke om Østeuropa, for på det tidspunkt var der stadig Warszawapagten. Der var aldrig nogen tanke om, at vi ville udvide den yderligere. Samtalerne handlede om Østtyskland. Men traktaten forbød udenlandske baser. Så da vi senere begyndte at udvide NATO, havde den daværende præsident Putin ingen indvendinger mod den første udvidelse. Han havde ikke engang indvendinger mod udvidelsen til de tre baltiske lande.

Da det blev diskuteret, kom han til New York og holdt en tale

på Columbia University. Jeg underviste der på det tidspunkt, og jeg spurgte ham direkte på et offentligt møde, hvad hans holdning var til at inkludere de tre baltiske lande i NATO? Han sagde, at han mente, det var unødvendigt, men at han ikke ville modsætte sig det, så længe der ikke var nogen udenlandske baser der.

Så det, vi ignorerer, når vi siger, at det bare er en NATO-udvidelse, er, at det er en NATO-udvidelse plus udenlandske baser. Vi må ikke glemme, at de antiballistiske missilbaser, der senere blev etableret i Polen og Rumænien, brugte missiler, der med en ændring i softwaren kunne have været offensive. Så der er en god og solid grund til, at præsident Putin har modsat sig dette. Så ja, den nuværende krig i Ukraine er en stor tragedie, mest af alt for Ukraine, men også for Rusland: Fordi den vil skabe fjendtlighed i generationer mellem de to lande. Men faktum er, at hvis der skal være fred i Europa, er man nødt til at have en løsning på et andet grundlag end en total genoprettelse af de grænser, som Hitler, Stalin og i Krims tilfælde Khrusjtjov skabte. Så det tror jeg er kendsgerningen, og jeg har svært ved at forstå, hvorfor det ikke er mere forstået i Europa, og især i Tyskland.

ZEPP-LAROUICHE: Georgiens statsoverhoved har lige sagt, at han mener, at europæerne nu er en dyb stat, eller at de er i familie med det, folk kalder den dybe stat i USA. Jeg tror, det er geopolitik, jeg tror, det er det Britiske Imperium. Folk tror, at det Britiske Imperium er forsvundet, eller at det ikke længere eksisterer. Men jeg tror, det eksisterer i en anden form. Først har man Commonwealth; man har Five Eyes. Så er der de finansielle kræfter i Wall Street og City of London, som er en slags forlængelse af det Britiske Imperium, fordi de kontrollerer en stor del af betingelserne for kredit, handel og så videre. Jeg tror, at hvis man ser på briternes rolle i denne konflikt, så har de været anstiftere igen og igen. Keir Starmer kom til Washington i den sidste fase af Biden-administrationen og opildnede ham til at bruge

langdistancemissiler på russisk territorium.

Kan du sige, hvordan du ser briternes rolle i det særlige anglo-amerikanske forhold?

MATLOCK: Jeg tror, at man helt korrekt har diagnosticeret det som en slags imperienostalgi, at man ser Rusland som en evig fjende, om man så må sige. For der var selvfølgelig en kamp i Krimkrigen og en kamp om kontrollen med Afghanistan, som går tilbage til det 19. århundrede, og så videre. Så ja, jeg tror, at amerikanerne i manges bevidsthed i virkeligheden er blevet håndhævere af en genetablering af en slags Britisk Imperium, inspireret af de samme holdninger. Men jeg tror ikke, det er i folkets interesse i Storbritannien. Igen mener jeg, at begge vores regeringer – vi må heller ikke glemme den aggressive invasion af Irak, som den anden Bush-regering gennemførte baseret på falske beviser, som de vidste var falske, når vi ser tilbage. Hvem var vores vigtigste allierede i den forbindelse? Tja, briterne. Igen tror jeg ikke, at det er i briternes interesse, men man har måske et udvalg bestående af følelser og tanker om imperiet, især på steder som Krim, som jo i det 19. århundrede blev angrebet af briterne.

I øvrigt var den store forfatter Leo Tolstoj, som senere blev pacifist, faktisk russisk artilleriofficer i forsvaret af Krim under Krimkrigen. Alle disse ting, som vi i dag kæmper om, er for russerne følelsesmæssigt en meget integreret del af deres egen historie. Så en af de ting, vesteuropæerne og amerikanerne bør forstå, er, at denne konflikt i høj grad er en borgerkrig blandt østslaverne om, hvem der kontrollerer hvad, og hvor de er orienteret. Som i andre borgerkrige forværres den blot af andres indblanding. Dette kunne have været afgjort uden en total krig, hvis Minsk-aftalerne var blevet overholdt; men det var underskriverne, Frankrig og Tyskland, der overtrådte dem. Man hører nu: »Åh, man kan ikke stole på Vladimir Putin.« Hvis man faktisk ser på, hvad han sagde, og hvad andre har sagt, så vil jeg sige, at Frankrig og Tyskland har brudt flere aftaler, end han har. Alle har brudt

nogle, men i dette tilfælde tror jeg, at vi har set et forsøg på at trimme Rusland og begrænse dets indflydelse. Selvfølgelig er det svagere end USA, men faktum er, at når vi forsøger – som vores tidligere forsvarsminister sagde – at svække Rusland, gør vi faktisk mere for at dele verden op og skabe, vil jeg sige, større problemer for os selv og hele menneskeheden.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror også, at USA befinder sig i en krise. På Bandung-konferencen – den første asiatiske-afrikanske konference i Den Alliancefrie Bevægelse – diskuterede præsidenterne Sukarno og Nehru, at USA's uafhængighedskrig var den første antikoloniale krig i noget land.

Jeg tror, at hvis USA's befolkning bare kunne gå tilbage og se på deres egen historie og se på, hvad der var hensigten med den amerikanske republik hos Benjamin Franklin, hos grundlæggerne, hos John Quincy Adams, som berømt udtalte, at det ikke er USA's formål at tage til udlandet og lede efter udenlandske monstre. Det amerikanske økonomisystem blev indført af Alexander Hamilton. Det var faktisk en tid, hvor mange mennesker rundt om i verden så op til den amerikanske revolution som et forgreningspunkt i historien, fordi Europa stadig var under kontrol af monarkier og oligarkier, og den amerikanske republik skulle være en republik. Den var dedikeret til det fælles bedste, ikke kun for det nuværende folk, men også for fremtidige generationer, som det hedder i forfatningens indledning. Og så har man Uafhængighedserklæringen.

Da jeg grundlagde Schiller Instituttet for 41 år siden, ledte jeg efter et dokument, der kunne danne grundlag for Schiller Instituttets forfatning. Jeg tænkte, at det, der kom tættest på idéerne om, hvad det skulle udrette, var Uafhængighedserklæringen. Så jeg ændrede kun seks ord, f.eks. hvor der står amerikansk koloni, sagde jeg udviklingslande; hvor der står koloniherrn, sagde jeg det finansielle kreditsystem eller finansiell kontrol af systemet. Ved blot at

ændre fem eller seks ord gjorde jeg det gældende for hele verden. Jeg ønskede, at amerikanerne skulle minde sig selv om deres egen stolte tradition, og jeg ønskede, at amerikanerne også skulle se, at andre lande har samme ret som dem; og at de andre lande ser, hvad der er USA's bedste geni.

Hvad ville efter din mening være nødvendigt for at genoplive den stolte amerikanske tradition og afvise det Britiske Imperiums greb?

MATLOCK: Jeg tror, at amerikanerne og vores vesteuropæiske allierede ved afslutningen af den kolde krig simpelthen antog en falsk doktrin. Vi synes med mindre ændringer at have overtaget den tidligere sovjetiske idé om, at kommunismen ville feje verden af banen ved hjælp af revolutioner, og at det derfor var deres historiske pligt at støtte revolutioner i forskellige lande. Faktum var selvfølgelig, at disse revolutioner ikke producerede den socialisme, som Marx havde beskrevet. De skabte totalitære systemer. Men der var en anden antagelse om, at hvis man var det, de kaldte »socialistisk«, dvs. domineret af Sovjetunionen, så ville de være venner. Det var selvfølgelig et spørgsmål om sovjetisk dominans. Men så trak andre lande, som det marxistiske Jugoslavien, Albanien sig væk; Kina trak sig væk under Mao Zedong. Så faktisk var idéen om, at dette ville blive verdens fremtid, simpelthen forkert.

Da Sovjetunionen gik i opløsning, havde vi vores filosoffer, der sagde, at dette var historiens afslutning; og som fulgte en slags forvrængning af Hegel, at denne gang ville det være demokrati og kapitalisme, der ville feje hen over verden. Og at det var USA's pligt som det vigtigste demokratiske og kapitalistiske land at udbrede demokrati i resten af verden. Der er flere ting galt med det. En ting, som bestemt ikke nødvendigvis er sand, er, at bare fordi man har den samme regeringsform, så bliver man venner. Om man er venner eller ej, afhænger af mange ting. Det andet er, at et land ikke kan skabe demokrati i et andet. Som Lincoln på et tidspunkt

udtrykte det: Regering af, ved og for folket. Hvordan kan en anden person så skabe det? Hvis andre lande blander sig i den interne politik, kan de faktisk gøre mere skade på de mennesker, som de ønsker at hjælpe.

Du citerede John Quincy Adams ganske rammende, for da han advarede mod og sagde »Amerika går ikke til udlandet og søger monstre at ødelægge«, sagde han også i sit meget blomstrende sprog, at hvis USA bliver involveret i stridigheder i Europa og støtter den ene eller den anden side i disse stridigheder, vil Amerika selv blive et imperium. Han advarede mod det. Nu har vi en præsident, som i høj grad beundrer præsident McKinley, som var det tidspunkt, hvor USA blev åbenlyst imperialistisk. Amerikansk udenrigspolitik har vaklet på en række forskellige måder. Men da vi begyndte at ekspandere uden for Nordamerika, var det under McKinley. McKinley synes at være præsident Trumps idol. Han citerer ham ofte, og han ville endda omdøbe Alaskas bjerg til Mount McKinley igen i stedet for Denali, som var det oprindelige navn, som befolkningen der havde givet det. Så det er et af vores problemer. Trump ser ud til at ville vende tilbage til en periode, som faktisk viste sig ikke at være særlig succesfuld i det lange løb. Men jeg vil sige, at amerikansk politik vakler; det har den altid gjort. Det har ikke været en lige linje på nogen måde. Jeg tror, at det, vi kommer til at se, på mange måder er en fiasko for den nuværende politik, og i hvert fald den nuværende krigeriske måde at bruge told på. Vi fortsætter med at give næring til krige i Mellemøsten og giver våben til det, der helt klart er en folkemordskrig mod Gaza osv.

Jeg tror, der sker mange ting nu, som ikke kommer til at gå godt. Men jeg vil også sige, at der kan komme uventede vendinger ret hurtigt. Da jeg rådgav præsident Reagan om, hvordan vi kunne afslutte den kolde krig, tog vi en meget anspændt situation, og i løbet af tre år fik vi vendt den. Så jeg tror, at der kan ske uventede ting. Men én ting, jeg vil sige, er, at idéen om, at der vil være en fremtid i at forsøge

at opdele verden mellem øst og vest og bruge militære midler, efter min mening vil være katastrofal for alle. Jo hurtigere vi kommer væk fra det, jo bedre vil det være for alle.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har længe ment, at vi er nået til et punkt i menneskehedens historie, hvor vi har brug for et nyt kapitel. Et nyt paradigme, som skal være lige så forskelligt fra middelalderen, som den moderne tid er det. Hvis man tænker på det 14. århundrede, som var den sorte død, havde man overtro, tro på hekseri; peripatetikerne diskuterede, hvor mange engle der kunne sidde på en nål. Det var virkelig et syn, som var meget tilbagestående. Så kom den italienske renæssance, og man havde begyndelsen på den moderne tid; urbanisering spillede en større rolle. Individets rolle blev mere tydelig; videnskabens og teknologiens rolle for at forbedre folks levestandard blev en faktor; man havde bogtrykkerkunsten. Den moderne tid havde meget forskellige aksiomer i, hvad folk tænkte om billedet af mennesket, universets natur. Jeg tror, vi er nået til et punkt i historien, hvor man virkelig må tænke på det nye paradigme. Lægge imperialismen, oligarki og grådighed af den ubegrænsede type, vi oplever i dag, bag os og virkelig tænke på, hvad der placerer os som menneskehed på et helt andet plan. For af alle de skabninger, der findes i universet, er menneskearten den eneste kreative art. Vi kan igen og igen finde på løsninger på problemer. Vi kan gøre videnskabelige opdagelser, som fuldstændig ændrer vores måde at leve på og forbedrer den forventede levealder og levestandarden for flere og flere mennesker. Jeg tror, at vi nu virkelig er udfordret til at give os selv en orden, som gør det muligt for alle nationer på planeten at overleve; under hensyntagen til alle nationers interesser på planeten. Lidt ligesom den Westfalske Fred gjorde det for første gang. At man virkelig har tænkt, at man skal tage hensyn til alles interesser, ellers bliver ingens interesser varetaget.

Jeg håber, at nogle ledende mennesker i verden vil komme på

den idé at skabe et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som gør præcis det. Så hvis du vil være så venlig at fortælle mig, hvad du synes om sådan en idé?

MATLOCK: Jeg tror, du har ret i, at vi er nødt til at finde en vej til et verdenssystem, der kan tolerere forskellige kulturer. Man må erkende, at uanset hvor vigtige nogle af ideerne fra den vestlige renæssance og udviklingen af international ret er, så var der også andre perioder. Som i den mørke middelalder i Vesteuropa, hvor Byzans og Østen var meget mere succesfulde. Og i den tidlige middelalder var mange aspekter af det muslimske samfund, især i Spanien, efter min mening mere liberale og mere indsigtfulde end de fremherskende vestlige ideer. Så ideen om, at Europas fremgang og det, der i en periode var dominansen over resten af verden, på en eller anden måde var en midlertidig tilstand, og at den bar byrden af underforstået racisme med sig; en dominans af kolonier andre steder. Vi ser stadig udviklinger ud over det.

Men jeg tror, at når vi i dag bekymrer os om f.eks. kinesisk indflydelse, så ser det ud til, at den indflydelse skyldes kinesisk økonomisk politik, kinesiske investeringer og salg i forskellige lande. Så vidt jeg ved, har Kina ingen militærbaser uden for landets grænser, bortset fra nogle af de omstridte øer i Det Sydkinesiske Hav, mens USA har over 80 baser i over 80 lande. Det forekommer mig at være latterligt at tale om en kinesisk militær trussel. Selvfølgelig har Kina ikke udelukket at bruge magt mod Taiwan; men Gud forbyde, at vi kommer i krig på grund af det. Hvis det skulle ske, er det slet ikke sikkert, at Kina ikke ville sejre. I dag tror jeg, at ideen om at udelukke eksport af ting som avancerede chips vil føre til en situation, hvor Kina simpelthen overhaler USA inden for nogle af disse teknologiområder. Jeg tror, der har været en slags blindhed over for dette. Men bag meget af dette har der i USA været en kraft, som jeg kalder det militærindustrielle og kongreskomplekset. Ideen om, at vi på en eller anden måde er nødt til at finde jævnbyrdige

konkurrenter for at kunne finansiere et større og større såkaldt forsvarsbudget. Et forsvar, som er blevet mere og mere offensivt; jeg tror ikke, det er i det amerikanske folks interesse, og jeg tror ikke, det er i resten af verdens interesse.

ZEPP-LAROUCHE: Ambassadør, det har virkelig været et frisk pust at lytte til dig, for jeg taler mest med europæere i disse dage. Det, du siger, er så meget mere fornuftigt og oplyst. Vil du være så venlig at fortælle vores publikum her til sidst din advarsel, eller hvis man ser på Ursula von der Leyen, og nu har vi en ny regering i Tyskland-Merz. De ønsker alle at militarisere; de ønsker at gøre Tyskland krigsparat. Kan du på baggrund af din erfaring fortælle tyskerne og europæerne, hvordan de skal ændre deres tankegang omkring disse spørgsmål?

MATLOCK: Jeg tror ikke, at Tyskland i særdeleshed, men også resten af Europa, vil være i stand til at udnytte sit fulde potentiale uden samarbejde med Rusland og Østen. Rusland er simpelthen for stort; det indeholder så mange ressourcer. Og selvfølgelig har det en kultur, som er europæisk og en af de vigtigste kulturer for Europa. Det forekommer mig, at Tyskland aldrig kan blomstre, hvis det er afskåret fra Rusland. Når alt kommer til alt, vil hele spørgsmålet om energiinput være billigere fra Rusland. Det er den tyske industri meget afhængig af. Jeg tror, at de nuværende toldsætter fra USA vil være katastrofale, hvis de fortsætter. At opføre sig, som om Rusland er en trussel mod Tyskland, tror jeg simpelthen er en meget farlig illusion.

ZEPP-LAROUCHE: Mange tak! Lad mig udtrykke min taknemmelighed over for dig og spontant fortælle dig, at du er et fantastisk menneske, og jeg håber, at du vil give os den glæde igen i fremtiden. Tusind tak skal du have.

MATLOCK: Tak for komplimenterne og for det privilegium, det er at være med i dit show.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses meget snart. På gensyn.

Forpligt dig til fremtiden

Ikke korrekturlæst

af Stewart Battle (EIRNS) – 08. april 2025

Trump-administrationen har fortsat sin egenrådige tilgang med nye politiske initiativer rundt om i verden. Blandt disse er nu: forsøg på at udvide USA's militær yderligere rundt om i verden, herunder ud i rummet, udtrykkeligt for at imødegå Rusland, Kina og andre »modstandere«; en optrapning i Sydvestasien, som truer med at udløse en omfattende militærkampagne mod Iran – alt imens der tilsyneladende ikke sættes grænser for Israels folkemord i Gaza; og nu en kaotisk handels- og toldpolitik, som truer med at få verdensøkonomien til at bryde sammen.

Ikke desto mindre har der vist sig glimt af diplomati og løsning. Da Israels premierminister Netanyahu ankom til Det Hvide Hus den 7. april, blev han chokeret over at høre, at præsident Donald Trump havde været i dialog med den iranske regering, og at samtalerne var planlagt til at begynde lørdag den 12. april. Som *Times of Israel* rapporterede, blev Netanyahu hverken informeret om dette før kort før sit møde med Trump, og han fik heller ingen forsikringer om Israels krav i forhold til Iran.

Man kan håbe, at dette i det mindste antyder et vist niveau af rationel tænkning fra præsident Trumps side og en uafhængighed af Netanyahu og hans ligesindedes vanvid. Det er dog stadig uvist, om de køligere hoveder vil sejre i løbet af de kommende dage, eller om der i sidste ende vil udbryde krig. Men uanset

hvad der sker, skal det understreges, at Trumps åbenlyse mobbemetode, selv om den lejlighedsvis er vellykket, ikke er en tilgang, der vil gøre USA – eller nogen anden nation – virkelig »stor« igen. Ud over at opflamme regionen til en katastrofal krig kan den afspore den lovende forbedring i forholdet mellem USA og Rusland, som i så høj grad har trukket verden tilbage fra randen af et atomart ragnarok.

I mellemtiden er verden stadig påvirket af »befrielsesdagen«, hvor der blev indført toldsats i sidste uge. Nogle lande vil måske bøje sig og gå med til at forhandle, men andre – for eksempel Kina – vil muligvis holde fast. Trumps indførelse af yderligere 50 % told på kinesisk import, hvilket hæver den samlede told til 104 %, vil ikke blive taget let på. Uanset hvad blev det dilemma, Trump står over for, beskrevet den 7. april i en artikel for Kinas CGTN af Helga Zepp-LaRouche, som bemærkede, at der er meget større faktorer på spil end at lege med tal og handelsunderskud. Disse faktorer omfatter det forfærdelige niveau af teknologiske fremskridt og produktivitet i de vestlige økonomier i løbet af de sidste to årtier, den næsten manglende eksistens af små og mellemstore virksomheder i USA, som kan erstatte importerede varer, og boblen af finansielle derivater til en værdi af 2 billioner dollars, som venter på at sprænge. Hvorvidt Trump forpligter sig til at løse disse problemer for alvor eller blot forsøger at pumpe flere penge ind i den bankerotte amerikanske økonomi, kan afgøre, om dette bliver den lunte, der får hele det finansielle system til at nedsmelte.

Mens alt dette skete, var en helt anden udvikling i gang – en udvikling, der antyder et håbefuldt alternativ til det nuværende kaos og den nuværende fare. Tirsdag morgen den 8. april blev Soyuz-rumfartøjet om bord på en russisk raket opsendt med to russiske kosmonauter og en amerikansk astronaut og ankom med succes til den internationale rumstation. Som den russiske præsidents særlige udsending for investeringer og økonomisk samarbejde Kirill Dmitriev sagde om opsendelsen:

»Halvtreds år efter at Apollo-Soyuz viste, at rummet kan forene os, flyver Rusland og USA stadig sammen. Historien giver ekko i rummet.» Dmitriev havde besøgt USA den 3. april for at mødes med Trumps udsending Steven Witkoff og andre om samarbejdet mellem USA og Rusland i løbet af den 2.-3. april.

Udfordringerne i dag er store, og kompleksiteten kan føles overvældende, men når vi tænker på de kampe og den beslutsomhed, som tidligere krigere for sandheden har udvist, kan det inspirere os til at forstå vores mere universelle mission. For 80 år siden, den 9. april 1945, blev Dietrich Bonhoeffer – en af de stærkeste åndelige ledere i modstandsbevægelsen mod Hitler – henrettet i koncentrationslejren Flossenbürg. I sit essay »Efter ti år« fra 1942 talte Bonhoeffer imod »kortslutningen af uhistoriske og uansvarlige tænkere«, som fralægger sig ansvaret i øjeblikke med store kriser. Han skrev:

»I en sådan situation lærer vi, at hverken et teoretisk synspunkt eller et kritisk og holdningspræget synspunkt, eller en afvisning af at se kendsgerningerne i øjnene, eller opportuniste, eller selvopgivelse og kapitulation over for succes, kan yde vores opgave retfærdighed. Vi ønsker ikke at være fornærmede kritikere eller opportuniste, men vi må være medansvarlige for den historiske proces, fra sag til sag og i hvert øjeblik, som sejrherre eller som de besejrede. At tale om en heroisk undergang i lyset af et uundgåeligt nederlag er dybest set meget uheroisk, fordi det ikke vover at se ind i fremtiden. Det sidste ansvarlige spørgsmål er ikke, hvordan jeg kan redde mig selv heroisk ud af omstændighederne, men hvordan en fremtidig generation skal leve. Kun ud fra dette historiske ansvarlige spørgsmål kan der opstå frugtbare – om end midlertidigt meget ydmygende – løsninger. Kort sagt er det meget lettere at holde fast i princippet end i det konkrete ansvar.«

Bonhoeffer uddybede dette tema om optimisme og fremtid: »Optimisme er i bund og grund ikke et syn på den nuværende

situation, men den er den vitale kraft, en kraft af håb, hvor andre resignerer, en kraft til at holde hovedet højt, når alt synes at mislykkes, en kraft til at udholde tilbageslag, en kraft, der aldrig overlader fremtiden til modstanderen, men gør krav på den for sig selv. Der findes bestemt også en tåbelig, fej optimisme, som skal fordømmes. Men ingen bør se ned på optimisme som en vilje til fremtiden, selv om den tager fejl hundrede gange. Det er livets sundhed, som de syge ikke bør inficere.«

Firs år senere, i 2025, er der en løsning – hvis vi vælger at skabe den. Det er på tide at droppe det bankerotte britiske imperiesystem og erstatte det med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur i en verden af suveræne nationer, der respekterer hinanden.

Foto: Dietrich Bonhoeffer – en af de stærkeste åndelige ledere i modstanden mod Hitler. Kredit: Offentligt domæne

**Samtaler mellem USA og Iran
bekendtgjort til den 12.
april;
Trump udsender krigerisk
told-ultimatum til Kina; hold
fokus på et nyt**

sikkerhedsparadigme for alle

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 07. april 2025

Vi har et yderst eksplosivt internationalt miljø med farer og kompleksitet. I spidsen står truslerne om krig mod Iran og økonomisk og finansielt kaos som følge af USA's toldinitiativer, der rammer et monetaristisk, globalistisk gældssystem, som allerede er ved at bryde sammen. Det nytter ikke noget at spå om, hvor det hele ender. I stedet afhænger fremtiden af, at vi udnytter mulighederne for at gribe ind.

Her til eftermiddag meddelte præsident Donald Trump i Det Hvide Hus medierne, at der lørdag den 12. april ville blive afholdt samtaler mellem USA og Iran. Han gav ingen yderligere detaljer om stedet eller deltagerne, bortset fra at han sagde, at mødet ville involvere embedsmænd »tæt på topniveau«. Det er meget positivt. Endnu mere, da det blev sagt i nærværelse af den israelske premierminister Benjamin Netanyahu, som besøger Washington i dag, og som har presset på for at angribe Iran midt i sin krigsførelse i hele regionen og sabotage af diplomatiet.

Det anslås, at IDF-styrker nu befinder sig på jorden og kontrollerer over 50 % af Gazastriben. IDF har i løbet af de sidste 24 timer givet ordre til, at store dele af det centrale Gaza skal evakueres. Og hvorhen? IDF's beskydninger, luftangreb og mord fortsætter. Netanyahu deltog sammen med Trump i et pressemøde i Det Hvide Hus i dag for at gentage deres nedværdigende forslag fra februar om, at det ville være bedre for palæstinenserne at forlade området.

Samtidig blev den modsatte vision fremsat i Kairo i dag på et møde, som den egyptiske præsident Abdel Fattah el-Sisi var vært for sammen med kong Abdullah II af Jordan og den franske præsident Emmanuel Macron. De udsendte en erklæring, hvor de opfordrede til humanitær nødhjælp til Gaza og til at støtte

den genopbygningsplan for palæstinenserne i Gaza, som Egypten havde udsendt i begyndelsen af marts.

Disse og andre strategiske begivenheder udfolder sig samtidig med ekstrem uro på de vestlige børser og ildevarslenende svigt i forsyningslinjerne og centrene for fysisk produktion mange steder. Den umiddelbare årsag til kaosset er præsident Trumps »befrielsesdag« den 2. april, hvor han bekendtgjorde USA's generelle told på 10 % af varer fra samtlige lande, plus hans såkaldte »gensidige« toldsatser for hvert enkelt land. De træder i kraft den 9. april. De rammer oven i årtiers » global outsourcing« og tvungen forarmelse og gældsbyrde for fattige nationer; og på samme tid ødelæggelse af de amerikanske, europæiske og andre såkaldte »avancerede« økonomier. Denne gamle orden burde erstattes.

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger og leder, gennemgik situationen, og stillede det, hun kaldte det store spørgsmål: Hvad vil ske først? Trumps »succes« med sit forsøg på at indføre nye verdenshandelsrelationer? Eller hele systemets sammenbrud?

Nu følger endnu en vanvittig faktor. Midt på dagen i dag udstedte præsident Trump et voldsomt ultimatum til Kina om told. Kina havde i fredags, den 4. april, meddelt, at hvis Trumps nye toldsatser på Kina starter den 9. april, så vil Kina den 10. april starte en 34 % told på amerikansk import og gennemføre visse andre specificerede nye importregler.

Trump erklærede derefter i dag, at Kina handlede »ud over deres allerede eksisterende langsigtede toldmisbrug af vores nation, [som] straks vil blive mødt med nye og væsentligt højere toldsatser, ud over dem, der oprindeligt blev fastsat. Hvis Kina ikke trækker sin forhøjelse på 34 % i forhold til deres allerede langvarige handelsmisbrug tilbage inden i morgen, den 8. april 2025, vil USA derfor pålægge Kina yderligere told på 50 % med virkning fra den 9. april. Derudover vil alle samtaler med Kina om deres ønskede møder

med os blive afbrudt!« Han sagde, at der vil blive indledt forhandlinger med andre nationer. I dag talte han med den japanske premierminister Shigeru Ishiba.

I modsætning til Trump-administrationens vanvittige syn på og reaktioner på det globalistiske spekulationssystem havde Lyndon LaRouche forklaret sammenbruddsdynamikken for mange år siden. Lyt til denne tre minutter lange video af LaRouche fra 18. august 2002, hvor han advarer om den krise, vi står over for nu.

Alternativet til krisen blev i dag beskrevet af Zepp-LaRouche i hendes artikel på Kinas CGTN med overskriften: »Hvad kan USA's toldpolitik føre til?« Hun skrev: »Det eneste, der kan afhjælpe den økonomiske krise i USA og andre steder, er en tilbagevenden til sunde fysiske økonomiske principper: investering i videnskabelige og teknologiske fremskridt, internationalt rumsamarbejde og innovation i almindelighed,« skrev hun og konkluderede derefter:

“Ubalancerne i handelen vil blive afhjulpet ved at gøre kagen større og tage hensyn til de forskellige karakteristika og udviklingsniveauer i de enkelte økonomier i en retfærdig arbejdsdeling. ‘Menneskeheden først’ vil føre til et win-win-resultat for alle.»

Foto: The White House

Menneskehedens ‘enhed’ fordrer et nyt anti-imperialt

paradigme

Megan Dobrodt

Den 5. april 2025

Hver dag, hver time, bekræfter verdensbegivenhederne – hvad enten det er udfoldelsen af utrolige grusomheder i Gaza eller det voksende pres for at provokere USA til at angribe Iran – med voksende ildevarslende styrke, hvad Helga Zepp-LaRouche gentagne gange har hævdet: Der er ikke noget, der hedder »sikkerhed« for en nation over for en anden; det er en skrøne fra det onde og ulovlige geopolitiske system, et system, som kun får lov til at bestå på grund af en gennemgribende, fejlagtig tro på, at mennesket blot er som et andet dyr – et synspunkt, som ikke kan ende anderledes end i en atomar konfrontation.

En mere sandfærdig tilgang er den, som Zepp-LaRouche foreslog på Den Internationale Fredskoalitions møde den 4. april: « Man bør betragte den ene menneskehed som en enhed, som en »sammenhængende enhed«... [F]ørst og fremmest er man nødt til at gøre, hvad der er i den ene menneskeheds interesse, og så kan man definere de nationale interesser i overensstemmelse med dette højere Ene. Det er ... kun muligt, hvis man anvender en udviklingsdynamik.”

Menneskehedens »enhed« (og underforstået godhed) blev på afgørende vis bevist i begyndelsen af det 20. århundrede af biogeokemikeren Vladimir I. Vernadsky. Vernadsky undersøgte den anti-entropiske effekt af levende materie som helhed – biosfæren – på omdannelsen af jordskorpens kemi til en højere orden, en proces, der primært sker gennem udviklingen af metaboliske processer. Han studerede også virkningen af *menneskeligt* liv – noosfæren – som forvandler Jorden med en hastighed, der har overhalet biosfærens, gennem udviklingen af ideer og opdagelser. Menneskelivet gør ikke dette som

individuelle lande og kulturer, men som en helhed, på tværs af hele planeten, på en måde, der til stadighed er blevet mere integreret og koordineret.

Zepp-LaRouches opfordring fra november 2022 til en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager højde for alle nationers sikkerhedsinteresser, snarere end hver enkelt mod alle andre, er i overensstemmelse med det, som Vernadsky viste var den ustoppelige naturlige udvikling af livet på jorden og menneskehedens enhed.

Nationernes økonomiske og udviklingsmæssige interesser er på ingen måde adskilt fra dette.

Tag f.eks. USA's »America First«-toldpolitik, som blev bekendtgjort den 2. april, og som i øjeblikket sender chokbølger rundt om i verden. Ifølge præsident Trump er et af målene at genoplive den amerikanske industri, men hele præmissen er falsk. Amerikansk industri er ikke kollapsede i løbet af det sidste halve århundrede, fordi andre lande udnyttede USA. Tværtimod blev USA bevidst gjort til »importør af sidste udvej« som led i en omformning af den globale økonomi, der outsourcete amerikansk produktion, plyndrede lande med billig arbejdskraft og bragte enorme strømme af fiktiv pengemæssig værdi ind i det finansielle system – alt imens den fysiske produktivitet kollapsede.

Uden at korrigere den pengepolitiske tankegang bag hele det globale finanssystem og, som Lyndon LaRouche opfordrede til i sin »Four New Laws To Save the U.S.A. Now« fra 2014, vende tilbage til et hamiltonsk system med styret kredit for at øge produktiviteten – det eneste, der faktisk kan genoplive amerikansk industri – er toldsatter monetære fiktioner, og en sådan chikane vil meget sandsynligt, som mange har påpeget, ikke skade nogen mere end USA selv.

Vejen ud af det økonomiske kollaps er den samme som vejen ud af den globale atomkonfrontation: Vi må have et nyt

udviklingsparadigme for alle nationer, som erstatter geopolitikkens onde tankegang. LaRouche-bevægelsen har fremsat et forslag om et udviklingsfremstød for at skabe milliarder af nye job, og Oase-planen for Sydvestasien som to fundamentale begrebsmæssige løsninger på dannelsen af et sådant nyt system.

Schiller Instituttets konference den 24.-25. maj, »En smuk vision for menneskeheden i en tid med stor turbulens!«, vil være et mødested for alle de mennesker med god vilje, som er fast besluttet på, at denne historiske chance for at gøre en ende på kolonisystemet for altid og skabe et nyt paradigme for menneskeheden ikke forspildes.

Foto: Schiller Intstitute.

Fred uden visioner virker ikke: Helga Zepp-LaRouche tale til det svenske Schiller Instituts konference

4. april 2025 (EIRNS) – {Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche taler til det svenske Schiller Instituts årlige konference søndag den 30. marts 2025.}

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne byde jer alle velkommen, Schiller-venner, Schiller-medlemmer, gæster på Schiller Instituttet. På trods af verdens forfærdelige tilstand føler jeg alligevel, at vi med Schiller Instituttet har gjort et godt stykke arbejde. Hvis man ser tilbage, hvad var så målet, da vi grundlagde Schiller Instituttet for 41 år siden? Vi stillede os to store opgaver. Den ene var at skabe en

retfærdig ny økonomisk verdensorden, som ville give mulighed for økonomisk udvikling, især i udviklingslandene. Og for det andet at skabe en kulturel renæssance ved at skabe en dialog mellem de mest avancerede dele af den universelle kultur gennem århundrederne.

Hvis man ser tilbage, har nogle mennesker måske ment, at det var et utopisk mål, som aldrig ville blive til noget; andre var mere overbeviste om, at det var en smuk vision, som skulle realiseres. Jeg må sige, at hvis man kun ser på 41 år af vores aktiviteter, er vi kommet meget tæt på at nå begge mål, i hvert fald i store dele af verden.

Den nye økonomiske verdensorden er ved at tage form. Faktisk har man i dag BRIKS+-landene, som nu er 22 medlemmer og næsten 40-50 lande mere, der har ansøgt om medlemskab i et nyt system, der ikke er baseret på den neoliberale økonomiske model, men på win-win-samarbejde, der fremmer hinandens velfærd. Og med det ophørte en epoke. Det, jeg mener med det, er, at 500 års kolonialisme, som startede i Europa omkring år 1500, definitivt er ved at rinde ud. Jeg tror ikke, at ånden nogensinde kan puttes tilbage i flasken, for landene i det Globale Syd er nu i gang med en omstillingsproces. De ønsker at slippe af med kæderne fra de institutioner, som fremmede og opretholdt neokolonialismen, selv efter at disse lande allerede havde opnået uafhængighed. Hensigten er, at de ikke længere vil være råvareproducerende lande, men at de vil udvikle værdikæderne i deres egne lande og meget snart opnå status som mellemindkomstlande.

Det er helt indlysende, at grunden til, at de er i stand til at gøre det, er, at de samarbejder med Kina. Det vil jeg berøre om lidt, men den mest umiddelbare udløser af denne gigantiske tektoniske forandring var et tilbageslag for forsøget på at etablere en unipolær verden. I 1984, året hvor Schiller Instituttet blev grundlagt, var det også året, hvor Lyndon LaRouche, min afdøde mand, kom med en meget visionær prognose; han forudså nemlig, at hvis Sovjetunionen holdt fast

i den økonomiske politik, man havde på det tidspunkt, og afviste hans tilbud om Det strategiske Forsvarsinitiativ og bevægede sig ind i et helt nyt paradigme, så ville landet kollapse inden for fem år. Som vi ved, skete det først med revolutionerne i Østeuropa, den fredelige revolution i Østtyskland i særdeleshed, og til sidst faldt Berlinmuren. På det tidspunkt var der en utrolig chance for at skabe en ny økonomisk verdensorden. På det tidspunkt foreslog vi først den produktive trekant, som var ideen om at forene området mellem Paris, Berlin og Wien, og senere udvidede vi til den Eurasiske Landbro. Men den smukke vision blev ikke taget op på grund af geopolitiske motiver, på trods af at dette var den chance, vi kaldte menneskehedens stjernestund: muligheden for at skabe en helt ny fredsorden for det 21. århundrede. Gorbatsjov og Sjevardnadse blev lovet meget klart ikke at udvide NATO en tomme mod øst. Der er nu mange arkivdokumenter, som er blevet frigivet, og alle kan læse dem og se, at der ikke var ét løfte fra udenrigsminister Baker til Gorbatsjov, men mange af dem. Genscher lovede i en berømt tale den 31. januar 1990 i Tutzing på det protestantiske akademi, at NATO aldrig ville rykke mod øst, at der aldrig ville være NATO-tropper på det tidligere DDR's [Østtysklands] territorium. Så der er ingen tvivl om, at der var mange – bogstaveligt talt dusinvis – diskussioner, hvor der blev givet løfte om ikke at flytte NATO en tomme mod øst.

På trods af at disse løfter blev givet, havde man allerede de neokonservative i Washington og deres samarbejdspartnere i London, der planlagde at bruge dette til at skabe en unipolær verden baseret på det særlige anglo-amerikanske forhold. Det er forræderi! Og når folk i dag siger, at vi har brug for NATO i Sverige, NATO i Finland, de siger, at der er en »uprovokeret krig« fra Ruslands side i Ukraine, og at det er derfor, man er nødt til at have hele denne NATO-udvidelse, så er det ikke sandt. Vi har nu de dokumenter, som absolut beviser, at russerne blev snydt, at de blev løjet for. I god tro reagerede de på disse løfter ved at lade den tyske genforening finde

sted på en meget fredelig måde, hvilket er forbløffende i betragtning af, at det kun var 40+ år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, og i betragtning af Tysklands rolle i at forårsage denne krig og påføre Rusland utrolige lidelser i det, de kalder Den Store Fædrelandskrig. I lyset af alt dette var det ekstremt generøst af først Sovjetunionen og derefter af russerne at tillade en fredelig genforening af Tyskland. Jeg finder det vigtigt at gentage det, for det var begyndelsen på den nuværende krise, i hvert fald den del, man har i Europa.

Det er klart, at det der skete var, at de neokonservative straks gik videre skridt for skridt for at få et regimeskifte, en farverevolution og en udvidelse af NATO. I begyndelsen kunne man sige, at de østeuropæiske lande ønskede at være en del af Vesten. Alligevel var det ikke helt det, der skete, for mange af de såkaldte ledere i disse østeuropæiske lande havde før gjort karriere i USA og Storbritannien. De blev valgt i eksil til at stå i spidsen for de nye regeringer, men det er en anden historie. Under alle omstændigheder var russerne i begyndelsen meget tålmodige og tillod de første udvidelser af NATO – Polen, Tjekkioslovakiet, selv Rumænien og Bulgarien. Men da det kom til Ukraine, blev det selvsagt som en omvendt Cuba-krise. Det var det allerede før med installationen af defensive missilsystemer i Polen og Rumænien, en del af Aegis-systemerne, som russerne hele tiden var imod, fordi de hævdede, at disse »defensive« systemer kunne ændres til offensive systemer i løbet af få timer. Så de protesterede og sagde, at der var en rød linje, som de ikke kunne tillade blev overskredet.

Med Maidan, som var et kup orkestreret af angloamerikanerne, prælede Victoria Nuland med, at udenrigsministeriet brugte 5 milliarder dollars på Ukraine alene; så de spillede en stor rolle i det. Jeg vil kun nævne det for at minde jer om det, for i dag bliver Maidan karakteriseret som et fredeligt udtryk for folkets demokratiske vilje. Men vi var så tæt på

situationen, at vi som øjenvidner kan bevidne, at det var et kup orkestreret af Vesten. Så i begyndelsen ville Minsk I- og Minsk II-aftalerne have kunnet løse problemet ved at give den østlige del af Ukraine større selvstændighed, ved at lade det russisktalende folk have selvstændige rettigheder, samtidig med at de var en del af Ukraine. Men som vi nu ved, løj Merkel og Hollande: De havde aldrig til hensigt at gennemføre Minsk-aftalen. Merkel og Hollande indrømmede begge, at det kun var for at vinde tid til, at det ukrainske militær kunne blive trænet til NATO-niveau.

Det var tydeligvis en del af Brzezinskis plan, at hvis man fratager Rusland dets indflydelsessfærer i Ukraine, så er Rusland – ifølge Brzezinski – ikke længere en verdensaktør, men bare en regional magt eller en tankstation med kampvogne, hvilket også er en hån mod Rusland.

I mellemtiden blev NATO's grænser udvidet med mere end 1000 km mod øst, og den sjette udvidelse var Sverige og Finland. Naturligvis havde man ordningen med brutale sanktioner, jeg tror 12 eller 13 gange af EU alene, som forsøgte at ruinere Rusland: Det var Baerbocks og andres paroler. Sanktionerne, herunder brugen af dollaren som våben til at stjæle aktiver for 300 milliarder dollars fra Rusland, 9 milliarder dollars fra Afghanistan og mange yderligere milliarder fra andre lande, som Venezuela og lignende, førte til en situation, hvor udviklingslandene i lyset af alt dette pludselig indså, at det, der sker med Rusland og Ukraine, minder meget om det, der skete med kolonialismen i forhold til dem selv. Derfor gik landene i det Globale Syd aldrig med til at købe NATO's fortælling om den »uprovokerede angrebskrig«. De forblev altid neutrale og holdt fast i deres position i den Alliancefrie Bevægelses tradition. Da det hele eksploderede, var tilbageslaget gigantisk.

I mellemtiden, på grund af Kinas fremgang, som for en stor dels vedkommende skyldtes Deng Xiaopings reform- og åbningspolitik, indledt allerede i 1978, havde Kina gennemført

det største civilisationsmirakel i menneskehedens historie nogensinde, fordi de løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom og bragte middelklassen i Kina til i øjeblikket omkring 400 millioner mennesker. De udryddede endda fattigdommen i de fjerneste dele af det vestlige Kina og andre dele af det indre af landet. Det var på grund af dette, og i forbindelse med Xi Jinpings annoncering i september 2013 af den Nye Silkevej, som i høj grad lignede det, Schiller Instituttet havde promoveret i 1990-91 med den Eurasiske Landbro. Vi var meget involveret i det, fordi vi havde mange konferencer, mange diskussioner og seminarer. Under alle omstændigheder var Kina det eneste land, som reagerede på disse ideer, og da Xi Jinping i 2013 søsatte Den Nye Silkevej, satte det gang i en utrolig transformation. For første gang kunne landene i det Globale Syd alliere sig med Kina og have deres egne udviklingsprojekter, en række udviklingskorridorer, industri-parker og udvikling af landbrug. Så da tilbageslaget kom mod den unipolære verden, eller angloamerikanernes forsøg på at etablere en unipolær verden, var der allerede et kim til multipolaritet i det, der blev til BRIKS+. Så nu har man en situation, hvor det absolutte flertal af verdens befolkning – ca. 85 % – er fast besluttet på at skabe en ny økonomisk verdensorden baseret på retfærdighed, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, baseret på FN's charter. Så den proces kunne være en god og retfærdig udvikling, bortset fra at kræfterne i det gamle system, det neoliberale system, ikke ønsker, at det skal ske, fordi de ønsker at bevare kontrollen over det, de mener er deres retmæssige position til at sætte reglerne, til at bevare en unipolær verden, selv om den ikke længere eksisterer.

Det næste chok kom med valget af præsident Trump i USA. For Trump, som er et offer for den unipolære fraktion, for den dybe stat, ændrede i sin første regering fuldstændig dagsordenen, vendte op og ned på tingene. Han satte sig for at normalisere forholdet til Rusland. Det sker ikke kun af humanitære grunde, hvilket er tydeligt. Trump har en anden

opfattelse af USA's styrke – Make America Great Again. Og det gælder også for måske at besætte Grønland, om nødvendigt militært; besætte Panama, om ikke andet så ved at BlackRock ejer havnene og tager dem væk fra kinesisk indflydelse; måske endda tilknytte Canada som USA's 51. stat. Så det er ikke kun godt, og det er måske ikke det, vi ønsker. Vi har aldrig sagt, at vi synes, at Trump er i nærheden af det, vi siger, bortset fra visse principper, som normalisering med Rusland, som vi naturligvis støtter, fordi enhver burde være glad for, at de to største atommagter har et anstændigt forhold til hinanden.

Men det blev naturligvis betragtet som en absolut livstruende trussel mod den underliggende kontrol af det særlige forhold mellem USA og Storbritannien. Dette særlige forhold er, hvad opbakningen til forsøget på at indføre et unipolært verdenssystem beror på, for det var det Britiske Imperiums endelige succes, som man aldrig havde opgivet fra det øjeblik, den Amerikanske Uafhængighedskrig erklærede den amerikanske republiks uafhængighed. Uafhængighedskrigen var den første antikoloniale krig i historien nogensinde. Det blev understreget af præsident Suharto og premierminister Nehru på den første Bandung-konference. De sagde, at Amerika faktisk førte den første antikoloniale krig nogensinde. Nu havde briterne på deres side aldrig opgivet, at de efter deres mening havde mistet den vigtigste koloni: nemlig USA. De forsøgte altid at generobre den. Først militært gennem krigen i 1812 og borgerkrigen, og til sidst indså de, at de ikke kunne vinde militært, så de besluttede, at de blev nødt til at korrumpere det amerikanske etablissement til at vedtage modellen for det Britiske Imperium som grundlag for den unipolære verden og derefter styre verden sammen, baseret på dette særlige forhold mellem Storbritannien og USA.

Da Trump vandt valget, kendte han udmærket den britiske rolle i sabotagen af hans første regering med Russiagate. Så nu satte han sig for at hævne sig på dem og eliminere den dybe stat ved at udnævne en række personer som Tulsi Gabbard til

direktør for den nationale efterretningstjeneste, og Kash Patel til chef for FBI, ligesom den nye chef for CIA og nogle andre. De frigav dokumenter om Kennedy-mordet og Russiagate, og alt dette bliver nu undersøgt, og de skyldige risikerer fængselsstraffe. Mange af dem har allerede fået ophævet deres sikkerhedsgodkendelser, så der er krigstilstand i den amerikanske administration.

Nu kommer den knap så pæne side af Trump-administrationen, og det er, at de aldrig har brudt med den zionistiske lobby, med de kristne zionister i USA, og på grund af det har de aldrig brudt med Israel. Som vi desværre ved, har Israel i over halvandet år begået en folkemordskrig mod Gaza og nu også i stigende grad mod Vestbredden. Det bringer landet på kant med alle, der opretholder retsstatsprincippet, hvis man kan tillægge disse ord nogen betydning.

Briterne har lige nu iværksat en kampagne for at få fat i USA og, naturligvis, også Israel – og den britiske indflydelse i Israel er virkelig stor, som det netop blev understreget af den tidligere chef for MI6, Sir Richard Dearlove. De ønsker at få USA til at gå i krig mod Iran. Det er en meget varm situation og meget farlig. Hvis man ser på det, så samler USA lige nu omkring syv B-2 stealth-bombefly på basen Diego Garcia i Det Indiske Ocean. De udstationerer optankningsfly der. De sender også i alt tre hangarskibsgrupper ind i regionen. Der tales mere og mere om, at USA bør gå i krig mod Iran. Nogle mennesker kræver endda et »halshugningsangreb« mod Iran med det argument, at vi måske ikke er nødt til at bruge atomvåben, fordi atomvåben er den eneste måde at eliminere atomanlæggene i Iran på, fordi de ligger dybt inde i bjergene. Man kan ikke engang klare det med de sædvanlige bunkerbomber, så man er nødt til at bruge atomvåben, hvis man virkelig vil ødelægge disse atomanlæg. Men der er nu nogle mennesker i Washington og andre steder, som siger: "Man er ikke nødt til at bombe Iran, vi kan halshugge Iran ved hjælp af den samme metode, som vi brugte med IDF mod Hizbollah i Libanon, eller som vi

eliminerede Assads præsidentskab i Syrien ved simpelthen at flytte HTS-regeringen meget hurtigt ind i landet.” Og vi kan på samme måde have et halshuggende angreb mod Iran og derefter flytte et regime ind, som er pro-israelsk og pro-amerikansk.

Desværre er det ikke helt umuligt, at Trump rent faktisk gør det. Men det egentlige mål, hvis det lykkes for den britisk-israelske kombination at lokke Trump ind i en krig mod Iran, er et halshuggningsangreb mod Trump, fordi det ville ødelægge Trumps præsidentskab fuldstændigt. Det ville sandsynligvis få olieprisen til at stige til 100 dollars eller mere pr. tønde, eller endda til det dobbelte. Det kunne udløse et sammenbrud i det finansielle system, som er fuldstændig skrøbeligt og klar til at eksplodere under alle omstændigheder. Så det er den umiddelbare fare. Og naturligvis har briterne sandsynligvis fanget den nye skandale mod Trump. I den første regering var det Russiagate. Nu har de denne såkaldte “Signal-gate”, som er den meget inkompetente brug af hele Trumps nationale sikkerhedsteam til at diskutere bombningerne mod Yemen meget konkret over en ikke-sikker kanal. Hvordan kan man forestille sig, at cheferne for FBI, CIA og den nationale efterretningschef er så uerfarne og inkompetente, at de ville tillade dette at ske? At tillade en journalist, en redaktør af magasinet {The Atlantic}, som tidligere var fængselsbetjent for IDF i Israel, at deltage i disse diskussioner? Det mindste, man kan sige, er, at det viser en alvorlig svaghed i denne gruppe. Men det bliver naturligvis udnyttet til det yderste i forsøget på at afsætte netop disse mennesker – Kash Patel, Tulsi Gabbard og nogle andre. Det ville gøre Trump blind og gøre det samme ved ham i den anden regering, som de havde relativt stor succes med i den første.

Så dette er i gang. Det er varmt, varmt, varmt. Det kunne ende med en krig i Iran, hvilket ville kaste verden ud i en frygtelig krise. Vi må gøre alt, hvad vi kan, for at forhindre det.

Men det er desværre ikke det eneste problem, for i mellemtiden

har europæerne – i stedet for at være glade for, at der er en tilnærmelse mellem USA og Rusland, som stadig er i gang, og hvor der stadig er håb om, at det kan lykkes – besluttet at sabotere processen. De besluttede at sabotere den og forlænge krigen i Ukraine ved at skabe en koalition af villige og love at sende langtrækkende våben til Ukraine. Dette ville manipulere Zelenskyj til at sabotere de facto-potentialet i en fredsaftale mellem USA og Rusland. Og samtidig vil de gå efter en hidtil uset militarisering af EU, af Tyskland. Ursula von der Leyen har tænkt sig at bruge 800 milliarder euro på at opruste Europa. Det har hun virkelig tænkt sig at gøre. Og i Tyskland brugte den nye regering det trick at bruge et to tredjedels flertal i det tidligere, allerede nedstemte parlament til at ændre forfatningen, så man kunne løsne på gældsbremsen og skabe ubegrænsede penge til militarisering af Tyskland. Dette er forfærdeligt! Og hele verden er chokeret over, at Tyskland kun 80 år efter Anden Verdenskrig igen kaster sig ud i en militarisering og sender kampvogne mod russerne. Det ødelægger absolut Tysklands omdømme i hele verden, men det gør også potentielt Tyskland til et mål, hvis det kommer til en krig, der involverer Rusland. I så fald ville der ikke være noget tilbage af Tyskland, og heller ikke af noget andet land, som ville være en del af dette.

Så vi er i en utrolig situation. Mekanismerne er kendte; det er præcis, hvad Hjalmar Schacht gjorde med nazisternes krigsmaskine. Det er pengeskabelse uden for det almindelige budget; i tiden op til Anden Verdenskrig blev det kaldt Mefo-veksler. Nu skaber mekanismen ekstra budgetter og gør dybest set det samme, som man gjorde for 80 år siden.

Så hvis man ser på dette billede, er spørgsmålet naturligvis, hvor er vejen ud? Vi har sagt lige fra begyndelsen – i hvert fald da den særlige militære operation startede i februar 2022 i Ukraine – at man nu er nået til et punkt i verdenshistorien, hvor man ikke kan løse problemer på regional eller national basis. Man har brug for at flytte hele verden ind i et helt

nyt paradigme. Og det nye paradigme må gøre præcis det, som den Westfalske Fred gjorde i 1648, da krigsparterne efter 150 års religionskrig indså, at en fortsættelse af den krig ville føre til, at ingen ville være tilbage til at nyde sejren, fordi alle ville være døde. Nu, i atomvåbnenes tidsalder, hvis et atomvåben nogensinde bliver brugt, er det logikken i forskellen mellem atomkrig og konventionel krig, at alle våben vil blive brugt. Og det vil efter al sandsynlighed være civilisationens og menneskehedens endeligt. Derfor er vi absolut tvunget til at appellere til fornuften og fortælle folk, at vi er nødt til at finde et nyt paradigme som den Westfalske Fred; baseret på alle parteres interesser. For hvis man udelader bare ét land – lad det være Rusland, lad det være Kina, Nordkorea, Iran – vil det ikke fungere. Man har brug for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som omfatter hvert enkelt lands interesser; sikkerhedsinteresserne, men også udviklingsinteresserne.

Det er derfor, jeg har skrevet de {ti principper}, som indeholder de vigtigste principper for en sådan arkitektur, men især hvad der er ideerne om menneskeheden, og hvorfor vi kan have håb om, at dette kan realiseres. Det tiende princip diskuterer menneskets natur, og det er den absolutte 100 % overbevisning om, at mennesket er godt af natur. Det menneskelige sind og den menneskelige karakter, den menneskelige sjæl, kan perfektioneres i det uendelige; der er ingen grænse for perfektion af det menneskelige sind og den menneskelige karakter. Vi kan blive uendeligt gode. Det faktum, at der stadig er ondskab i verden, er blot en afspejling af manglende udvikling, og det betyder, at man kan overvinde ondskab gennem udvikling. Det har vi brug for at sætte på dagsordenen med det samme.

Man er nødt til at have en konference arrangeret af enten BRIKS eller FN's generalforsamling eller et andet organ, som vi kan vælge, for at begynde at diskutere disse spørgsmål og bevæge verden i denne retning. Vi er ikke de eneste, der

tænker på denne måde. Det er derfor, det ikke blot er et utopisk ønske. Hvis man ser på Xi Jinpings politik, har han foreslået tre initiativer: Det Globale Sikkerhedsinitiativ; Det Globale Udviklingsinitiativ; og Det Globale Civilisationsinitiativ, som vedrører spørgsmålet om en dialog mellem civilisationer – præcis det, som Schiller Instituttet satte sig for at gøre ved sin grundlæggelse. Præsident Putin har for nylig sagt, at han mener, at der på grund af den militære sejr på slagmarken i Ukraine nu er mulighed for at skabe et europæisk og måske ligefrem et globalt sikkerhedssystem. Så i det mindste Rusland, Kina og mange af BRIKS-landene tænker allerede i retning af en sådan ny sikkerhedsarkitektur. Derfor tror jeg absolut, at vi kan overbevise europæerne om at gå i denne retning; at opgive den uigennemtænkte, frygteligt farlige og onde NATO-udvidelsesstrategi og erstatte den med en sådan ny arkitektur.

Det er ikke synligt lige nu, men det kan ske meget hurtigere, end folk tror, fordi von der Leyens nuværende politik kan føre til en opsplittning af EU. Der er mange europæiske lande, som ikke ønsker at gå med til dette, såsom Ungarn, Slovakiet, Kroatien, selv i Rumænien og Bulgarien har man meget stærke tendenser i denne retning til at arbejde med BRIKS. Georgien, selv om det ikke er en del af EU, og Serbien ligeså, men alle disse lande ønsker at have et samarbejde med BRIKS. Selv Meloni ønsker ikke at være en del af koalitionen af de villige. Så koalitionen af villige er kun Frankrig, Storbritannien, Tyskland, Polen, de baltiske lande og skandinaverne. Men det er kun en lille del af Europa, og EU kan faktisk blive splittet.

Derfor mener jeg, at vi i alle lande, hvor vi er – og I bør gøre det samme i Sverige – bør indlede en seriøs debat om en sådan ny sikkerhedsarkitektur og vinde folk for den løsning, at vi har brug for et nyt økonomisk system, som giver landene i det Globale Syd mulighed for at udvikle sig. Jeg tror, at det er noget, hvor vi har en unik stemme til at bringe disse

løsninger ind i fredsbevægelsen. Det er godt, at fredsbevægelsen er imod krig, men de tænker normalt ikke rigtig over kompleksiteten i billedet, som jeg beskrev det. Men Schiller Instituttet, som er i Lyndon LaRouches og Schillers ånd, er absolut fornuftens stemme, som kan få dette til at ske.

Det er der, vi er; så der er meget at gøre, og jeg ønsker jer stor succes med at bringe Sverige tilbage til menneskehedens lejr og ud af NATO.

Fra asken til ilden: Den Internationale Fredskoalitions møde #96 med Helga Zepp-LaRouche, fredag den 4. april 2025

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition, og dette er vores 96. møde i træk. Tak, fordi I er kommet. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer i dag, og Dennis Small og Dennis Speed er medordstyrere. Vi skabte dette forum for 96 uger siden for at samle folk fra hele verden for at diskutere, hvordan vi kan skabe ægte fred. Som mange mennesker er klar over, har det været meget dysfunktionelt at forsøge at bringe forskellige fredsgrupper sammen, fordi der altid er noget, der trænger sig

på. Vi ønsker at bringe folk sammen for at få en moden dialog.

Du vil måske opdage, at der er folk, du ikke er enig med; det er fint, vi vil gerne have den dialog med folk, så vi kan forstå, hvordan vi kan skabe en ægte fredsproces. Jeg synes, det er meget tydeligt med det, der er sket i de sidste par uger, at de mennesker, vi har organiseret os imod, vil have denne krig; de vil have en atomkrig på den ene eller anden måde. Uanset om det drejer sig om Ukraine, Palæstina eller Iran, er der tiltag fra briterne og andre for at få det til at ske. Vores indgriben i denne proces lige nu er af afgørende betydning. Vi vil have en indledende dialogproces med en håndfuld talere, ledere fra hele verden, og så vil vi åbne op for diskussion med deltagerne.

Så jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, til at åbne for os i dag. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Verden bevæger sig hver dag ind i nye konfrontationer, overraskelser og chok. På nuværende tidspunkt tror jeg ikke, at nogen kan sige, om det vil ende galt, eller om vi kan flytte verden ind i et nyt paradigme for internationalt samarbejde. Lige nu synes jeg, at krigsskyerne over Mellempøsten er blandt de mest bekymrende elementer. Der er denne kontrovers, hvor Trump har stillet et ultimatum til Iran om at gå med til at afvikle hele sit atomprogram, hvilket er uacceptabelt for Iran, fordi de har ret til at have et fredeligt atomprogram som ethvert andet suverænt land. Der er en såkaldt fatwa fra Khamenei, den øverste leder, om, at Iran ikke ønsker at have atomvåben, fordi det ville være i strid med islams ånd.

Uanset dette gentager Trump sit ultimatum, og samtidig bliver B-2 stealth-bombefly sendt til Diego Garcia-basen i Det Indiske Ocean. Desuden er tre amerikanske hangarskibsgrupper på vej til regionen generelt. Iran har reageret på alt dette ved at sige, at hvis der kommer et angreb på Iran, vil det blive besvaret med et meget alvorligt modangreb. Efter vores mening er det naturligvis en fælde for præsident Trump, for hvis det kommer til en sådan krig, kan det ikke kun føre til en eksplosion i oliepriserne og i den allerede ekstremt spændte situation, især efter at toldkrigen er startet; det kan føre til et kollaps af det finansielle system. Og det kunne ikke føre til et sammenbrud af Iran, men til et sammenbrud af Trump-administrationen i stedet. Det er den fare, vi ser, og det er derfor, vi advarer mod sådanne tiltag. Helt ind i præsident Trumps base er man ved at blive ekstremt utilfreds og nervøs, fordi Trump vandt valget på et løfte om, at han ikke bare ville afslutte alle eksisterende krige, men heller ikke ville starte nye. Nu er angrebene på Yemen allerede en overtrædelse af det, og mange MAGA-folk er ekstremt oprørte over det. Det er ikke, hvad de havde håbet på at opnå med valget af Trump.

Der er mange andre kriseudviklinger. NATO er tydeligvis stadig fast besluttet på at gøre fjendebilledet af Rusland til det primære fokus. EU's forsvarsministre har lige mødtes i Polen og er blevet enige om at gå videre med ReArm Europe-programmet til 850 milliarder euro og betragte Rusland som den primære trussel. Det er det ikke, og det vil jeg komme ind på om lidt. Desuden siger NATO nu, at de vil sende NATO-fredstropper efter en eventuel våbenhvile i Ukraine; noget, som Rusland allerede har afvist som fuldstændig uacceptabelt. Det afspejler klart NATO's hensigt om at bevare et permanent konfliktpunkt der.

Ellers kan jeg kun sige, at EU er i centrifugal uorden, hvor de nordlige lande – Storbritannien, de skandinaviske lande, de baltiske lande, Tyskland, Polen og Frankrig – er på vej til at opbygge konfrontationen med Rusland, mens de sydlige lande,

Balkanlandene og de østeuropæiske lande hurtigt er på vej i en anden retning. Så der er helt klart sprækker i EU. Det forhindrer ikke EU-Kommissionen i at gøre sin indflydelse gældende, og den seneste chokerende oplevelse viser, at J.D. Vance, da han talte på sikkerhedskonferencen i München og sagde, at Europa ikke længere er et demokratisk kontinent, skabte et enormt postyr. Men EU beviser det dag for dag, og det seneste eksempel er dommen mod Marine Le Pen. Hun er leder af Rassemblement National (RN), og i meningsmålingerne fik hun 37% af stemmerne, hvilket er næsten det dobbelte af, hvad Macron får i disse dage. For at eliminere hendes passive stemmeret ved at finde hende skyldig i at have brugt EU-penge til sit personlige personale i den franske kampagne, trådte hoveddommeren i Rene Hænder-skandalen i Italien for mange år siden, Di Pietro, frem og sagde, at da han var medlem af Europa-Parlamentet, kunne han bevidne, at det er helt umuligt at skelne fuldstændigt mellem, hvornår man bruger sit personale til EU-formål, og hvornår man gør det til nationale formål. Det er en bedragerisk bøde, siger han.

Husk, at da Christine Lagarde var fransk økonomiminister, blev hun beskyldt for at have sendt 450 millioner euro til en fransk forretningsmand på bekostning af den franske regering. Og retten afgjorde, at hun ikke skulle have en bøde, fordi hun var en person med international prestige. Le Pen har helt sikkert også international prestige. Men af de politiske kræfter, som EU-Kommissionen ikke kan lide, så det tæller ikke, og Le Pen er kun anklaget for at have misbrugt værdien af 5 millioner euro – det er ca. 10 % af, hvad Lagarde gjorde. Så det viser tydeligt, at der er en dobbeltmoral, og at alle, der ikke makker ret i Europa lige nu, får en »rumænsk behandling«, især hvis de kommer tæt på magten. Så forholdene i Europa er yderst problematiske.

Men jeg ville gerne gøre et andet emne til hovedfokus for mine indledende bemærkninger; og det er den absolut betagende chokerende artikel, som blev offentliggjort af {New York

Times} i en 13.000 ord lang artikel, som var resultatet af en årelang undersøgelse af krigen i Ukraine. Den var baseret på interviews med 300 forskellige personer fra forskellige lande. Jeg mener, at alle, der kæmper for fred, bør se denne artikel i {New York Times} som den absolutte grund til, at fortællingen om Ruslands uprovokerede aggressionskrig mod Ukraine ikke længere kan opretholdes. Denne artikel siger, at der ikke kun var 12 hemmelige spionbaser i Ukraine tilbage fra 2014 – hovedsageligt fra kort efter Maidan-kuppet – men at især efter den oprindelige særlige militære operation var kommet til et håbefuldt punkt med Istanbul-forhandlingerne, hvor Zelenskyj og Putin grundlæggende var blevet enige om en våbenhvile og en løsning på krisen; så tog Boris Johnson som bekendt til Kiev og fortalte Zelenskyj, at han absolut skulle fortsætte med at kæmpe og sagde, at de ville få al opbakning fra NATO. Nu viser det sig, at {New York Times} afslører, at der i Wiesbaden af alle steder, i Clay Barracks, som er hovedkvarteret for de amerikanske styrker i Europa og Afrika, var en kombination af generaler og officerer på højt niveau, og kun to måneder efter, at krigen i Ukraine startede, tog ukrainske generaler på højt niveau dertil uden uniform for at diskutere operationer sammen med CIA og amerikanske militærstyrker.

Derefter beskriver artiklen i detaljer alle de mange operationer, der blev udført fra Wiesbaden i Ukraine. For eksempel at hjælpe ukrainerne med at gå efter Ruslands berømte 58. armé, hvor de flere gange slog ledelsen ud. Så flyttede hæren, og ved hjælp af amerikansk rekognoscering blev den nye placering opdaget, og den nye ledelse blev dræbt. Det skete mange gange. CIA var også involveret i angrebet på Sevastopol og i jagten på den russiske flåde i Sortehavet. Der står også, at Biden-administrationen, selv om den officielt ikke gav tilladelse til visse offensive operationer, i al hemmelighed gav grønt lys og hjalp Ukraine med at gennemføre disse operationer. Så der er ingen tvivl om, at det var, hvad russerne hele tiden havde sagt, at dette ikke var en konflikt

mellem Ukraine og Rusland, men at det var en stedfortræderkrig mellem USA og Rusland og mellem NATO og Rusland. Hele den amerikanske efterretningstjeneste – CIA, NSA, DIA og NGA – var alle involveret, og de drøftede, hvordan man kunne operere med plausibel benægtelse. De sagde, at hvis man nogensinde bliver spurgt, om man ramte et russisk mål, skal man ikke kalde det et mål, men et interessepunkt. Så når man bliver spurgt, kan man sige nej, man har aldrig ramt noget i Rusland. CIA var også involveret i bombningen af Kerch-broen og så videre og så videre.

Jeg tror, at alle, der kæmper for fred, bør opfatte denne {New York Times} artikel som en bekræftelse på, at den russiske version af det, der blev sagt, var den rigtige. Og at hele historien om den uprovokerede krig ikke kan opretholdes, og derfor bør de politikere, der har kolporteret den i de sidste tre år, officielt korrigere deres opfattelse for ærlighedens skyld. Jeg mener, at kun hvis sandheden om, hvad der skete, bliver etableret igen, og at man også tager fat på de grundlæggende årsager til krisen – hvilket man opdager, når man ser på manipulationen af denne fortælling – så kan man finde en løsning. Hvis man ikke gør det, vil man blive holdt fast i dette spind af løgne for evigt, indtil det er for sent.

Så mit forslag til dette møde i IPC er, at alle deltagere bruger denne artikel fra New York Times til at kræve af deres politikere, uanset hvor de befinder sig, at de skal rette op på det, de har sagt om det. Det skal være en reel korrektion af, hvad der faktisk skete, i parlamenter og andre fora. For hele historien falder sammen med afsløringen af denne løgn. Jeg synes, det er noget, vi alle bør være optaget af, og hvis folk ønsker at diskutere det, bør vi gøre det.

{Bemærkninger under diskussionen:}

Jeg har normalt stor respekt for professor Starrs militære

arbejde, men også for Scott Ritter. Jeg synes dog, at han overser noget på dette punkt, især da han gentog, at dette ville være katastrofalt regionalt. Jeg tror, han overser, at dette er et større spil. Iran er naturligvis vigtig for iranerne, og hele Mellemøsten er vigtig for alle de mennesker, der bor der. Men set fra de store geopolitiske magter i verden har Mellemøsten altid kun været cockpittet i deres geopolitiske spil. Lige nu er det eneste relevante spil i byen ud fra et strategisk udviklingssynspunkt den begyndende fornyelse af forholdet mellem USA og Rusland; det faktum, at Putin og Trump er begyndt at føre en dialog, og at der er nogle første skridt, der går i den rigtige retning. Jeg tror, det er det, der er målet. Så jeg vil gerne have, at Scott Ritter virkelig genovervejer det. For jeg ved, at han er meget vidende om Rusland og så videre. Jeg synes, han overser det mest afgørende punkt, og jeg vil virkelig gerne have, at vi diskuterer det.

Briterne, som er de klart dokumenterede anstiftere af den ukrainske krig igen og igen; det var Boris Johnson, der afviste muligheden for at nå frem til en løsning i marts-april 2022. Og lige nu er de anstiftere af fortsættelsen af både koalitionen af de villige, men også af presset mod Iran. Den tidligere MI6-chef Sir Richard Dearlove sagde som bekendt, at Iran er den største trussel mod jøderne i Storbritannien. Han opmuntrer USA. Så jeg tror, at det, jeg kort sagde i mine indledende bemærkninger, er, at hele denne operation ikke kun potentielt har til formål at halshugge den iranske regering; den er designet til at halshugge Trump-administrationen og slå dem ud af kurs i forhold til deres nuværende dialog med Rusland. Uanset hvilken advarsel vi kan give Trump-administrationen om at gennemgå dette hurtigst muligt, er det nødvendigt, for jeg tror, at de af alle de grunde, som professor Starr nævnte, har deres egne religiøse og andre overbevisninger, som jeg overhovedet ikke vil begynde at kommentere på. Men jeg tror, at den strategiske fælde er at ødelægge dialogen mellem USA og Rusland. Det er efter min

mening det vigtigste strategiske spørgsmål på bordet...

Jeg vil bare gerne tilføje et element. Hvis Trump gjorde det, der blev beskrevet her, ville det ødelægge hans omdømme for altid. Alle landene i det Globale Syd ville ... det ville være dødsstødet til hans image; og jeg tror, at det ville være det værste, han kunne gøre for sin egen skyld og America First-interessen. Det ville være ødelæggende for de amerikanske interesser.

{Senere i diskussionen:}}

Meget kort sagt mener jeg, at situationen med Iran simpelthen illustrerer, at sikkerheden skal være udelelig og er udelelig. Hvorfor forsøger Iran at lege med muligheden for altid at kunne udvikle atomvåben? Det er, fordi Israel har atomvåben. Jeg synes slet ikke, at det faktum bliver taget med i diskussionen. Jeg har mange gange argumenteret for, at Den Westfalske Fred fungerede, fordi den tog højde for alle landes interesser. Når man forsøger at få en fredsaftale, som udelukker et eller to eller tre lande, er det optakten til den næste krig. Et eksempel på det er Versailles-traktaten, som var uretfærdig over for Tyskland og Kina, og derfor var den næste verdenskrig praktisk talt allerede indregnet. Det er den ene pointe.

Den anden, jeg ville sige, er, at på trods af at vi ikke talte så meget om det i dag, foregår der en meget vigtig organisering for Oase-planen blandt mange repræsentanter. Vi taler med mange diplomater og andre institutionelle kræfter. Jeg ville bare nævne det, for hvis hr. Schenker eller hr. Baskin ville være i stand til at indgå i en diskussion med os om, hvad vi skal gøre for at fremme Oase-planen som en fredspolitik, måske tilføje den til Olmert-planen, tror jeg, at det ville være yderst nyttigt.

{Senere i diskussionen:}}

Set i bakspejlet tror jeg, at det er en fuldstændig godkendelse af Oase-planen. Jeg tror, at Martin Luther King er tilhænger af Oase-planen, så jeg tror, at vi kan være sikre og sige det.

{Senere i diskussionen:}}

Jeg er i det mindste enig i den sidste konklusion [at Helgas plan for en ny demokratisk arkitektur er meget forskellig fra Trump-planen], fordi jeg har argumenteret for dette mange gange. Hvis man ser på den lange bue i menneskets historie, i den universelle historie, er vi nu nået til et punkt, som aldrig har eksisteret før. Da andre kulturer og civilisationer kollapsede, som da Romerriget kollapsede, var der en renæssanceperiode i Indien på samme tid – Gupta-perioden. Men folk vidste ikke noget om det, fordi det nogle gange tog år at rejse og komme tilbage. Det var som en fuldstændig opdelt udvikling. Jeg kunne komme med mange andre eksempler.

Denne gang er det meget anderledes. Vi sidder virkelig i samme båd; på grund af atomvåben, på grund af internettet, på grund af pandemier. Man kunne tilføje kunstig intelligens og alle mulige andre ting, som gør os så absolut forbundne, at det længe har været min opfattelse, at vi kun kan løse menneskehedens problemer på én gang. Man kan ikke forsøge at løse problemet i Ukraine og tro, at det løser problemet, mens Mellemøsten ligger i ruiner; eller løse problemet i Afrika og lade Ukraine være i fred. Nej, vi er nødt til at bringe retfærdighed ind i hele arkitekturen, hvilket kun kan ske ved at hæve hele diskussionen over geopolitik. Jeg tror ikke, at ideen om, at et land eller en gruppe af lande har en legitim interesse over for en anden gruppe af lande, kan fungere længere. Geopolitik er en sygdom, som i det 21. århundrede vil føre til en katastrofe.

Hvad er så alternativet til geopolitik? Det er helt klart, at man først skal se på menneskeheden som en enhed, som noget, der hænger sammen. Man siger, at man først skal gøre, hvad der er i den ene menneskeheds interesse, og derefter kan man definere de nationale interesser i overensstemmelse med denne højere Ene. Det er naturligvis kun muligt, hvis man indfører en udviklingsdynamik; for hvis man bare flytter rundt på brikkerne i puslespillet på et statisk bord, kommer man ikke frem til en løsning. Men hvis man indfører en reel udvikling, som er i alles interesse, så kan man finde frem til alle delløsninger. Jeg tror også, at den idé i en vis forstand er påtvunget verden, for hvis der sker et finansielt sammenbrud i det transatlantiske finanssystem, vil det påvirke hele verden. Det vil forstyrre produktionskæderne fuldstændigt; det vil føre til sammenbrud i strømmen; det vil føre til massemigration osv. osv.

Derfor skrev jeg disse ti principper, som er principper; de er ikke det sidste ord om det detaljerede program, men de peger på det absolutte minimum af ideer, som skal gennemføres for at nå frem til en sådan ny arkitektur; inklusive de sidste tre filosofiske punkter, som er introduktionen til principperne før.

Så jeg vil på det kraftigste foreslå ... jeg venter stadig på, at flere mennesker rent faktisk engagerer sig i en diskussion om dette, for jeg mener virkelig, at vi har brug for en proces som den Westfalske Fred. Og efter min mening kan den kun starte nu, hvor universiteter, tænketanke og andre mennesker med god vilje begynder at diskutere, hvordan vi kan sætte menneskehedens grundlag på en holdbar platform, hvor menneskehedens overlevelse er garanteret. Vi kan begynde at gå videre derfra, for hvis jeg ikke troede på, at vi som menneskeart er den kreative art – jeg elsker dyr, jeg nyder blomster, planter og træer – men vi er den eneste intelligente art, der er begavet med kreativ fornuft. Derfor mener jeg, at vi burde være i stand til at finde en løsning ud fra vores

fornuft. Og jeg er ret optimistisk med hensyn til, at det er en klar mulighed, som bør styre vores aktiviteter, især i en situation som nu.

{Afsluttende bemærkninger:}}

Jeg tror, at det nuværende politiske lederskab i store dele af Europa – ikke alle, men nogle lande som den øverste regering i Storbritannien, i Frankrig. Heldigvis er Merz endnu ikke kansler; det bliver han måske ikke. De løber ind i en masse interne stridigheder og uenighed. Men jeg synes, at de alle fortjener en klinisk undersøgelse; lad mig sige det på denne måde. Der er så mange love nu, at man ikke kan sige en enkel ting. Under alle omstændigheder mener jeg, at de er nødt til at bekymre sig gevaldigt om deres helbred i meget bred forstand, så ingen kan kritisere mig, hvis jeg vil opfordre dem til at passe på deres hoveder, men I ved, hvad jeg mener.

Det er fuldstændig sindssygt. Nu går Bundeswehr ind i skolerne, og ungdomsofficerer forsøger at rekruttere 17-årige til at gå ind i hæren. Der er hele denne vanvittige militarisering, som om to verdenskrige ikke ville have fundet sted i Europa. Det er, som om folk har afskrevet enhver erindring om, at hvis man begynder at investere store summer i våben, så tager det bare lidt tid, og så er der krig. Det er logikken i det. Jeg tror, vi har brug for en meget stærkere fredsbevægelse, for jeg tror, vi har en dyb krise i Europa. Jeg tror, at krisen er økonomisk, den er militær, men vigtigst af alt er den kulturel. Det er også mit svar til Alberto Portugheis. Hvorfor er det, at folk ikke lærer, at vores børn og børnebørn i sidste ende vil dø i denne krig? Måske vil vi også dø, afhængigt af hvor hurtigt det går. Jeg tror, at den eneste måde er, at vi i Europa må tage fat på den kulturelle krise. Jeg tror, vi er faret vild; vi har underkastet os et oligarki, som udspiller Romerrigets slutfase – dekadencen, det kulturelle forfald.

Der er ingen forskel på Romerrigets sidste fase og det, der sker nu: den seksuelle perversion, pornografien, volden for voldens skyld. Jeg tror, at det, vi har allermest brug for, er en kulturel renæssance. Vi er nødt til at vende tilbage til den klassiske kultur. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, sagde altid, at et samfund, som ikke kan tænke på, hvordan klassisk musik og klassisk poesi bliver komponeret, ikke er i den virkelige verden. De kan ikke tænke. Hvis man ser på debatterne, så er de ikke en sokratisk dialog; de er talkshows. Du siger en idiotisk ting, og din nabo samler et ord op af det, du sagde, og vender det om, og den anden vender det om. Der er ingen bestræbelser på at nå frem til sandheden; der er bare tale for talens skyld. Vi er nødt til at gå tilbage til de store komponisters musik, til poesien skrevet af de store digtere og dramatikere i hele verdenshistorien; for de havde en metode til at tænke. Nogle af de asiatiske lande gør det faktisk, og vi er nødt til at slå os sammen med store dele af det Globale Syd.

Jeg tror, at hvis Merz bliver valgt til kansler – hvilket måske ikke sker, fordi de virkelig er i problemer – men hvis han bliver valgt, tror jeg, at han er ude hurtigere, end nogen kan forestille sig, i betragtning af at forskellen mellem CDU, CSU og AfD kun er 1 %. Hvis han går videre og gør disse ting, tror jeg ikke, at hans regering holder ret længe.

Europa er i fuld gang med at omstille sig lige nu. Det er faktisk en god ting, for det, von der Leyen repræsenterer, er bare en fortsættelse. Det, som Le Pen bliver beskyldt for, gjorde von der Leyen en million gange, da hun var forsvarsminister. Hun gav en masse penge væk til entreprenører, utrolige summer, for hvad? For ingenting, for at producere totalt affald.

Jeg vil gerne understrege, at vi har brug for en kulturel renæssance af den klassiske kultur. Det var Schiller Instituttets program, da vi startede for 41 år siden, og det er absolut mere påtrængende i dag end nogensinde før.

DENNIS SPEED: Der er en konference med titlen »A Beautiful Vision for Humanity in Times of Great Turbulence«. Du gav konferencen den titel. Den finder sted om syv uger. Har du noget, du gerne vil sige om, hvorfor du gav den titel, og hvad du tror, den konference skal bruges til?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at vi virkelig befinder os i en revolutionær periode, hvor den gamle orden er ved at gå i opløsning, og det bliver den mere og mere for hver dag, der går. Hvordan den nye orden kommer til at se ud, vil udelukkende skyldes indsatsen fra mennesker med god vilje. Jeg synes, det er et optimistisk perspektiv, at der kan komme noget meget bedre ud af den nuværende uro, for tanken om en unipolær verden eller en verden, der er domineret af kun én nation med 300 millioner indbyggere, som regerer som en slags verdenspoliti over resten af verden, har aldrig været en holdbar idé.

I den umiddelbare efterkrigstid var der et betydeligt element af det, men det blev meget stærkt efter afslutningen af den kolde krig. Francis Fukuyama sagde, at historiens afslutning er kommet, fordi hele verden vil adoptere den neoliberale demokratiske model. Det var den korteste forkerte prognose, jeg nogensinde har set, for nu er der et enormt bagslag. Men jeg tror, vi er nødt til at gribe ind; der er så mange mennesker, der nu er i opløsning, bange for krig, bliver skubbet ud på sidelinjen økonomisk, og der er mange dårligdomme, som folk lider under. Jeg tror, vi er nødt til at skabe et nyt økonomisk verdenssystem, der er styret af helt andre moralske principper, som er baseret på naturvidenskab og på store kunstneriske opdagelser fra alle tiders store klassiske kunstnere.

Derfor er jeg helt sikker på, at hvis vi får en masse mennesker til ikke at sidde på sidelinjen, ikke sidde på sofaen som en sofakartoffel; men faktisk begynder at tage

ansvar som statsborgere for deres land og for menneskeheden som helhed, så er jeg meget optimistisk med hensyn til, at det kan lade sig gøre. Jeg tror, at alle de store komponister og kunstnere og digtere i særdeleshed havde dette meget optimistiske billede af mennesket. Schiller siger i dette digt om håb, at menneskeheden er født til noget bedre [gentager linjen på tysk]. Det er min overbevisning. Hvis vi fremkalder den ånd, som er overalt – Martin Luther King blev lige citeret i dag i denne ånd. Der er mange kræfter i verden, som forsøger at genoplive Bandung-ånden, udviklingslandenes absolutte inspiration til at overvinde fattigdom for altid og få normale liv for alle deres folk.

Alle disse ting kan lade sig gøre, hvis vi omdanner det militærindustrielle kompleks til nyttig produktion, så kan vi løse sulten på et år. Jeg er helt sikker på, at det kan lade sig gøre. Så hvorfor ikke mobilisere verdens unge til at sige: Skal vi virkelig gå i retning af civilisationens ødelæggelse? Risikere at bruge atomvåben, som ville være enden på os alle? Måske skulle vi skabe en ungdomsbevægelse af unge mennesker, som siger, at vi ønsker at være en del af denne utrolige historiske situation, hvor størstedelen af verden allerede er i gang med at opbygge et nyt og mere retfærdigt system? Lad os overbevise amerikanerne og europæerne om, at de skal gøre det samme. Det er det, denne konference handler om, så du bør helt sikkert tilmelde dig den, og hvis du kan, bør du deltage personligt. Hvis du ikke kan, fordi du er for langt væk, så deltag i det mindste virtuelt, men deltag.

Håbets sten

Ikke korrekturlæst

af Dennis Speed (EIRNS) – 04. april 2025

Vi ved ikke alt om, hvad der blev drøftet mellem den administrerende direktør for den russiske fond for direkte investeringer Kirill Dmitriev, som er en nær medarbejder til præsident Vladimir Putin, og Steven Witkoff og andre repræsentanter for Trump-administrationen under hans netop afsluttede todages besøg i Det Hvide Hus. Vi ved, at Dmitriev ved to lejligheder i marts foreslog et samarbejde med USA om en fælles mission til Mars. Han sagde, at russerne kunne levere et »lille atomkraftværk« til den amerikanske Mars-mission, der er planlagt til senere i dette årti. Russerne arbejder også på rumfartøjer med atomar fremdrift og siges at rumme det mest avancerede forskningsprogram på dette område i verden.

Genoptagelsen af forbindelserne mellem Rusland og USA – Dmitriev, for hvem sanktionerne måtte ophæves for at give ham mulighed for at rejse hertil, er den højest rangerende russiske embedsmand, der har besøgt USA siden februar 2022 – er den vigtigste prioritet for planeten for at undgå atomkrig. *New York Times'* lange artikel »The Partnership: The Secret History of the War in Ukraine« gør det klart, at krigen mod Rusland, som i høj grad blev koordineret fra Wiesbaden i Tyskland fra april 2022, og som startede lige efter »Borish« Johnsons »fly-in« den 9. april 2022, som ødelagde de ukrainsk-russiske fredsforhandlinger, blev styret direkte af NATO og Biden-administrationen, herunder Ukraines affyring af vestlige langdistancemissiler ind på russisk territorium fra før 2014. Det, der blev begået, går langt ud over Cubakrisen i 1962.

Gennem disse forhandlinger kan fornuften vende tilbage lige i tide, hvis de ikke bliver saboteret. Gennem den blodige tåge af krige (Yemen, Ukraine) og rygter om krige (Iran), via den blodige uretfærdighed i det igangværende masse mord i Gaza (såvel som den vedvarende moralske ligegyldighed over for massedød i Congo, Sudan osv.) lyder Dmitrievs ord, om ikke poetiske, så i det mindste betryggende fornuftige: "Uanset

hvilken politik man fører, er dialogen mellem USA og Rusland vigtig. Det handler om at opbygge en mere sikker og velstående verden for alle.«

Hvis bare det amerikanske system for fysisk økonomi stadig blev forstået i USA! En annonceret forpligtelse til et intensivt program for fuld produktiv beskæftigelse inden for avancerede, energiintensive teknologier; massive projekter, som bygningen af et nationalt magnetisk svævetogsbaseret højhastighedstogs-system til gods- og passagertransport; en nordamerikansk vand- og kraftalliance, der omfatter (uden snak om at annektere eller invadere) Canada og det nordlige Mexico; et 15-årigt amerikansk-kinesisk-russisk intensivt program for produktion af »femte generations« atomreaktorer, der spænder fra små modulære anlæg til småstensreaktorer, thorium-anlæg osv, og som fører til kommercielt levedygtige fission-fusion-anlæg og dermed skaber forsknings- og udviklingsforudsætningerne for den »uopnåelige« atomare fusion; og et lignende »Apollo-program« for industrialisering af Månen og Mars, som ud over Rusland, Kina og USA involverer Indien, Japan, Brasilien, Sydafrika og alle nationer, som ønsker at deltage – det er udviklingsgrundlaget for en ny sikkerhedsarkitektur, som kunne være menneskehedens fremtid. Engang, før kasinoøkonomien, narkoøkonomien, den virtuelle økonomi og to-bitcoin-økonomien – med andre ord, da det amerikanske system for fysisk økonomi stadig var amerikansk – ville dette have været, eller ville være blevet, fronten for det internationale diplomati.

Det kan det blive igen. Men for at nå dertil skal truslerne ophøre. Den »hårde betjent«-skole med hulemandsforhandlinger må vige for noget mere opløftende end hestehandel med kniven for struben. Nogle husker måske tegneserien fra det 19. århundrede, der satiriserede over amerikanske manerer, og som viste to mænd ved et middagsbord, der hver især havde trukket en pistol mod den andens hoved, mens folk spredte sig for at komme af vejen. Billedteksten lød: »Ræk mig saltet, tak. «

Digteren Friedrich Schiller bemærkede i sit digt *Die Hoffnung/Håbet*, at menneskeheden er »født til det, der er bedre«. » Schiller Instituttets/ICLC's konference den 24.-25. maj, »En smuk vision for menneskeheden i en tid med stor turbulens!«, tager udgangspunkt i den overbevisning. Det bliver en interkontinental kongres med forbillede i de amerikanske kontinentalkongresser i 1774-76 for 250 år siden, som indledte diskussionen om de principper, der i sidste ende resulterede i Uafhængighedserklæringen. Dette er ikke noget fremmed intellektuelt territorium for Schiller Instituttet, som brugte den amerikanske uafhængighedserklæring som grundlag for sit grundlæggelsesdokument, Declaration of the Inalienable Rights of Man, i 1984. Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche, som var forfatter til denne erklæring, har også skrevet »Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur« som en retningslinje for, hvordan man kan anvende den tidligere standard for overvejelser, der frembragte erklæringen, *Federalist Papers* og USA's forfatning, til vor tids endnu mere påtrængende nødvendigheder. For at undgå manipulationerne fra de forskellige britiske og andre efterretningstjenester, der i øjeblikket forsøger at få Trump-administrationen til at afmontere sig selv, er håbet om at forandre verden gennem en smuk vision snarere end gennem en desperat, selvdestruktiv fremvisning af tvivlsom magt kendetegnende for en ægte »krigersjæl«. Inspiration, ikke tvang, er, hvad menneskeheden har brug for.

For 57 år siden i dag, den 4. april 1968, blev en stor krigersjæl, Martin Luther King, myrdet. Dagen før holdt han ligesom Sokrates en improviseret tale, en af USA's største. Den var henvendt til skraldearbejdere, som strejkede, efter at to af dem var blevet dræbt. Echol Cole og Robert Walker var begge blevet knust til døde den 1. februar af en fejlbehæftet pressemaskine i deres lastbil, som regnen havde tvunget til at sidde i lastbilens skralderum, fordi de ifølge loven ikke måtte søge ly for regnen andre steder.

King begyndte ikke med at tale om det onde i deres situation. Det første, han gjorde, var at transportere dem op over affaldet i Memphis' gader til selve universets tag. »Der sker noget i Memphis; der sker noget i vores verden. Og ved du hvad, hvis jeg stod ved tidens begyndelse og havde mulighed for at få et generelt og panoramisk overblik over hele menneskehedens historie indtil nu, og den Almægtige sagde til mig: »Martin Luther King, hvilken tidsalder vil du gerne leve i?« Jeg ville tage min mentale flyvetur forbi Egypten, og jeg ville se Guds børn på deres storslåede vandring fra Egyptens mørke fangekældre gennem, eller rettere over Det Røde Hav, gennem ørkenen og videre mod det forjættede land. Og på trods af dets storslåethed ville jeg ikke stoppe der. Jeg ville fortsætte til Grækenland og tage mine tanker til Olympen. Og jeg ville se Platon, Aristoteles, Sokrates, Euripides og Aristofanes samlet omkring Parthenon. Og jeg ville se dem omkring Parthenon, mens de diskuterede virkelighedens store og evige spørgsmål. Men jeg ville ikke stoppe der... » Dette var begyndelsen på Kings sidste tale, som han holdt uden noter på en regnvåd aften i Memphis til en halvtom kirke.

»Mærkeligt nok ville jeg henvende mig til den almægtige og sige: 'Hvis du tillader mig at leve bare nogle få år i anden halvdel af det 20. århundrede, vil jeg være lykkelig'. Det er en mærkelig udtalelse at komme med, for verden er helt ødelagt. Nationen er syg. Der er problemer i landet; forvirring overalt. Det er en mærkelig udtalelse. Men jeg ved på en eller anden måde, at kun når det er mørkt nok, kan man se stjernerne.« King gjorde det klart, at af alle de steder i universet, hvor han helst ville være, var det i Memphis for at give sit liv for skraldemændene en dag senere.

Det er sådan en smuk vision om menneskeheden, en vision om håb, der er forankret i menneskelig kreativitet og dens udtryk i fysisk økonomi, som kan puste liv i de tørre knogler i en verden på randen af arrogant selvdestruktion. Det, og ikke tvang, er kendetegnende for den sande krigersjæl. Vores krig

er ikke mod kød og blod, men mod imperiets forfaldne og døende aksiomer. En ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som opnås nu, er menneskehedens bedste håb og kan meget vel vise sig at være en indikator for vores moralske overlevelsessevne. Privatperson eller præsident, det er først, når vi kan genkende konger i skraldemænd eller Kristus i Gazas murbrokker, at vi kan frigøre os selv og vores nationer.

Foto: Martin Luther King Jr. Credit: Duke University Archives

Live med Helga Zepp-LaRouche: Stop oprustningen, deaktiver gældsbomben

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

Onsdag den 2. april 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 2. april 2025. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden. Jeg vil sige til dig, at dette er en ekstraordinær mulighed for at komme i dialog med en af de førende eksperter og aktivister i verden, så udnyt den.

Mens vi taler i dag, er spørgsmålet om krig og fred stadig et centralt emne for stort set alle. På trods af visse fremskridt med hensyn til at forbedre forholdet mellem USA og Rusland

forbereder krigshøgene i Europa sig på krig mod Rusland. Netanyahu optrapper en indsats for at fjerne palæstinenserne fra Palæstina, og der cirkulerer et memo i det amerikanske forsvarsministerium fra forsvarsminister Hegseth, som opfordrer til at forberede sig på krig mod Kina.

Så Helga, det første spørgsmål til dig kommer fra en person, som følger Rusland meget tæt. Han skriver, at »Putin sagde i sidste uge, at den gamle orden er væk, men forvent ikke en ændring fra Europa.« Putin fortsatte med at sige, at Rusland har reageret på sanktioner ved at ændre sin økonomi for at overleve, men han forventer alligevel flere sanktioner fra Europa. Så spørgsmålet til dig er: »Hvorfor erkender de europæiske ledere ikke, at deres planer ikke virker? Er de så forblændet af russofobi?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det korte svar på det er ja. Jeg tror, det er et fænomen, at den tyske elite – det tyske etablissement og også mange andre i Europa – ser ud til at være vendt tilbage til et syn, vi havde for mere end 80 år siden. Jeg har det meget svært med at sige det, men der er ingen anden forklaring, for hvordan kan det være, at det store flertal af verdens befolkning har et helt andet syn på Rusland? Der er det Globale Syd, som fuldstændig nægter at acceptere fortællingen om, at krigen i Ukraine er forårsaget af en »uprovokeret aggression« fra Rusland, som overtræder international lov, og på det punkt vil jeg bare gerne fortælle vores publikum – det vil sige jer – at den historie ikke kan opretholdes. For som om det skulle være nødvendigt, havde {New York Times} naturligvis for to eller tre dage siden en artikel på 13.000 ord, som var resultatet af en årelang undersøgelse, hvor man interviewede 300 forskellige personer fra mange forskellige lande om omstændighederne ved udbruddet af krigen mod Ukraine, og det de klart fastslog: De starter med den umiddelbare forhistorie til den faktiske begyndelse af den særlige militæroperation – at der først og fremmest var en samling af ukrainske tropper ved Donbass, og at USA

imidlertid, umiddelbart efter at krigen var startet, straks sendte store mængder tropper, officerer og personale af forskellig art ind i Ukraine, til den russiske grænse!

Som mange andre eksperter klart har påvist, havde russerne kun planlagt en begrænset militæroperation, for de havde kun omkring 100.000 tropper ved den ukrainske grænse, langt fra nok til hele krigen mod Ukraine, men selvfølgelig var amerikanerne til stede, og måske andre NATO-tropper (Figaro rapporterede om franske tropper på et tidspunkt), men disse tropper blev indsat fra Wiesbaden, fra Clay House, Clay Kaserne i Wiesbaden, som dybest set kommanderede hvert eneste skridt, endog kanonernes retning, jeg mener, ned i de mindste detaljer. Så amerikanerne, og dermed NATO, var i krig næsten lige fra begyndelsen.

Hvis man derudover tager det faktum, at Victoria Nuland pralede med, at udenrigsministeriet havde brugt 5 milliarder dollars på NGO'er og andre formål i Ukraine før Maidan, så er der omstændighederne ved Maidan, Vestens involvering, den bandede diskussion mellem Nuland og ambassadør Geoffrey Pyatt, samt Minsk 2-sabotagen, som blev indrømmet af Merkel og Hollande. Så hvis man lægger hele historien sammen, så var NATO med i krigen helt fra begyndelsen, forberedte den, ansporede den, og det er nu alt sammen officielt. Så man skulle tro, at disse europæiske etableringer ville sige: »Vent lige lidt. Vores fortælling er ikke længere håndterbar, vi kan ikke længere opretholde den.« Nej, Baerbock tager samme dag som artiklen i {New York Times} til Kiev og lover – jeg vil ikke karakterisere det; jeg lader det bare være ved min undertrykte impuls til at karakterisere det – så hun lovede vedvarende støtte, overhovedet ud over denne nuværende regering.

Så der er ingen antydning af anerkendelse af, at deres løgne er blevet afsløret, at der nu er, {New York Times} er trods alt den største avis i USA. Så jeg tror, der er en næsten klinisk defekt i disse menneskers tankegang. Og jeg synes, det

er meget forfærdeligt, for det, der sker, er, at Europa går amok, Europa falder fra hinanden. Se på alt det, der sker i Europa lige nu: Jeg tror, at indsatsen i Frankrig for at undertrykke Le Pen som modstander til Macron, der er langt foran i meningsmålingerne, kun kan give bagslag. Ligeledes er situationen i Tyskland fuldstændig kaotisk! Så jeg tror bestemt ikke, at disse eliter opfylder den ed, de aflagde, da de tiltrådte, om at forsvare deres folks fælles bedste, og de befinder sig helt sikkert i et parallelt univers. Og det kan kun ende galt for dem, men i værste fald for alle.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om krig og fred fra Paz i Spanien, som spørger: »Kære Helga, hvad kan Schiller Instituttet gøre for at forhindre Europas oprustning? Krigen mod Iran og alt det, som de neokonservative og City of London sammen med Trump og Bruxelles planlægger mod verdensfreden? Er det nok at tale på konferencer? Hvad gør Europas befolkning for at forhindre dette vanvid?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes bestemt, det går fremad – men ikke hurtigt nok. Jeg mener, vi vil afholde konferencer; vi vil afholde en i USA, og nogle gange vil vi også afholde en i Europa. Vi deltager i demonstrationerne, og vi vil helt sikkert opfordre en masse mennesker til at deltage i påskemarcherne omkring påske, til at gå på gaden. Jeg tror, det er absolut nødvendigt.

Og jeg tror, at vi lige nu oplever et fuldstændigt kollaps i befolkningens tillid til alle regeringer, eller næsten alle regeringer i Europa. I Tyskland er situationen helt utrolig: Efter tre uger, eller lidt mere, med forhandlinger om en ny regering, eller et forsøg på en ny regering, med det formål at indsætte Friedrich Merz som ny kansler, er det hele ved at falde fra hinanden! Det forlyder fra flere kilder, at spændingerne mellem SPD og CDU/CSU er værre end i slutfasen af den såkaldte »gadelygtekoalition«, og alle siger, at vi forbereder os på nyvalg, for det her kommer ikke til at fungere.

Forskellen mellem denne såkaldte koalition og AfD er 1 %! Hvis du fortsætter en uge mere, vil AfD være foran! Så vi ser lige nu et fuldstændigt kaos og en transformation af hele Europa, og jeg tror, det er ekstremt vigtigt at gribe ind overalt – i demonstrationerne, på konferencerne, i interventioner, i alle slags begivenheder – med ét budskab: Den eneste måde, hvorpå vi kan løfte den nuværende situation ud af dette kaos, er at etablere et højere niveau, et nyt paradigme for en dialog mellem alle lande på planeten, at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til alle landes interesser. Jeg tror, vi bevæger os centimeter for centimeter tættere på den idé, for tanken om, at man er nødt til at gøre noget helt andet, bevæge sig væk fra geopolitik og tage fat på det presserende spørgsmål om menneskeheden, er en tanke, der bliver mere og mere populær, efterhånden som det bliver tydeligt, at de nuværende politikker ikke kan lade sig gøre.

Så slut dig til os i den indsats, og måske kan du sætte os i kontakt med relevante personer i Spanien, for Spanien er et meget vigtigt land lige nu, fordi Spanien har en politik, der ikke er så tosset som den såkaldte Koalition af Villige.

SCHLANGER: Vi har en rapport fra {Washington Post} om, at forsvarsminister Hegseth distribuerer et memo i Pentagon, som beordrer Pentagon til at fokusere på at forberede sig på en krig med Kina. Er det en opdatering af, hvad de havde i de tidligere National Defense Authorization Acts, eller er det noget nyt?

ZEPP-LAROUICHE: Nej, jeg er bange for, at det kun er en opdatering, men det er en vedvarende fortsættelse af den samme politik, nemlig at erklære Kina for USA's hovedmodstander. Hvilket er fuldstændig latterligt, for desværre ser det ud til, at Trump-administrationen er ved at løbe ind i nogle virkelige problemer. Jeg mener, de har kun siddet i seks-syv uger, og allerede nu kan man sige, at Trumps base gør oprør på grund af de brudte løfter. Det ved vi fra mange diskussioner, vores kolleger har haft i USA med MAGA-folk, med alle mulige

grupper, der støtter Trump, og de er meget oprørte over, at Trump ikke holder sine løfter om, at han ikke bare vil afslutte alle krige, men heller ikke starte nye.

Så jeg synes, det er helt forfærdeligt, for vi sidder på en tidsindstillet bombe med Iran; hvis du nu tilføjer konflikten med Ukraine, som endnu ikke er løst, og hvis du nu tilføjer krisen med Kina, kan det her eksplodere i stor stil. Det mindste, det vil gøre på kort sigt, er absolut at øge et våbenkapløb, både med hensyn til konventionelle våben, atomvåben og rumvåben, hvilket jeg tror kun kan føre til en katastrofe. Så meget desto vigtigere er det, at landene i det Globale Syd kommer på banen, for de har ingen interesse i sådan en ny opdeling af verden, hvor USA tydeligvis stadig forsøger at opretholde en militær dominans i verden: Der har lige været høringer i Senatet, hvor flere rumkommandører sagde, at USA skal vinde dominans i rummet med alle mulige nye våbensystemer: Jeg synes, det er meget, meget skidt, og hvis der bliver krig med Kina, er jeg helt sikker på, at USA vil tabe stort, for hvis man ser på Taiwans geografiske placering, lad os sige i Det Sydkinesiske Hav, vil USA være i en meget ugunstig position, simpelthen på grund af de geografiske forhold. Og der er naturligvis altid muligheden for at gå atomart til værks, hvilket var en stor bekymring for Daniel Ellsberg, fordi der allerede i 1958 var planer i Pentagon om at bruge atomvåben, hvis det nogensinde kom til en konflikt med Kina om Taiwan. Men det ville udløse Armageddon, og jeg kan ikke forestille mig, at præsident Trump ville gå den vej.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål fra vores ven i Pakistan, som sagde, at han rejser spørgsmålet om brugen af normaliseringen med Rusland som en mulighed for at fokusere på Kina. Men han skriver: »Den indiske udenrigsminister S. Jaishankar diskuterer tilnærmelse til Kina og virker meget seriøs omkring det. Hvad ville konsekvenserne være af en normalisering af forholdet mellem Indien og Kina? Det ser ud til, at det vil ødelægge hele ideen om et globalt NATO, hvis Indien og Kina arbejder sammen.«

ZEPP-LAROUICHE: Der er meget lovende tegn, ikke kun det, du rapporterede om Jaishankar, men også premierminister Narendra Modi er kommet med lignende udtalelser. Der er snart 75-års jubilæum for forholdet mellem Kina og Indien. Og jeg tror, at de planlægger at styrke det, for jeg ser absolut Indien som et alliancefrit land, og de har modstået alle bestræbelser under Biden-administrationen på at trække dem over i lejren for de såkaldte »demokratier« versus »autokratier«.

Så jeg synes bestemt, det er et lovende tegn, og det er derfor, jeg siger, at vi er nødt til at opmuntre alle landene i det Globale Syd – og det omfatter eftertrykkeligt Brasilien, det omfatter Indonesien, det omfatter naturligvis Indien, mange afrikanske nationer – til at indtage en stærkere rolle. Og jeg tror, at hvis de alle lægger deres vægt i det, så tror jeg, at landene i det såkaldte Vesten bliver nødt til at genoverveje det: For det er ikke kun Rusland og Kina, men det er det faktum, at BRIKS-landene, som nu har 22 medlemmer, og mange, mange flere har ansøgt om medlemskab, men de repræsenterer hele det Globale Syd. Så derfor, jo stærkere det Globale Syds stemme høres, jo mere må folk i USA og Europa overveje, at verdens fremtid tilhører det Globale Syd, alene på grund af befolkningens størrelse. Så det tror jeg er et meget vigtigt element i billedet.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål her fra en pensioneret journalist, som er amerikaner og nu bor i Israel; og han spørger med meget store, fede bogstaver: »Er du opmærksom på Qatargate?« med henvisning til de juridiske problemer, Netanyahu har med bestikkelse og en skandale, der involverer penge fra Qatar. Han skriver: »Mens den juridiske løkke strammes om Bibis hals, og demonstrationerne mod ham vokser i Israel, optrapper han i Gaza, i Libanon og kommer med flere trusler mod Iran. Er der en chance for, at Trump eller nogen anden leder vil handle for at forhindre en forfærdelig tragedie i at blive udløst af en desperat Netanyahu?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes, det er det mest bekymrende spørgsmål

lige nu, for der er ikke kun en ny trussel fra præsident Trump med nogle ildevarslende bemærkninger om, at der vil ske meget slemme ting; der er et ultimatum til Iran om helt at slippe af med sit atomprogram, som tilsyneladende også omfatter missilsystemet, hvortil Iran allerede har svaret meget klart, at de ikke vil gøre det, under ingen omstændigheder. Så derfor ser vi lige nu en fuldstændig optrapning mod Iran, hvilket helt klart er i Netanyahus interesse. Og hvis man så tager det faktum, at alle mulige våbensystemer bliver bragt ind i regionen, THAAD-missilerne bliver tilsyneladende bragt dertil, der er flere hangarskibe på vej, enten til Golfen eller Stillehavet eller Middelhavet, men under alle omstændigheder i regionen; og der er tilsyneladende flere B-2 stealth-bombefly, der bliver bragt til Diego Garcia, den amerikansk-britiske base i Det Indiske Ocean; så alt tyder på, at der er en stor forberedelse til en vedvarende militær aktion mod Iran.

Om det vil ske eller ej, er stadig uvist, men jeg kan kun sige, at hvis det skal ødelægge atomvåbnene – eller Irans atomprogram: Der er stadig en fatwa fra Khamenei om, at Iran ikke har til hensigt at anskaffe atomvåben, fordi det er imod islams ånd. Det skøre er, at overhovedet de amerikanske efterretningstjenester i deres seneste rapport om Iran sagde meget klart, at der absolut ikke er noget bevis for, at Iran forbereder et atomvåbenprogram på nuværende tidspunkt. Ikke desto mindre er der denne trommehvirvel, og hvis der af en eller anden grund, efter britisk tilskyndelse, er en Dearlove, som dybest set kræver handling mod Iran, og han har tilskyndet til dette i lang tid, ville det være en katastrofe, hvis det lykkes. For den eneste måde, man kan eliminere Irans atomprogram på, er ved at bruge atomvåben: Fordi disse faciliteter ligger dybt nede i mange bjerge, og derfor kan du ikke bare eliminere dem, endda ikke med disse bunker buster-bomber.

Hvis atomvåben bliver brugt, har Kucinich, det tidligere kongresmedlem, netop udsendt en advarsel, hvor han siger, at

hvis der kommer et angreb på atomanlæggene – jeg tror overhovedet ikke, at der kommer atomvåben – vil faren for nedfald ikke kun dræbe millioner af mennesker i Iran, men også hundreder af millioner i nabolandene, Pakistan, Afghanistan, helt op til Indien og mange andre lande i regionen; og det vil føre til kræft, babyer, der bliver født med mangler, alle mulige rædsler; og han advarer på det kraftigste imod det. Men jeg tror, at faren er meget akut, og jeg tror, at det har at gøre med præcis det, du siger, at Netanyahu er desperat, at modstanden mod ham vokser, at Qatar-skandalen, som du kalder den, kan eksplodere, og det store spørgsmål er, hvad det israelske militær vil gøre i denne situation? Så vi sidder på en komplet krudttønde, og den russiske viceudenrigsminister Sergey Ryabkov har netop advaret meget kraftigt i Moskva om, at en sådan militær aktion mod Iran vil få katastrofale konsekvenser. Kinas udenrigsminister Wang Yi er i øjeblikket i Moskva, hvor han diskuterer med både Lavrov og Putin, og det står naturligvis meget højt på dagsordenen, hvad man kan gøre for at stoppe det.

Jeg tror, at målet helt klart ville være at gøre en ende på Trumps præsidentskab. Vi har talt om dette med mange eksperter i Europa, militære eksperter i forskellige lande, og der er en fælles vurdering af, at målet er at halshugge Trump-administrationen, at skabe så meget ravage, at den ville være færdig, at Trump dybest set ville være ude, fordi den hjemlige opposition mod ham ville stige; man kunne få en eksplosion i olieprisen, som ville udløse et finansielt sammenbrud, og målet er dybest set at stoppe Trump: Det er det egentlige mål med det.

SCHLANGER: Her er et interessant spørgsmål fra Harrison. Han stiller det ikke som et spørgsmål, men han siger: »Jeg føler, at en ofte overset indikator i økonomien er betydningen af befolkningstilvækst. Det Globale Syd har en meget vigtig fordel på den måde, og i store dele af resten af verden, herunder Vesten og Østasien, er der en lav fødselsrate.

Hvordan tackler man sådan noget?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er et fænomen, at det afrikanske kontinent lige nu er det eneste, der har en betydelig befolkningstilvækst, hvilket betyder, at de har det bedste perspektiv for deres økonomiske fremtid. For i alle lande, i Europa, i USA, overhovedet i Kina og Rusland, er der befolkningsmæssige kurver, som betyder, at andelen af den aldrende befolkning bliver større og større sammenlignet med befolkningen i den arbejdsdygtige alder. Og det kan naturligvis kompenseres; det kan kompenseres med ekstremt høje økonomiske vækstrater: Hvis man har en stor indsprøjtning af videnskab og teknologi i økonomien, kan man klare det, i hvert fald i en vis periode.

Men jeg tror, det har noget at gøre med, for eksempel i Kina, hvor jeg har haft mange diskussioner med videnskabelige kolleger, forskere og venner, og de rapporterer grundlæggende, at på trods af den enorme økonomiske vækst i Kina er det stadig relativt set for dyrt at opfostre børn til, at mange par kan forestille sig et sådant perspektiv. Jeg tror, at det er en faktor dér. I Vesteuropa og USA tror jeg, at det har mere at gøre med livets meningsløshed. For hvis man i dag spørger yngre mennesker, yngre par: »Hvad er formålet med dit liv?« Så får man ikke et fyldestgørende svar. De siger normalt, at de forventer, at deres børns og børnebørns skæbne vil blive meget værre end deres egen eller deres forældres. Så de ser på udviklingen som en nedadgående spiral, og derfor ønsker de ikke at få børn!

Jeg tror, det ville være absolut nødvendigt at omdefinere spørgsmålet om meningen med livet: Hvorfor er vi her? Hvorfor eksisterer livet? Hvad laver vi på denne planet? Hvad er den menneskelige arts rolle uden for vores planet, i det nære rum, i universet i det hele taget? Og disse spørgsmål bliver naturligvis ikke diskuteret, eller i hvert fald ikke på nogen meningsfuld måde, og jeg tror, det har noget at gøre med, at folk er blevet så overfladiske og så, du ved, nedtrykte i

deres syn på tingene, at de nyder livets øjeblikke, har det sjovt, men ikke er intellektuelle. Jeg tror, at det problem, vi især har i Vesten, er, at vores såkaldte etableringer er blevet så tomme for intellekt, så tomme for enhver form for intellektuel spænding eller fremskridt: Og desværre afspejler det en fordummelse af befolkningen over en lang periode. Så den lille procentdel af mennesker, der stadig er intellektuelt levende, føler, at de er i mindretal, og at deres stemme ikke bliver hørt. Og jeg tror, vi har en reel krise i Vesten, og fødselsraten er et resultat af det.

SCHLANGER: Jeg har to spørgsmål til noget, du nævnte tidligere, nemlig Le Pen-dommen i Frankrig. Der er et notat fra en assistent til et medlem af Europa-Parlamentet, som skrev til mig og sagde, at det, hun er anklaget for, bliver gjort af næsten alle kontorer i Europa-Parlamentet, dvs. såkaldt sammenblanding af midler, partiets midler og kontorets midler.

Men det andet spørgsmål, der kom ind, er: Hvad er konsekvenserne af dette? Er dette en mulig borgerkrig i Frankrig? Hvorfor skulle nogen vælge denne tid med kaos for at skabe endnu mere kaos i Frankrig?

ZEPP-LAROUCHE: Med hensyn til det første spørgsmål er det meget vigtigt, at Antonio Di Pietro, som jeg tror var den vigtigste dommer i »Rene hænder«-skandalen i Italien: Hvis du husker, var det for mange år siden, da korrupsionssagen i Italien blev det dominerende emne. Og i Italien vidste alle, at man i hele efterkrigstiden havde principperne om »{amici di amici}«, at man gav kontrakter til sine venner, og at man hjalp hinanden og så videre, og det var sådan, systemet var. Så det var naturligvis kendt af efterretningstjenesterne og blev ikke omtalt i årtier; men på et tidspunkt besluttede de at nedlægge hele partistrukturen, som den havde udviklet sig i efterkrigstiden, og de lancerede »Rene hænder«-skandalen.

Hovedanklageren i denne sag var Di Pietro. Og han kom ud i dag

og kritiserede det, der skete med Marine Le Pen, ved at sige, at han selv arbejdede som medlem af Europa-Parlamentet på et tidspunkt, og han kan sige af egen erfaring, at man absolut ikke kan skelne mellem, hvornår man bruger sit personale til opgaver, der har med EU at gøre i Bruxelles, og hvornår man bruger det samme personale til arbejde fra sit parti derhjemme, i sit hjemland? Det ligger i sagens natur, at det er blandet, fordi det er de samme mennesker, der gør begge ting. Så det er en fuldstændig latterlig anklage, og det afspejler naturligvis Macrons desperation, for han er nede i meningsmålingerne, jeg tror et sted omkring 20 %, eller meget lavt; og Marine Le Pen havde fået omkring 40 % i meningsmålingerne.

Så det er meget klart, at hun ville være den vindende kandidat ved det næste valg, og selvfølgelig et ikke så uafhængigt retssystem – og det er ikke første gang, at retten i Frankrig har handlet på denne politiske måde, for det skete flere gange for vores kandidat Jacques Cheminade, hvor de forsøgte at orkestrere og manipulere situationen, hvilket er typisk for det såkaldte »demokrati«. Jeg mener, jo mere man oplever den slags ting, og jeg må sige, hvad der skete med min afdøde mand og organisationen, så er det umuligt stadig at tro på demokratiet, når man ser, at hver gang en kandidat, der ikke er med i den såkaldte NATO-fortælling, får den »rumænske behandling« eller »LaRouche-behandlingen«, så mister man enhver tillid til systemet! Og det er præcis, hvad der sker: Det sker i Frankrig, og jeg kan kun gætte på, at de vil få meget store demonstrationer; hendes nye partinavn, Rassemblement National (RN), har allerede opfordret til store demonstrationer i mange franske byer, og efterhånden som hele den finansielle og økonomiske krise bliver værre, hvem ved så, hvor det ender?

Og det samme gælder i Tyskland! I Tyskland, hvis de ikke kan samle en regering – og hvordan kan de det? De forsøger nu at sammensætte en regering af partier, som har været absolut

modstandere af hinanden i valgkampen, og nu skal de finde et kompromis: Det fungerer naturligvis ikke. Det viser svagheden ved det parlamentariske system. Og så beskylder de Kina for at være et »autokrati«, men det såkaldte »altomfattende demokrati«, som de praktiserer i Kina, er en demokratisk model, som muligvis endda fungerer meget bedre end det såkaldte vestlige system.

Men jeg tror, vi er på vej mod en enorm krise i begge lande, i Frankrig og i Tyskland, og der er nu lækager om, at den nye koalition, mens de har disse interne stridigheder og problemer med overhovedet at danne en regering, allerede er ved at forberede et nyt papir, der skal straffe de EU-medlemmer, der ikke opfylder alle reglerne. Nu nævner de ikke Ungarn, men det er klart, at de mener Ungarn, og at de måske vil smide Ungarn ud af EU. Hvis de gør det, tror jeg, at det er dødsstødet til EU, for det vil have en signaleffekt, og mange andre lande vil også forlade EU.

Så selv om trusselsbilledet fra NATO og EU lige nu ser meget stort ud, tror jeg, at de er meget sårbare og meget skrøbelige, hvis man ser på det fundament, de står på.

SCHLANGER: Du har lige forudset det sidste spørgsmål, som er relateret til Tyskland og vanskelighederne med at danne en koalitionsregering, når de to førende partier bliver mere og mere upopulære. Men personen spørger: »Er det et problem med de parlamentariske regeringer, som de findes i Europa? Især i Tyskland og Storbritannien, hvor man har mindretalskoalitioner, hvor man har regeringer, der kun i meget ringe grad reagerer på vælgernes og befolkningens problemer? Ville der være mulighed for en reform, for at gå fra et parlamentarisk system til et stærkt præsidentielt system, eller ville folk erklære, at det er for autoritært?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror heller ikke, at præsidentsystemet løser problemet fuldt ud, som man kan se i USA, hvor der er mere plutokrati end demokrati. Jeg mener, når man tænker på,

at Wall Street i gennemsnit bruger flere milliarder på et sæde i Senatet og mange millioner på et sæde i Kongressen, og disse kongresmedlemmer og senatorer så udviser en utrolig loyalitet over for det militærindustrielle kompleks og andre aspekter af Wall Street. Jeg tror ikke, at det er et rigtigt svar.

Jeg tror, at det, der er brug for, er noget meget mere grundlæggende: Jeg tror, at vi har brug for en stor bevægelse af statsborgere, fordi ethvert system ikke fungerer, hvis borgerne er korrumpere. Man er nødt til at have individuelle mennesker, som træder frem, som kommer fra deres erhverv som videnskabsmænd, som lærere, som alle slags håndværkere, læger, alle mulige forskellige samfundslag; og så beslutter de sig for at bruge en vis tid af deres liv på det fælles bedste, og de er nødt til at prøve at kvalificere sig til, at de kunne være præsident eller kansler eller minister, fordi de mestrer økonomi, kultur, historie, videnskab.

Jeg tror, vi lige nu er i en situation, hvor den typiske, professionelle politiker – mange af dem i Forbundsdagen for eksempel – aldrig har haft et erhverv, de har ikke lært noget for at tjene til livets ophold, de har aldrig betalt skat; de kom fra universitetet, som de i mange tilfælde ikke afsluttede, og så gik de ind i politik, og de er ikke kompetente! Det er det, der er problemet. Vi har en udenrigsminister i Tyskland, som ikke ved, hvad ordet »diplomati« betyder! For hun har aldrig, i de tre år hun har været i embedet, demonstreret, at hun kender til diplomatiets kunst!

Ikke desto mindre tror jeg, at vi har – som jeg sagde før – en meget dybere intellektuel krise i Vesten, for hvor er de mennesker, der er uafhængige tænkere, som har opnået store områder af viden på egen hånd? De er ved at blive en minoritet! Og det er ikke dem, der leder partierne.

Så jeg tror, vi har brug for en slags ny – altså, der er nogle partier, hvor man har flere intellektuelle end andre, men jeg

tror, vi virkelig har brug for en kulturel renæssance, fordi hele den »post-kristne kultur«, som udenrigsminister Lavrov kaldte den, har ført til en fuldstændig eliminering af hele den viden om det, der engang var 2.500 års europæisk historie og alt, hvad der hører med, som var en del af Humboldts uddannelsessystem: Det skal geninstalleres. Problemet nu er, at vi ikke har lærere, der er kompetente til det.

Så jeg tror, at vi virkelig har brug for en bevægelse af borgere over partierne, fordi partistrukturen er sådan en model, som har vist sig ikke at fungere.

SCHLANGER: Sidste spørgsmål, Helga. Den Internationale Fredskoalition mødes fortsat med Zoom-opkaldene hver fredag kl. 17.00 dansk tid. Hvad har du planlagt for denne uge, den 4. april?

ZEPP-LAROUCHE: Vi vil naturligvis have en masse meget vigtige talere fra Israel, fra Mellemøsten, for det er der, den største krigsfare er lige nu. Og naturligvis vil vi helt sikkert have toptalere om den udviklende strategiske krise ved siden af Kina som et nyt, kommende element i den. Så du bør helt sikkert følge med, for IPC er et forum, hvor folk fra hele verden hver uge har mulighed for at få det ufiltrerede syn fra topeksperter, og du bliver opdateret i diskussionen – og du kan deltage, hvis du tilmelder dig, du kan deltage i diskussionen, og det er det, du bør gøre. Og du bør sprede nyheden om denne begivenhed til alle dine venner og kolleger.

SCHLANGER: Tak, fordi du kom i dag. Det er altid godt at se dig, og vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, og vær meget aktiv sammen med os indtil da.

Et » dødsstød« mod Iran ville knuse Trumps præsidentskab

Ikke korrekturlæst

WIESBADEN, 2. april 2025 (EIR Strategic Alert) – I løbet af de seneste uger har der været en voksende trommehvirvel i Washington, som har opfordret Trump-administrationen til at bruge de nylige amerikanske luftangreb mod houthierne i Yemen som optakt til og øvelse i at levere et knock-out slag mod Iran. Den nationale sikkerhedsrådgiver Mike Waltz truede den 23. marts med, at Teheran måtte ændre sin udenrigspolitik og »gå helt væk« fra sit atomprogram, ellers »vil der være konsekvenser«. Israels premierminister Benjamin Netanyahu har efter sigende fortalt Trump-administrationen, at Iran kan »halshugges« uden en omfattende krig, sådan som det israelske forsvar gjorde med Hizbollah, og sådan som Assad-regeringen i Syrien blev væltet.

Det amerikanske hangarskib *USS Carl Vinson* er på vej til det sydvestasiatiske område. To andre amerikanske hangarskibe – *USS Nimitz* og *USS Gerald R. Ford* – forbereder sig på at blive sendt af sted, selv om deres destination ikke er blevet afsløret. Samtidig er der troværdige medierapporter om, at USA netop har sendt mellem fem og syv B-2 stealth-bombefly til øen Diego Garcia midt i Det Indiske Ocean med tilhørende lufttankskibe. Militærekspertter har bemærket, at dette er en meget stor og højst usædvanlig udstationering, som ser ud til at være knyttet til en forestående militæroperation.

Alligevel har præsident Trump gentagne gange erklæret sin modstand mod, at USA fører »endeløse og meningsløse regimeskiftekrige rundt om i verden«. Han bør ikke lade sig narre til at gøre det nu.

Et angreb på Iran ville, udover at sprænge hele Mellemøsten i

luften, ødelægge de afgørende forhandlinger, der er i gang mellem USA og Rusland, og som ikke kun har potentiale til at afslutte konflikten i Ukraine, men også åbner døren til en meget tiltrængt ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur globalt.

Hvem ville ønske at ødelægge de lovende Trump-Putin-forhandlinger? Svaret er de kræfter, der forsøger at opretholde den moderne angloamerikanske version af det berygtede Britiske Imperium og dets finansielle magt, eller det, der nogle gange kaldes det militær-industrielle-finansielle kompleks.

Selv om det måske ikke er tydeligt, skal »Signalgate«-skandalen, der eksploderede på den politiske scene i sidste uge, tilsyneladende ud af ingenting, ses i denne sammenhæng. De klare mål for skandalen er nemlig det efterretningsteam, som præsident Trump har nedsat, hovedsageligt direktøren for den nationale efterretningstjeneste Tulsi Gabbard, CIA-direktøren John Ratcliffe og FBI-chefen Kash Patel. For at sætte en strategisk fælde op mod præsident Trump, som et »halshugningsangreb« mod Iran ville være, er det vigtigt at sikre sig, at han ikke modtager præcise strategiske efterretninger.

Der er en parallel her til sagen om general Michael Flynn, som blev tvunget til at træde tilbage som national sikkerhedsrådgiver for den første Trump-administration i 2017 efter kun 22 dage i embedet, en operation, som åbnede døren for de neokonservative, såsom John Bolton og Mike Pompeo, som fortsatte med at sabotere Trumps erklærede politik

Den grønlandske krise fortsætter med at optrappes efter J.D. Vance-delegationens besøg

Publiceret i EIRNS' Morning briefing til orientering af vores internationale læsere.

KØBENHAVN 31. marts 2025 (EIRNS) – Det, der startede som andendame Usha Vances »soft power«-tur for at overvære det nationale slædehundeløb i Grønlands næststørste by Sisimiut, endte med at blive et besøg på højt niveau den 28. marts af USA's vicepræsident J.D. Vance, national sikkerhedsrådgiver Mike Waltz, energiminister Chris Wright og senator Mike Lee (R-UT) på den eneste amerikanske militærbase, Pituffik Space Base. Planerne blev ændret, da det stod klart, at grønlænderne ville demonstrere mod, at den amerikanske delegation besøgte deres byer, da præsident Trump gentagne gange har opfordret USA til at overtage Grønland. Den danske statsminister Mette Frederiksen udtalte, at USA satte Grønland og Danmark under et »uacceptabelt pres«, som landet ville modsætte sig.

Under sin tale hævdede Vance, at russerne og kineserne truer Grønland. Grønlænderne skulle ikke tro, at de ville få det bedre under det kinesiske kommunistparti, og han påstod, at kineserne sætter Grønland i en gældsfælde. I stærke vendinger sagde Vance, at Danmark i årtier ikke har formået at sikre den amerikanske militærbase og grønlændernes sikkerhed. På den ene side sagde han, at Grønland har selvbestemmelsesret til at blive uafhængig, og han håbede, at de ville vælge at komme ind under USA's sikkerhedsparaply. Men på den anden side understregede han, at USA er nødt til at have kontrol over Grønland af hensyn til den nationale og internationale sikkerhed. På spørgsmålet om, hvorvidt USA ville øge sin

militære tilstedeværelse i Grønland, svarede han, at det ikke ville ske med det samme, men i fremtiden. På spørgsmålet om, hvorvidt USA ville bruge militær magt til at overtage Grønland, sagde han, at han ikke mente, at det ville være nødvendigt.

Danske kommentatorer og medier kaldte det »et frontalangreb på Danmark« og et forsøg på at splitte Grønland fra Danmark.

Mens grønlænderne og danskerne åndede lettet op over, at Vance ikke truede med en militær aktion for at indtage Grønland, var det netop det, præsident Trump gjorde samme aften. Og den 29. marts, efter den danske udenrigsminister Lars Løkke Rasmussens udtalelse på engelsk til amerikanerne via de sociale medier, hvor han fordømte »tonen« i kritikken, men sagde, at både øget amerikansk militær tilstedeværelse og mineraludvinding kunne forhandles, insisterede Trump over for NBC News på, at »jeg aldrig tager militær magt af bordet« med hensyn til at overtage Grønland.

Den 28. marts blev den nye grønlandske regering også offentliggjort, og den omfatter fire af de fem partier, der er valgt ind i Landstinget, alle undtagen det parti, der ønsker selvstændighed hurtigst muligt. De andre partier ønsker selvstændighed på sigt, men i et langsommere tempo, der kan sikre velfærd og sikkerhed for befolkningen uden dansk støtte og militær hjælp.

Grønlands nye statsminister, Jens-Frederik Nielsen, sagde, at den internationale situation vil være deres første prioritet, og at de vil indlede drøftelser med deres nærmeste allierede Danmark. Dette vil inkludere at gøre relationerne inden for Kongeriget (Rigsfællesskabet), mellem Danmark og Grønland, mere ligeværdige. Nu hvor Grønland har dannet regering, vil den danske statsminister besøge øen til samtaler på onsdag.

Optrapningen af den grønlandske krise forværrer kløften mellem USA og Europa. [mr_]

Spred “krigens skyer”; stop optrapningen af konflikten med Iran

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 31. marts 2025

Der er en alvorlig optrapning af truslen om direkte militærangreb og krigsførelse mod Iran fra USA's side med inddragelse af Storbritannien. Den er forfærdelig i sine konsekvenser af unødvendig død og ødelæggelse, der spreder sig i hele regionen, og den er en del af bestræbelserne på at stoppe de fornyede diplomatiske forbindelser mellem USA og Rusland, hvis potentiale ikke kun kan løse krisen i Ukraine, men også i andre konfliktområder, endog de aktuelle rædsler i Vestasien.

I de seneste dage har der været en brevveksling mellem de amerikanske og iranske regeringsledere om Irans atomare energikapacitet, militære kapacitet – atomar og ikke-atomar – og relaterede spørgsmål. Den 30. marts sagde Irans præsident Masoud Pezeshkian under et kabinetmøde, at »vejen til indirekte forhandlinger forbliver åben. Det er amerikanernes opførsel, der vil afgøre, om forhandlingsprocessen fortsætter«. USA har samlet betydelige flåde-, luft- og troppekapaciteter i regionen. Præsident Trump udtalte den 30. marts til NBC News, at »hvis de ikke indgår en aftale, vil der blive bombet«. Han tilføjede: »Der er en chance for, at hvis de ikke indgår en aftale, vil jeg indføre yderligere told på dem, ligesom jeg gjorde for fire år siden...«

I dag advarede Irans øverste leder, Ali Khamenei, om, at »hvis der begås en fjendtlig handling udefra – selv om sandsynligheden ikke er stor – vil den utvivlsomt blive mødt med et stærkt modangreb«. Det sagde han under sin prædiken til Eid al-Fitr. Talsmand for det iranske udenrigsministerium, Esmæil Baghaei, skrev på X i dag: »En åben trussel om »bombning« fra et statsoverhoved mod Iran er en chokerende *fornærmelse* mod selve grundlaget for international fred og sikkerhed.«

Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, talte om denne udvikling i dag som en formørkelse af »krigens skyer«. Hun advarede mod denne optrapning, der er på vej mod kaos i hele regionen, og påpegede også den større sammenhæng og de større konsekvenser.

Konfrontationen med Iran er en af de fælder, der er lagt ud for præsident Trump, og som har til formål at fælde nøglepersoner i hans nye regering og vigtigst af alt afslutte den for verden betydningsfulde normalisering af forholdet mellem USA og Rusland, som han har påbegyndt. SignalGate bliver brugt til dette formål.

Trump er muligvis kendt for sin uberegnelige adfærd, men så kommer briterne med åbenlyse, smarte operationer for at manipulere og lokke ham i en fælde. Se bare på den forgangne weekend. Den finske præsident Alexander Stubb, en stolt anglofil, besøgte Mar-a-Lago, spillede en runde golf med præsident Trump og senator Lindsey Graham (R-SC), en krigshøg med nålefjer; og da Stubb forlod stedet, tog han direkte til London for i dag at mødes med MI6, den britiske efterretningstjeneste, og med premierminister Keir Starmer. Trump og Starmer talte i telefon den 30. marts, og Starmer pralede med, at de to ledere var enige om at »opretholde et kollektivt pres« på Putin. Trump begyndte i går med at vælge at tale hårdt om den russiske præsident Putin på NBC News. De transatlantisk kontrollerede medier skreg på kommando, at Trump måske endelig var begyndt at forstå, at man ikke kan

stole på Putin. Stubb er citeret i Londons *The Guardian* den 1. april: »Jeg tror, vi er ved at bevæge os i en retning, hvor amerikanerne ser Rusland for, hvad det er værd... Den halve våbenhvile er blevet brudt af Rusland ... min fornemmelse er også, at USA's præsident er ved at løbe tør for tålmodighed med Rusland.«

Men fra Kreml i dag tog talsmand Dmitry Peskov det med ro med afmålte bemærkninger. Han sagde, at forhandlingerne om Ukraine var »i gang«, og hvad angår diskussionerne om Sortehavsaftalen, så er det »et igangværende arbejde«. Med hensyn til endnu en telefonsamtale med præsident Trump, som Trump havde foreslået, rapporterede Peskov, at selv om »der ikke er nogen sådan telefonsamtale på dagsordenen ... vil jeg gerne gentage, at præsident Putin fortsat er åben for sådanne diskussioner. Et sådant telefonopkald kan organiseres ret hurtigt, hvis det er nødvendigt.«

Den britisk-franske koalition af villige, EU's ReArm Europe og EU's »Reassurance Force« for Ukraine kan ses som latterlige, bortset fra at de er dødbringende. Det krav om militarisering de støtter er i virkeligheden endnu en finansiell boble, den sidste boble i rækken af bobler, der følger efter den globale »grønne« svindel, som også falbydes af de politisk-finansielle centre i City of London, Wall Street og deres satellitter. Den krigsøkonomiske boble er uholdbar. Hvad angår de ledende personer som Starmer, den franske præsident Emmanuel Macron og andre, er de Napoleons tinsoldater – men de leger med atomar ild. Demonstrationer og stemmer rejser sig mod dem i Europa.

Jacques Cheminade, formand for partiet Solidarité et Progrès i Frankrig, talte i den forgangne weekend imod det, han kaldte den »fransk-britiske imperiale alliance for krig«. Cheminade talte til demonstrationen i Paris, som blev afholdt af Patriotpartiet under ledelse af Florian Philippot, hvor Cheminade sagde til demonstranterne: »Vi er her, i gaderne, for at redde Frankrig. Det er en tragedie, fordi de vil have os til at angribe en fjende, vi ikke har, med penge og våben,

vi ikke har. De vil have os til at opruste ved at plyndre vores opsparing og skubbe os længere ned i gæld, som om det ikke var slemt nok...« Han talte videre om de fælder, der er lagt for Trump; de fælder, der er lagt for, hvad befolkningen skal tænke. Han fortalte sine medborgere: »Det er på tide at frigøre os fra fælderne. Jeg vil sige, at Macron er illegitim, Macron er medskyldig. Rigsretssag!«

Mens denne form for opfordring til handling giver genlyd på tværs af Atlanten, ser vi også reaktionen fra dem, der er trængt op i en krog: De begår intimiderende og ulovlige handlinger for at knuse oppositionen. I Frankrig afsagde dommere i dag en kendelse, der forhindrer politisk aktivitet for Marie Le Pen fra det store parti Rassemblement National (National Samling) i fem år. Denne handling mod hende åbner desuden op for, at en anden politisk figur kan vinde frem, som har tilsluttet sig alt det, Israels premierminister Benjamin Netanyahu gør. I de andre »demokratier« i Europa er der tilsvarende åbenlyse indgreb, som vi har set det i Rumænien.

Find ud af mere, og hvad der kan gøres, på det ugentlige møde fredag den 4. april, det 96. i Den Internationale Fredskoalition.

Foto: *USS Harry S. Truman*. Credit: MC2 Matthew Nass

Politisk orientering den 1. april 2025 med formand Tom Gillesberg

I stedet for krig med Rusland, Gaza, Iran og Kina: Byg en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem

Udvikling: • Schiller Institut trailer: Fred genne...

Andre vigtige hjemmesider:

English: www.schillerinstitute.com

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

www.larouchepub.com/eiw

Gå ikke i den britiske fælde: Den Internationale Fredskoalitions møde #95, fredag den 28. marts 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen til Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 95. møde i træk. Mit navn er

Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed.

Vi har skabt dette forum for at samle folk fra hele verden til en egentlig diskussion om, hvordan vi skaber ægte fred. Der har været så meget dysfunktion og det at sætte folk op mod hinanden, når vi faktisk burde være fælles allierede i kampen for ægte fred og velstand for hele menneskeheden. Til at starte os i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja, velkommen til jer alle sammen. Den strategiske situation i verden er meget forvirrende for de fleste mennesker, fordi der næsten hver dag sker store skift og forandringer, som får folk til at gnide sig i øjnene og sige: »Verden bevæger sig i så mange forskellige retninger, hvordan kan vi få mening ud af det?« Derfor tror jeg, det er nødvendigt at prioritere vigtigheden af begivenhederne først, og så vil alt falde på plads.

Hele verdenssituationen er fortsat helt præget af den forandring, der skete, efter at præsident Trump flyttede ind i Det Hvide Hus, og især efter at han begyndte at normalisere forholdet til Rusland. Det var et fuldstændigt opgør med det tidligere regime, hvor den neoliberale orden havde forsøgt at inddæmme Rusland og på en eller anden måde bevare den unipolære, regelbaserede verdensorden. Det var præsident Trump fuldstændig uenig i. Mens visse ting har udviklet sig, er der nu helt klart en indsats for at lægge en strategisk fælde for præsident Trump; for at afspore hans indsats over for Rusland og hans bestræbelser på at få en fredelig løsning på Ukraine-krisen.

Hvorfor siger vi det? Der er nu stigende snak i Washington i særdeleshed, men også andre steder, om et forestående halshugningsangreb fra USA mod Iran. Mike Waltz krævede den 23. marts, at Iran helt skulle opgive sit atomprogram; det vil

sige potentielt endda det civile atomprogram, ellers ville det få »konsekvenser«. Der er naturligvis rapporter om, at Netanyahu fortalte Trump-administrationen, at det ville være muligt at halshugge Iran fuldstændigt uden en total krig, men at bruge modellen for, hvordan Hizbollah blev afviklet eller alvorligt svækket i Libanon; hvordan Assad-regeringen hurtigt blev udskiftet i Syrien; og at gå efter regimeskifte i Iran for at indsætte et regime, som ville være mere venligt stemt over for USA eller Vesten i almindelighed. Det ville naturligvis være en katastrofe, fordi det ville skabe fuldstændig kaos i hele Sydvestasien; det ville drive oliepriserne op, øge benzinprisen til 7-10 dollars per gallon. Det kunne faktisk udløse et fuldstændigt finansielt kollaps og på den måde skabe den form for ustabilitet, som ville ødelægge præsident Trumps igangværende bestræbelser på at rette op på forholdet til Putin og Rusland. Det er det egentlige mål med hele denne operation.

Der er meget bekymrende tegn. Hangarskibet *USS Carl Vinson* er allerede på vej til Sydvestasien. Der er to andre hangarskibe, som forbereder sig på at blive sendt af sted, selv om der ikke er meldt noget ud om destinationen. Der er lige nu et klart tegn på, at dette kan være under forberedelse – og f.eks. sendte det tidligere kongresmedlem Kucinich et åbent brev til præsident Trump, hvor han advarede ham om, at det er præcis, hvad der vil ske.

Dette kan ikke ses separat fra europæernes bestræbelser på at sabotere Ukraine-drøftelserne i Riyadh mellem USA, Ukraine og Rusland, hvor der synes at være sket langsomme, ordentlige fremskridt, fordi præsident Macron på et såkaldt møde i Koalitionen af de Villige, som netop fandt sted for to dage siden i Paris, hvor Keir Starmer og Zelenskyj var til stede sammen med i alt 30 lande. Resultatet var, at Koalitionen af Villige nu ønsker at sende franske og britiske tropper, ikke til Ruslands grænse, men som en » tryghedsskabende styrke« inde i Ukraine. Det er ret latterligt, og vestlige medier som

Reuters erkender endda, at den britiske hær er en joke, og at det slet ikke kan lade sig gøre at sende tusindvis af tropper.

Men det er et meget ubehageligt træk, for ved at sætte tropper ind i Ukraine, hvor Rusland allerede har sagt, at det er helt uacceptabelt; at de ikke vil tillade såkaldte fredsbevarende styrker fra NATO-landene. Det er tydeligvis et forsøg på at foregribe et forestående totalt nederlag for den ukrainske hær, som ser ud til at være i stadig dårligere form. Præsident Putin har sagt meget klart, at Rusland er i stand til at afslutte konflikten militært, hvis den diplomatiske tilgang ikke fungerer. Men der er virkelig meget mere på spil end bare situationen i Ukraine; det er det historiske forsøg på at forsone forholdet mellem de to største atommagter i verden.

Det har medført en meget hård reaktion fra bl.a. den russiske udenrigsminister Lavrov, som totalt kritiserede den ukrainske adfærd og sagde, at de lyver hele tiden, selv under forhandlingerne i Riyadh. Men så gik han efter dette seneste europæiske træk og sagde, at de tydeligvis handler i traditionen fra Napoleon, Hitler og Krimkrigen før; og det er naturligvis ret stærk tobak, som vi siger på tysk, at drage denne parallel til Hitler og Napoleon. Men det er helt klart det, russerne tænker på, for hver gang de ser muligheden for, at europæiske kampvogne kommer mod deres grænse, vækker det mindet om især Den Store Fædrelandskrig. Tonen er blevet helt utrolig. I samme tale sagde Lavrov, at det faktum, at Pistorius, von der Leyen og Habeck siger, at de aldrig vil genåbne Nord Stream-rørledningerne, betyder, at de enten er syge eller selvmorderiske. Helt sikkert selvmorderiske for den europæiske økonomi.

Ellers kan jeg kun sige, at krigshysteriet i Tyskland er utroligt. Den normale befolkning, som vi taler med hver dag, fordi vi er arrangører, er forfærdet. De ser, at hundredvis af milliarder af dollars ryger ud af skorstenen til hvad? Til oprustning af Ukraine, til militarisering af Europa og Tyskland på et tidspunkt, hvor infrastrukturen er ved at

kollapse? For bare et par dage siden lukkede de hovedbroen til den centrale bymotorvej i Berlin, hvilket førte til totalt trafikkaos. Og det er efter kollapset af Carola-broen i Dresden og mange andre lignende situationer. Så folk siger: »Hvorfor bruger de ikke pengene på infrastruktur? Hvorfor opruster vi igen?« Og forresten går mange af disse penge igen til det amerikanske militærindustrielle kompleks, hvilket oven i alt andet gør befolkningen enormt vred, fordi de står over for enorme nedskæringer. På samme måde reagerer befolkningen i USA meget stærkt mod Trump. Jeg ved ikke, om han har bemærket det indtil videre, men vi har talt med nogle af de centrale MAGA-folk, og de er lige så forfærdede og siger: »Trump lovede at afslutte alle disse udenlandske krige. Hvorfor bomber vi nu Yemen igen?« Så situationen er meget ustabil.

I alt dette er der et forsøg på at halshugge Trump-administrationen, ikke kun ved at skabe en fælde for at lokke dem ind i krigen mod Iran, men også ved at forsøge at ramme de nøglepersoner, som Trump har indsat for at gå efter den dybe stat; især J.D. Vance, Tulsi Gabbard, Kash Patel og Ratcliffe. Så nu er der krav om, at de skal holdes ansvarlige for at have sjusket med tophemmelige oplysninger og brugt denne angiveligt sikre signalkanal til at diskutere bombningen af Yemen. Den var tydeligvis ikke sikker, for chefredaktøren for magasinet *Atlantic* kunne snige sig ind på den. Det ligner en typisk operation fra den dybe stat. Det er næsten som et kapløb om, hvem der kommer først, for præsident Trump har samtidig frigivet alle FBI-filer om Russiagate fra sin første regering, og det går naturligvis ud over de skyldige, der var ansvarlige for det. Så det er et ekstremt intenst kapløb, og man kan kun sige, at man virkelig er nødt til at kende historien, man er nødt til at kende det Britiske Imperiums rolle og forstå, hvad der virkelig står på spil her. Det er, at den nye multipolære orden, som Trump står for, ikke accepteres af kræfterne i det gamle neoliberale system. Det er det, krigen handler om.

Det betyder, at vi er nødt til at indføre en helt anden

tilgang, nemlig ideen om, at vi absolut skal katapultere hele den strategiske diskussion op på et højere niveau – et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser, for kun på den måde kan vi løse de regionale konflikter, hvad enten det er i Ukraine eller i Sydvestasien. Det var mine indledende kommentarer.

BATTLE: Tak, Helga. Jeg vil bare gerne understrege, at når vi taler om det Britiske Imperium, så mener vi faktisk det Britiske Imperium, hvilket kommer mere og mere frem, og som folk er ved at indse.

Nu vil jeg gerne give ordet til ambassadør Hossein Mousavian, som er tidligere ambassadør for Iran i Tyskland. Tak, fordi du er med os i dag. Værsgo at gå i gang.

AMBASSADØR HOSSEIN MOUSAVIAN: Tak Anastasia, og hej til alle. Jeg blev spurgt af Helga, om jeg kunne holde en kort tale om den seneste situation mellem Iran og USA, muligheden for krig og sagen om atomart indhold.

Med præsident Trump har vi i de sidste tre måneder faktisk stået over for to forskellige Trump'er – en før valget og tiltrædelsen og en efter valget.

Før han tiltrådte, kom præsident Trump med flere positive udtalelser. Først og fremmest gentog han, at hans politik i den anden periode ville være meget anderledes end i den første. Han bekymrer sig om den iranske nation. Han ønskede endda succes for den iranske øverste leder og insisterede på, at han går efter en fredelig aftale og diplomati med Iran. Og endnu vigtigere, han sagde, at hans eneste problem er, at Iran ikke skal have en atombombe. Med disse udtalelser reagerede de iranske myndigheder også positivt, og de sagde, at de foretrak diplomati, og at de er klar til at gå i dialog med USA, forhandle med og endda direkte med USA, for at løse mistanker eller misforståelser om atomproblemet.

Men i praksis har vi en anden præsident Trump, efter at han tiltrådte den 20. januar 2025. Blot to uger efter sin tiltrædelse underskrev han et memorandum, der genindførte politikken om maksimalt pres fra hans første embedsperiode i 2016-2020. Overraskende nok blev det underskrevet, da premierminister Netanyahu besøgte ham i Det Hvide Hus, samtidig med at det blev annonceret. Det andet problem er, at han i memorandummet ikke kun taler om det atomare: Han taler om alle de omstridte spørgsmål mellem Iran og USA, som f.eks. regionale spørgsmål, terrorisme, menneskerettigheder, og endda Irans forsvar og militære kapacitet og så videre. Men da jeg sammenlignede Mike Pompeos 12-punktsliste under præsident Trumps første periode – Pompeo præsenterede de 12 punkter som betingelser for at forhandle med Iran – så jeg præcis alle 12 punkter i det samme memorandum, som præsident Trump underskrev i 2025. Men det var ikke kun memorandummet, han begyndte straks at gennemføre en lang række sanktioner mod Iran. Ikke desto mindre sendte han i midten af marts et brev til den iranske øverste leder. Israelske kilder afslørede, at brevet er truende, og at præsident Trump har givet den iranske side en frist på to måneder: enten aftale eller krig.

Det andet problem er de selvmodsigende udtalelser, vi hører fra Trumps topembedsmænd. Steve Witkoff, Trumps repræsentant i Mellempøsten, gav et interview, og det var meget positivt. Han sagde, at vi ikke er ude efter krig. Vi er kun ude efter det atomare, vi er for et kontrolprogram, der skal vise, at Iran ikke stræber efter en atombombe, og så videre. Straks sagde Trumps nationale sikkerhedsrådgiver Mike Waltz, at målet fortsat er fuld nedrustning og afvikling, fuld afvikling. Det betyder, at Iran skal afvikle hele berigelsesprogrammet, hvilket er umuligt. Med denne politik viste præsident Trump i praksis, at efter han tiltrådte, så meddelte Iran, at Iran ikke vil deltage i direkte forhandlinger, men at Iran ville være åben for at fortsætte indirekte forhandlinger.

Det andet spørgsmål om det iranske atomprogram er spændingen

mellem IAEA og Iran, som er blevet optrappet. Den 8. februar rapporterede IAEA, at det iranske lager af 60 % beriget uran er nået op på 275 kg, hvilket ifølge specialisterne er nok til to eller tre bomber.

Ikke desto mindre sagde Tulsi Gabbard, den amerikanske direktør for National Intelligence, for nogle dage siden, at den amerikanske vurdering siger, at Iran ikke stræber efter et atomvåben i øjeblikket, og at Irans øverste leder Ayatollah Khamenei ikke har godkendt atomvåbenprogrammet i Iran.

I december 2024 informerede de tre EU-lande – Tyskland, Frankrig og Storbritannien – FN's Sikkerhedsråd om, at de unilateralt vil bruge en tilbagekaldelsesmekanisme. Rusland har hævdet, at EU mangler den juridiske autoritet til ensidigt at udløse denne mekanisme. Og samtidig har Rusland, Iran og Kina etableret en gruppe på tre, der forhandler om muligheden for en atomaftale, og i en officiel erklæring har de modsat sig den europæiske og amerikanske politik i sagen om det iranske atomprogram.

For bare to dage siden svarede Irans øverste leder på præsident Trumps brev. For mig er der måske fem punkter, der er interessante, når man lægger mærke til dette brev. For det første besøgte den japanske premierminister Iran i præsident Trumps første embedsperiode, mødte ayatollah Khamenei og overbragte præsident Trumps budskab. I den periode trak Trump sig ud af atomaftalen, myrdede general Soleimani, og så sagde ayatollah Khamenei, at han ikke ville svare præsident Trump. Og han sagde offentligt, at Trump ikke var et svar værdigt. Men denne gang svarede ayatollah Khamenei præsident Trump, og det er positivt.

Det andet punkt er, at selv om præsident Trumps brev blev leveret af U.A.E., blev Irans svar leveret til Oman. Iran ville vise, at de ikke stoler på De Forenede Arabiske Emirater, fordi de er Israels allierede, og de tog initiativ til Abraham-aftalerne osv. Eller, de tog initiativ til

Abraham-aftalerne. Iran ville bare vise mistillid og vise, at de ikke bryder sig om, at Abu Dhabi er involveret i forholdet mellem Teheran og Washington.

Det tredje punkt er, at Iran meddelte, at de ikke er klar til direkte forhandlinger med USA under den nuværende politik med sanktioner, pres og trusler. Men de vil deltage i indirekte forhandlinger, og hvis der sker fremskridt, vil de gå til direkte forhandlinger med USA. Hvis der ikke sker fremskridt, er der ikke behov for direkte forhandlinger.

Som jeg forstår det, har Iran reageret positivt på alle positive punkter i præsident Trumps brev, og de er kommet med gensidige modtrusler til alle truende punkter i præsident Trumps brev.

Mange mennesker spørger nu, om der bliver tale om indirekte forhandlinger? Hvem skal være mægler? Jeg tror, at Oman og derefter Rusland har en større chance for at blive mæglere.

Helga nævnte nogle punkter om tegn på mulig krig. Jeg vil ikke gå i detaljer. Det første tegn er, at vi kan se, at krigsanstifterne igen er blevet aktive. Premierminister Netanyahu gør alt, hvad der står i hans magt, for at bruge Trumps fejltagelse til at trække USA ind i en krig med Iran. Neokonservative stemmer, som skubbede USA ind i Irakkrigen, opfordrer til et angreb på Iran – grupper som FDD (Foundation for Defense of Democracies), den israelske lobby og Washington Institute for Near East Policy [WINEP] opfordrer igen til krig mod Iran og hævder, at der aldrig har været et bedre tidspunkt at angribe Iran på, fordi Iran nu er rigt. Men præsident Trump og ayatollah Khamenei har begge offentligt sagt, at de er imod krig. Det er godt, at de to ledere er imod krig. Men problemet er, at Trump-administrationen ikke er enig, og at der er uenighed om, hvorvidt vi skal gå i krig eller føre diplomati.

De arabiske lande, Rusland, Kina, Indien og det internationale samfund er alle imod krig. Men med de følgende spørgsmål, som

jeg vil gennemgå med jer, tror jeg, at der er mulighed for en militær konflikt mellem Iran og USA. For det første den nye bølge af amerikansk-israelske regionale angreb. Præsident Trump indledte en ny omfattende militæroperation mod houthierne og erklærede, at Iran ville blive holdt ansvarlig for houthiernes eventuelle angreb på amerikanske eller NATO-faciliteter. For det andet overtrådte Netanyahu våbenhvileaftalen i Gaza og indledte militære angreb mod palæstinenserne. Som bekendt er hundredvis af mennesker blevet dræbt i løbet af de sidste to-tre uger. Og samtidig iværksatte premierminister Netanyahu et militært angreb på Libanon og Syrien. Jeg mener, han kæmper på tre fronter; jeg bør også tilføje Yemen, fire fronter. Trump forsynede Netanyahu med våben, som den tidligere amerikanske regering havde nægtet at levere; 4 mia. dollars i bistand, som omfatter over 35.000 almindelige bombekroppe til 2.000 lb. bomber og 4.000 bunker-buster 2.000 lb. bomber, som efter sigende skulle bruges mod iranske atomanlæg.

Det næste spørgsmål er realiteten i den militære opbygning. Helga nævnte, at hangarskibet *USS Carl Vinson* er på vej til Sydasiens. Og vi har læst nyheden om, at to andre amerikanske hangarskibe også er klar til at blive brugt. USA har sendt et sted mellem tre og syv B2-bombefly til Diego Garcia midt i Det Indiske Ocean. Som svar har Iran forstærket sine forsvarssystemer og opstillet avancerede missiler. Iran, Rusland og Kina havde fælles militærøvelser i Omanbugten, hvor de viste deres militære bånd.

Det næste spørgsmål, virkeligheden, er igen et kapløb mellem sanktioner og det atomare spørgsmål. USA øger sanktionerne og presset, og til gengæld optrapper Iran sine atomare aktiviteter og opstilling af missiler.

Det næste spørgsmål er realiteten i det diplomatiske ultimatum. Du har læst meget om, at Trump har givet Iran et ultimatum på to måneder, og virkeligheden er, at vi har en tidsgrænse, for vi har oktober 2025, som er den periode, hvor

FN's Sikkerhedsråds resolution 2231 vil blive ophævet. Og hvis europæerne ønsker det – og de har allerede informeret FN's Sikkerhedsråd – kan de bruge en tilbagekaldelsesmekanisme. Hvis de bruger den, har Iran officielt informeret EU om, at de vil trække sig fra NPT [traktaten om ikke-spredning af kernevåben]. Du kan forestille dig, at med sådan en regional situation, hvis europæerne vil bruge en snapback og genindføre alle internationale sanktioner mod Iran, og Iran vil trække sig fra NPT, vil det virkelig optrappe muligheden for krig.

Der er dog en chance for diplomati. I min seneste kronik i Middle East Eye forklarede jeg, hvilke faktorer præsident Trump kan bruge for at få et vellykket diplomati med Iran. Jeg vil bare gennemgå det med jer og dele hovedtrækkene med jer: Først og fremmest har jeg insisteret på nødvendigheden af gensidig respekt, hvis de virkelig ønsker at starte en god forhandling. For det andet er der behov for sammenhæng mellem amerikanske ord og amerikanske handlinger. De kan ikke i ord opfordre til diplomati og i handling gå efter sanktioner, trusler, ydmygelse eller militær optrapning. For det tredje skal en aftale være baseret på internationale regler, for USA har under præsident Trump vist, at de ikke respekterer internationale regler, som da de trak sig ud af JCPOA [Joint Comprehensive Plan of Action] atomaftalen med Iran, hvilket var en klar overtrædelse af FN's Sikkerhedsråds resolution 2231. Hvis de skal blive enige om forskellige emner, bør de blive enige om, at kriterierne skal være internationale regler, ikke noget uden for de internationale regler. Og aftalen bør omfatte begge parter bekymringer, ikke kun USA's bekymringer, iranerne har også deres egne bekymringer. De bør begge være enige om, at de vil forhandle om den anden sides bekymringer.

Det femte spørgsmål handler om aftalens bæredygtighed. Det er virkelig et spørgsmål. Selv om der er en aftale, selv om der er forhandlinger, selv om der er en aftale mellem Iran og USA under præsident Trump, hvad er så sikkerheden og garantien

for, at den næste amerikanske præsident ikke igen vil slå aftalen ihjel, ligesom præsident Trump gjorde i sin tidligere regering? Den anden pointe er, at de bør diskutere alle spørgsmål, men det betyder ikke, at de skal have en omfattende aftale. De har brug for en direkte og omfattende dagsorden – ikke en omfattende aftale, for det er umuligt at blive enige om alt på kort tid. De er nødt til at starte med spørgsmålet om atomart samarbejde og så gå videre til det andet.

Til det formål har jeg foreslået, at Iran og USA skal have to lister. En liste over omstridte emner og en liste over emner af interesse: For Iran og USA har mange omstridte emner, men de har også mange emner, hvor de virkelig har fælles interesser. De bør gå efter at gennemføre det i flere faser. Mens de forhandler om atomare spørgsmål, bør de starte et samarbejde om et af de emner, hvor de har fælles interesser, som en tillidsskabende foranstaltning. Jeg mener, at den bedste måde at opbygge tillid på er at samarbejde om de fælles interesser, de delte interesser, mens de forhandler om de omstridte spørgsmål. Det er den formel, jeg har insisteret på i årevis, men desværre er der ingen, der lytter.

Og det andet forslag er, at Iran og USA forhandler om en stor økonomisk pakke, fordi jeg mener, at økonomisk samarbejde er en god åbning mellem de to lande og virkelig kan lette spændingerne og fremme bredere spørgsmål, herunder de regionale spørgsmål. Hvis de har en stor økonomisk aftale om brug af dollars, vil de ikke slå hinanden ihjel i Mellemøsten. Jeg tror, de vil gå efter mere økonomisk samarbejde. Og så har jeg altid insisteret på nødvendigheden af mellemfolkelige relationer; nationale relationer. Jeg mener, at amerikanerne og den iranske nation ikke er fjender af hinanden. De har aldrig været hinandens fjender. Staterne, ja – de har et problem og fjendtligheder, men folket, de har ikke noget problem sammen: Derfor bør præsident Trump og den iranske regering åbne døren for mellemfolkelige relationer, som sport, videnskab, akademiske relationer, kunst, kultur, konsulære

udvekslinger og så videre.

Og den sidste, om regionen, da der er meget snak om tvister mellem Iran og USA om regionale spørgsmål, mener jeg, at fire principper ville være ekstremt vigtige, hvis de vil indgå et regionalt kompromis. For det første bør Iran og USA gensidigt respektere hinandens legitime interesser og rolle i regionen, og de bør ikke konfrontere hinanden med den anden parts interesser. For det andet er det nødvendigt at begrænse den sikkerhedsmæssige og militære konflikt mellem Israel og Iran. For det tredje er vi nødt til at have en tostatsløsning for at afslutte den gamle arabisk-israelske 80 år gamle konflikt. Og endelig er vi nødt til at have en ny struktur mellem Iran og de arabisk-amerikanske allierede i Den Persiske Golf, Iran, GCC-landene og Irak for at få et nyt samarbejdssystem, ligesom EU, som vi har haft i de sidste 50 år, og som virkelig har været en succes. I dette tilfælde, med dette initiativ, tror jeg også, at det er den bedste måde at afslutte årtiers persisk-arabiske stridigheder på.

Tak for det. Jeg håber ikke, at jeg overskred mine ti minutter for meget.

Bemærkninger under diskussionen:

ZEPP-LAROUCHE: Der var mange interessante ting. Jeg vil gerne takke Hossein for at have givet os en så omfattende vurdering. Jeg vil gerne foreslå én ting, eftersom du nævnte til sidst, at økonomisk samarbejde mellem Iran og USA faktisk kunne spille en positiv rolle i forhold til at opbygge tillid og så videre. Måske burde Iran fremme Oase-planen som en omfattende tilgang til hele situationen. Jeg vil gerne høre dine kommentarer til det.

Og til Carolina vil jeg absolut sige: »Fantastisk!« Vi skal have fat i alle unge fra alle lande, for i Tyskland møder vi for eksempel igen og igen unge, som siger, at det ikke er fair, at de får denne krigssituation. Jeg tror, at hvis vi

organiserer en massebevægelse af unge mennesker, der kæmper for udvikling, kan det virkelig være en game-changer for hele den strategiske situation. Fortsæt det gode arbejde, og andre mennesker bør tage ved lære af det, du gør.

Til oberst Corvez vil jeg bare opfordre dig til at blive ved med at sige disse ting; især til det tyske folk. De er nødt til at lytte til en fornuftig stemme fra Frankrig, og det er meget værdsat.

Og til Cliff vil jeg bare sige, at jeg er enig i det meste af det, du sagde, bortset fra at Concert of Europe fra det 19. århundrede efter min mening ikke er noget, jeg ville fremme. Jeg ville hellere gå efter de Gaulles idé om fædrelandenes Europa, baseret på suveræniteten. For Concert of Europe var i høj grad stadig baseret på monarkier og oligarkier, og de manipulerede en hel del med situationen. Så det ville være min eneste opfordring til at gå over til et fædrelandenes Europa.

Senere i diskussionen:

Jeg er helt enig med Alberto, og jeg vil faktisk opfordre dig til at slutte dig til vores bestræbelser på at gå imod denne seneste fase af remilitariseringen i Europa: Von der Leyens 800 milliarder euro, og i Tyskland vil Merz have 400 milliarder euro, men uden loft. Så det vil stige med det samme. Det er alt sammen penge, der er skabt ud af budgettet, og derfor er den historiske parallel til Mefo-regningerne, som Hjalmar Schacht finansierede krigsøkonomien med for 80 år siden, virkelig fortilfældet. Slutresultatet vil være at gå i krig, for det er logikken, som du helt korrekt siger.

Men lad os bare forene vores kræfter, for vi er ved at forberede et faktaark, hvor vi viser, hvad pengene går til. For Merz siger samtidig, at vi nu er nødt til at have en fuldstændig gennemgang af alle programmer; vi har brug for en *Kassensturz*[ph], hvilket betyder, at de vil gå efter at skære i alle de sociale programmer, sundhedssektoren,

infrastrukturen; alt vil blive skåret ned, ikke opbygget. Så lad os gøre en fælles indsats for virkelig at uddanne folk. Hvis vi ikke går den anden vej, er de lige nu ved at omdanne VW og Porsche til militærproduktion – i det mindste nogle fabrikker. Og det stik modsatte ville være nødvendigt, nemlig at omstille værktøjsmaskinsegmenterne i det militærindustrielle kompleks til fredelig produktion af traktorer, hurtigtogssystemer og andre nyttige ting. Så jeg ville bare tilbyde dig, at vi sammen gør en indsats for at få dette budskab bredt ud. Det er et igangværende arbejde, og jeg vil gerne orientere dig mere om det, måske i en separat telefonsamtale.

Afsluttende bemærkninger:

Med hensyn til det første spørgsmål om den 7. oktober tror jeg, at der faktisk også i Israel er en gennemgang, som har peget i en lignende retning. Der har været massedemonstrationer hver dag i de sidste to uger eller deromkring. Jeg vil foreslå, at vi prøver at invitere nogen fra den israelske fredsbevægelse til vores næste IPC-møde for at informere os om status for diskussionen der. Det ville være mit forslag.

Hvad angår spørgsmålet om en palæstinensisk stat, så er det naturligvis vigtigt at vende tilbage til grænserne fra 1967, og der er faktisk resolutioner i FN om det. Jeg tror, at det skal på bordet, men jeg tror, at den eneste måde, det kan gøres på, er, hvis USA siger, at det skal gøres. Jeg tror, det hele kommer an på det spørgsmål, for der er mange andre muligheder, men den eneste måde, det kan gøres på med de to stater, inklusive Oase-planen, er, at vi er nødt til at skabe et skift i USA. Det er min dybeste overbevisning.

Om orienteringen for fredsindsatsen generelt: Som jeg nævnte tidligere, er vi begyndt at arbejde meget konkret med, hvor disse nye enorme summer – vi taler om billioner af nye euro, der bliver skabt til denne nye oprustning. Det skal absolut

stoppes. Vi er ved at udarbejde et faktaark – jeg ved ikke, hvor hurtigt vi kan gøre det, for det skal gøres grundigt. Men hvis ikke på næste fredagsmøde, så tror jeg, at vi kan få en statusrapport om, hvordan det går. Vi planlægger også at lægge korte videoer ud på de sociale medier. Jeg vil faktisk opfordre alle de deltagere, som ser med lige nu, til at komme frem. Vi har brug for en hær af aktivister, af mennesker, der kan hjælpe os med at udbrede denne information på de sociale medier og i gaderne. Så vær aktiv sammen med os, for jeg tror, det her er et enormt potentiale. Jeg tror, der er en voksende bevidsthed om problemet med det militærindustrielle kompleks. I USA har vi meget vigtige samarbejdspartnere, som har kæmpet mod disse dødens købmænd i lang tid. Men jeg tror, at vi i Europa og andre dele af verden helt sikkert er nødt til at øge bevidstheden om dette spørgsmål. Jeg er enig med Alberto Portugheis i, at vi absolut skal eliminere det militærindustrielle kompleks, for det er dem, der producerer krigene. De har brug for krigene for at tjene penge. Men til det har vi brug for omstillingen, og til det har vi brug for en social bevægelse, der kræver det.

Jeg kan kun gentage: Bliv aktiv sammen med os, og prøv at få denne bevægelse til at vokse, især ved at få unge mennesker til at tage flaget op. Det var egentlig, hvad jeg ville fortælle jer i dag. Følg med; læs vores *Daily Alert* hver dag, for vi er nu i en periode af historien, hvor man skal holde sig opdateret. Du er nødt til at have en intelligent vurdering af, hvordan verden bevæger sig strategisk hver dag. For mange mennesker i fredsbevægelsen har på en eller anden måde en slags tidløs tilgang til, at de er for fred, men det er ikke tilstrækkeligt i tider som disse. [hzl/hm] [amb] [ssu]

Invitation: Den Internationale Fredskoalition #95

Fredag den 28. marts 2025 kl.
16.00 Dansk tid

BEMÆRK TIDSÆNDRINGEN FOR EUROPA

Klik venligst på nedenstående link og brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Der er en voksende trommehvirvel i Washington, som opfordrer Trump-administrationen til at udnytte de nylige amerikanske luftangreb mod houthierne i Yemen som optakt til og øvelse i at give Iran et knock-out-slag næste gang. Den nationale sikkerhedsrådgiver Mike Waltz truede den 23. marts med, at Iran var nødt til at ændre sin udenrigspolitik og »gå helt væk« fra sit atomprogram, ellers »vil det få konsekvenser.« Den israelske premierminister Benjamin Netanyahu har efter sigende bildt Trump-administrationen ind, at Iran kan »halshugges« uden en omfattende krig, sådan som IDF gjorde med Hizbollah, og sådan som Assad-regeringen i Syrien blev væltet.

Dette er vanvid – et anstrøg af *atomart vanvid*.

Det amerikanske hangarskib USS Carl Vinson er på vej til det sydvestasiatiske område. To andre amerikanske hangarskibe – USS Nimitz og USS Gerald R. Ford – forbereder sig på at blive sendt af sted, selv om deres destination ikke er blevet offentliggjort. Samtidig er der troværdige medierapporter om, at USA netop har sendt mellem fem og syv B-2 stealth-bombefly fra Whiteman Air Force Base i Missouri til øen Diego Garcia

midt i Det Indiske Ocean med tilhørende lufttankfly. Militæreksperter har bemærket, at dette er en meget stor og højst usædvanlig udstationering, som ser ud til at være knyttet til en forestående militæroperation.

Alligevel har præsident Trump selv været klar i målet: »Vi mener, at det amerikanske militærs opgave ikke er at føre endeløse regimeskiftekrige rundt omkring på kloden, meningsløse krige«, sagde han i en tale i maj 2024.

Han havde ret dengang, og han bør lytte til sig selv nu.

Et angreb på Iran ville, udover at sprænge hele Mellemøsten i luften, tilintetgøre de afgørende forhandlinger, der er i gang mellem USA og Rusland, og som har potentiale til at skabe fred, ikke kun i Ukraine, men som også åbner døren for en meget tiltrængt ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur – i denne region og tilmed globalt...

Putin redegør for Arktis' globale rolle for Rusland, upåvirket af Trumps Grønlandsplan

Af William Jones

Den 27. marts 2025 (EIRNS) – Den russiske præsident Vladimir Putin besøgte det fjerne nord den 27. marts, hvor han talte på det VI Internationale Forum »[Arctic-A Territory of Dialogue](<http://kremlin.ru/events/president/news/76554>).« I

sine 37 minutter lange kommentarer var det tydeligt, at han ikke så Arktis som et regionalt spørgsmål, men snarere som et globalt spørgsmål af betydning for Rusland. Den nordlige søvejs drift året rundt har styrket Ruslands position i verdenshandlen såvel som landets position som en stor søfartsnation.

Putin-regeringen har alle intentioner om at udnytte sin position i Arktis til at genvinde og styrke den rolle, landet har som stormagt, der omfatter den største landmasse af alle lande i verden. Han er også opsat på at genoplive samarbejdet med de andre arktiske nationer, især USA, efter at Arktisk Råd er gået i opløsning som følge af Vestens forsøg på at inddæmme Rusland. Han gennemgik de forskellige planer, der er under overvejelse for at bringe Arktis og dets ressourcer ind i verdensøkonomien: anlæggelse af nye havne, oprettelse af nye jernbanelinjer i det fjerne nord, opgradering af skibsbygning, herunder isbrydere og andre fartøjer til den maritime handelsrute, og forbedring af det omfattende system af floder – Ob, Jenisej og Lena, som løber ud i Det Arktiske Ocean.

Regionens betydning for Rusland blev også tydeligt antydet i hans omfattende kommentarer til præsident Trumps forslag om at annektere Grønland: »Der er nok at sige om USA's planer om at annektere Grønland, som alle er klar over. Men det kan kun overraske ved første øjekast. Det er en stor fejltagelse at behandle det som noget absurd snak fra den nye amerikanske administration. Det er slet ikke tilfældet.

»Faktisk havde USA sådanne planer helt tilbage i 1860'erne. Allerede dengang overvejede den amerikanske regering en mulig annektering af Grønland og Island. Ideen fik dog ikke støtte i Kongressen dengang. ...

“Så, det der sker i dag er egentlig ikke overraskende, især fordi denne historie allerede begyndte dengang, og den blev ved og ved. I 1910 blev der f.eks. forhandlet en trepartsaftale om landbytte mellem USA, Tyskland og Danmark.

Resultatet var, at Grønland skulle have tilhørt USA, men dengang faldt aftalen til jorden.”

Putin bemærkede også etableringen af amerikanske baser i Grønland for at beskytte det mod nazisterne, da der selv dengang var tale om USA's erhvervelse af Grønland.

»Hvad angår Grønland, så er det et spørgsmål, der vedrører to specifikke nationer og ikke har noget med os at gøre,« sagde han. Derefter gik han ind på det, han betragtede som det virkelige problem – skandinaverne, som ønsker krig. »Men samtidig er vi selvfølgelig bekymrede over, at NATO-landene stadig oftere udpeger det høje nord som springbræt for mulige konflikter og øver sig i at bruge tropper under disse forhold, også af deres 'nye rekrutter' – Finland og Sverige, som vi i øvrigt indtil for nylig slet ikke havde nogen problemer med.«

Billede: Lex efter CIA World Fact Book. CC BY NC ND 4.0

Live-dialog med Helga Zepp-LaRouche: LaRouche-planen for fred og velstand

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS]

Onsdag den 26. marts 2025

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 26. marts 2025. Jeg er Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende

spørgsmål og kommentarer pr. e-mail til fru Zepp-LaRouche på questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden.

Vi har meget at tale om i dag, Helga. Løbende er der samtaler mellem USA og Rusland om fred i Ukraine, og der er konferencer i hele Europa, hvor man forsøger at holde krigen i gang i Ukraine. Men jeg synes ikke, vi skal begå den fejl at ignorere udviklingen i Sydvestasien, så lad mig starte med flere spørgsmål om den øgede fare for, at en regional krig bryder ud, og muligvis en verdenskrig derfra.

Det første kommer fra en fredsaktivist fra Storbritannien, som skriver: »Med demonstrationer på 100.000 mennesker i Israel i lørdags mod Netanyahu og vrede over hans fyring af chefen for Shin Bet, hans afvisning af at mødes med gidslernes familier og hans beslutning om at bryde våbenhvileaftalen, er der så en chance for, at han kan blive fjernet af det israelske folk?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det kan udelukkes, for demonstrationerne er tilsyneladende ved at tage fart. Men jeg tror, at den umiddelbare fare er, at hele konflikten kan udvikle sig til en større krig i Mellemøsten med USA's angreb på houthierne i Yemen, som er en reaktion på det, israelerne gør i Gaza. Og så ser det ud til, at Iran-politikken er det mest bekymrende. Det ser ud til, at der er en vis indflydelse på Trumps politik over for Iran. Det brev, som Trump skrev til Khamenei, var blandet, men det havde en masse provokerende toner, som ikke falder i god jord i Iran, da der stadig er denne fatwa, som siger, at Iran ikke har til hensigt at bygge atomvåben, fordi det er imod den islamiske religion. Ikke desto mindre er der en beskyldning, hvor Trump ser ud til at stille et ultimatum om, at Iran skal skaffe sig af med al atomar teknologi. Det er ikke helt klart, om det også omfatter det civile aspekt, hvilket ville være en fuldstændig krænkelse af Irans suverænitet.

Men jeg tror, at det mest bekymrende lige nu er, at der ifølge

efterretninger fra åbne kilder lige nu er en udstationering af B-2 stealth-bombefly fra USA og forskellige amerikanske baser rundt om i verden til basen Diego Garcia i Det Indiske Ocean, og jeg tror også, at der i alt er to amerikanske hangarskibe i regionen. Hvis det nu er i retning af, hvad nogle kilder siger, efterretningskilder, analytikere fra regionen, som er eksperter i regionen, at dette peger i retning af et dødsstød mod Iran.

Hvis det sker – jeg siger bare, at det er scenarier, der bliver fremsat, men den militære udstationering på Diego Garcia ser ud til at være reel. Hvis det eksploderer, kan det fuldstændig ødelægge alt det positive, som Trump hidtil har gjort i forhold til Rusland. For hvis der kommer sådan et amerikansk, måske israelsk-amerikansk angreb på Iran, så vil det fuldstændig ødelægge de skridt, der er taget i Riyadh, hvor der er kommet visse positive tegn på, at konflikten omkring Sortehavet kan løses fredeligt, og både ukrainere, russere og amerikanere ser ud til at tage små skridt i retning af fremskridt. Men jeg kan kun udtrykke den største bekymring over, hvad der foregår i Mellemøsten. Jeg tror, vi sidder på en komplet krudttønde, og jeg tror, det er virkelig ekstremt farligt, for endnu en lille hændelse, som et terrorangreb, en rigsdagsbrand, der kan skabe begivenheder i området, og så kan vi faktisk få en optrapning, der ikke er til at komme udenom.

SCHLANGER: Det har vi et spørgsmål til. Nogen sagde: »Hvis Trump åbent støtter et israelsk angreb på Iran, hvad vil det så betyde for normaliseringen af båndene mellem Rusland og USA? Er det muligt, at det er strategien fra London for at vende Putin mod Trump og bryde samarbejdet?«

ZEPP-LAROUICHE: Det spørgsmål er allerede svaret. Ja, jeg tror, det er det, for man kan tydeligt se, at med de meget lovende skridt i retning af nedkøling og forhåbentlig løsning af Ukraine-krisen er der klare tegn på, at briterne, Keir Starmer, forsvarsminister John Healey, den franske præsident Macron og andre i Europa, ikke er enige i denne løsning, og de

danner det, de kalder en »koalition af villige«, med det dobbelte ord, at de vedvarende vil sende våben og udstyr til Ukraine, for at sikre Ukraine endda efter krigens afslutning, med altid tanken om at holde konflikten i gang. Så denne »koalition af villige« er tydeligvis designet til ikke at støtte fredsbestræbelserne mellem Trump og Putin, men til at gøre det modsatte: At blive ved med at levere våben. Og det er helt forfærdeligt.

Det har forårsaget en stor, jeg vil sige strategisk vigtig reaktion fra den russiske udenrigsminister Lavrov, som holdt en utrolig skarp tale, hvor han dybest set sagde, at det, visse europæere gør lige nu, er i traditionen fra Napoleon og endda Hitler; at deres snak om at forårsage et strategisk nederlag for Rusland er præcis i denne tradition, og det går tilbage til Krimkrigen, til – han siger det ikke i denne tale, men det er blevet nævnt før – Lord Palmerston, og ideen om at skille Rusland fuldstændigt ad i mange stykker. Og hvis man ser på, hvad von der Leyen gør med sin ReArm Europe-politik, som hun omdøber til »Readiness 2030«, så synes jeg, at det er ekstremt bekymrende. Og jeg er virkelig ekstremt foruroliget over, hvad der foregår i Europa i øjeblikket.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål fra Los Angeles – der er nogen, der skriver ind og siger: »Hej Harley og Helga. Jeg hørte jer sige i går, at en britisk admiral truede med at tilintetgøre 40 russiske byer. Har der været en modreaktion mod ham i Storbritannien? Eller er det nu acceptabelt for officerer at komme med sådanne provokerende udtalelser?« Og den samme person spørger: »Er der nogen stemmer i opposition i Tyskland til 'Mr. BlackRock' Friedrich Merz og hans skandaløse militærbudget?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at der er en modreaktion i Storbritannien; der er demonstrationer i gang. Også i Tyskland. Det er så utroligt, hvad der er sket. Den måde, hvorpå det nye parlament dybest set blev overlistet, eller rettere Merz, som vandt valget ved at love, at han ikke ville

røre ved gældsbremsen, sagde i det øjeblik, han blev valgt ind: »Nej, situationen har ændret sig.« Så går han ind i det, som analytikere kalder den »finansielle bazooka« i Tyskland, som er sluppet løs. {Handelsblatt} sagde, at mængden af penge, der er blevet sluppet løs nu, er 1,7 {billioner} euro, og der er ikke noget loft: Det kan altid blive større. Det har ført til en situation, hvor det nye parlament blev indsat i går, og straks er AfD nu 1% højere på 23%; CDU gik 1% lavere. Så der er kun 4% mellem dem, og hvis det synker ind i befolkningen, hvad der sker lige nu, at der er sluppet et utroligt militært udgiftsprogram løs i Tyskland, som kun kan finansieres af penge, der er skabt uden for det almindelige budget, hvilket minder om det, Hjalmar Schacht gjorde med Mefo-lovene – og det, som folk virkelig er ved at vågne op til, langsomt, og gnider sig i øjnene og ikke vil tro det, men det er ved at synke ind, er, at når man først går ind på sådan en militariseringsvej, bliver det en selvopfyldende profeti, og det vil føre til krig.

Det er helt vanvittigt, for jeg mener, for det første er det hele baseret på fortællingen om, at Rusland har til hensigt at angribe et europæisk land, at Putin har til hensigt at genoprette Sovjetunionen, at han har til hensigt at opsluge hele Ukraine, derefter angribe Polen, så de baltiske lande og så endda et andet EU-medlem, intet af det er bevist! Det er simpelthen ren propaganda! Der er topmilitære eksperter, som advarer mod dette vanvid. Ted Postol, som er en af verdens førende eksperter i atomvåben, holdt ikke kun en meget vigtig tale for bare to dage siden i Berlin, hvor han igen viste, hvad han allerede har vist i vores program, hvad effekten vil være på Tyskland, hvis det nogensinde kommer til en krig: Nemlig ikke udløst af Rusland, fordi han også gør opmærksom på, at det russiske militær absolut ikke er i stand til at angribe hele Europa. Husk, at hele NATO's militærbudget er ti gange så stort som Ruslands!

Jeg mener, at den eneste form for krig, der er tænkelig, er en

atomkrig: Og hvis det kommer til en udveksling af atomvåben i Europa, vil Tyskland blive udslettet, og der er mange mennesker i Tyskland lige nu – ikke nok, men der er et betydeligt antal mennesker, der vågner op til det. Og lige siden mandag, hvor det nye parlament er blevet indsat, er der mange mennesker i Europa, som nu er virkelig bange, de er chokerede, de er forfærdede over, hvordan dette kup kunne ske. At mange mennesker taler om et »kup« – måske er det ikke juridisk et kup, men det har lighed med et kup, nemlig at Merz vendte 180 grader og kun behøvede en dag til at bryde sit løfte: Han løsnede gældsbremsen, hvilket ville have været legitimt og faktisk økonomisk klogt, hvis det var blevet gjort for at relancere den fysiske økonomi. Men at gøre det for en krigsøkonomi! Jeg tror, vi har en super-mega-krise. Og jo flere mennesker, der vågner op til den kendsgerning, jo bedre.

SCHLANGER: Nogen spurgte: »Har du en opdatering på, hvordan det går med de amerikansk-russiske forhandlinger? Går de fremad?«

ZEPP-LAROUCHE: Det er det eneste gode, man kan sige om det nuværende strategiske billede. Der var disse diskussioner i Riyadh, og det ser ud til, at de gjorde fremskridt på en hel masse punkter, herunder at skibsfarten i Sortehavet vil blive beskyttet, at de blev enige om ikke at bruge civile skibe til militære formål; og at der er en aftale mellem Rusland og Ukraine om ikke at angribe energiinfrastruktur, som forresten lige er blevet overtrådt af Ukraine igen. Men den russiske side besluttede sig for ikke at reagere på det, naturligvis for at forsøge at komme videre med denne aftale. Men det faktum, at der er en vis dialog i gang, er omtrent det eneste positive, man kan rapportere. Men jeg tror, at alle de andre indsættelser, som vi diskuterede før, er rettet mod at hindre dette fremskridt mellem USA og især Rusland.

SCHLANGER: Fra en landmand i Texas: »Jeg vil ikke have, at mine skattekrone skal betale for at dræbe palæstinensiske børn i Gaza. Mine venner siger, at Israel kontrollerer USA

gennem den zionistiske lobby. Er det sandt? Og kontrollerer de præsident Trump?»

ZEPP-LAROUCHE: Det er det desværre, jeg tror, at man kan støtte præsident Trumps politik i forsøget på at forsone den diplomatiske diskurs med Rusland, hvilket jeg synes er helt afgørende, da dette er mellem de to største atomvåbenmagter, men jeg synes, at situationen i Mellemøsten er forfærdelig. Det faktum, at præsident Trump blev overbevist om at bombe Yemen, er forfærdeligt, fordi det, der kom fra houthierne, var en reaktion på IDF's fornyede angreb på Gaza. IDF har fornyet offensiven med landtropper: Mere end 1.000 mennesker er blevet dræbt, de fleste kvinder og børn, og det ser ud til, at man nu er begyndt på det, der forsøges at blive den endelige flytning af alle palæstinensere.

Så houthierne reagerede på det. Og det, Trump burde have gjort, var det, han gjorde i første omgang, da han tvang Netanyahu til at indføre våbenhvilen. Men Netanyahu havde hele tiden gjort det klart, at han aldrig ville gå med til fase 2 af våbenhvilen, og den er nu ved at blive gennemført. Og jeg tror, at Trump er ved at få sig selv, USA og hele verden ind i en krig med Iran: Og hvis det sker, så tror jeg, at alle de fremskridt, han har gjort med Rusland, kan blive gjort til skamme i løbet af kort tid.

Så jeg tror, at svaret til denne bonde er, at jeg desværre tror, at disse kræfters indflydelse i USA er for stor, og det kræver en mobilisering af befolkningen imod dem.

SCHLANGER: Jeg vil opfordre ham til at sørge for, at han deltager i Den Internationale Fredskoalitions møde fredag den 28. marts, hvor der vedvarende har været møde hver eneste uge i 94 uger. Så kan han få sin stemme hørt og høre, hvad der ellers bliver sagt. Men fredag kl. 11.00 østlig tid har vi det næste opkald fra Den Internationale Fredskoalition.

Jeg har et spørgsmål, der kom fra en bankmand, som spurgte: »Tror du, at der kan komme noget positivt ud af dette

initiativ til at gøre bitcoin til en del af det amerikanske Federal Reserve System?»

ZEPP-LAROUICHE: Nej. Og hvis du vil se på, hvad der sker, så se på Argentina, hvor denne spekulationsboble kollapsede fuldstændigt. Bitcoin og kryptovalutaer og såkaldte stabile valutaer er alle forsøg på at skabe kredit og penge uden for parlamenternes og budgetternes kontrol. Det er en fuldstændig spekulativ, privat indsats, og den går imod alt, hvad teorien om amerikansk fysisk økonomi, det amerikanske system, siger. Nu synes jeg, det er meget problematisk, for det ser ud til, at Trump Jr. er involveret i nogle af disse bitcoin-operationer, og jeg tror ikke, der kan komme noget som helst positivt ud af det, og jeg kan kun advare alle, der tror, de kan blive rige hurtigt ved at sætte deres opsparing i det her: Gør det ikke! Lad være med at gøre det.

SCHLANGER: Tidligere, da vi talte om Yemen, kom spørgsmålet op om dette såkaldte DOD, Department of Defense call, som havde en journalist, faktisk en meget berygtet journalist, Jeffrey Goldberg, med. Så vi har et spørgsmål, hvor nogen skrev ind: »Jeg er meget mistænsom: Hvad tror du er den virkelige historie om, at Jeffrey Goldberg fra magasinet {The Atlantic} blev føjet til forsvarsministeriets opringning, da de angiveligt diskuterede bombningen af Yemen?»

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at denne såkaldte Signalgate tydeligvis er designet til at skabe problemer i Trumps kabinet for i sidste ende at få Waltz ud. Jeg synes, der bør være en seriøs undersøgelse af, hvem denne assistent er, og hvordan det blev arrangeret. For mig ser det ud til at være et rigtigt set-up. Og det ser nu ud til, at argumentet om, at der ikke blev afsløret tophemmelige oplysninger, måske ikke holder, da den nøjagtige timing af luftangrebene på Yemen blev diskuteret. Så det ville helt klart være et tegn på, at der blev lækket alvorlige efterretninger.

Jeg synes, det lugter af, at dette kunne være en ægte britisk designet Five Eyes-operation, som et modtræk til Trumps angreb

på den dybe stat og lukning af mange af disse operationer, og her skaber de en typisk fælde for at forsøge at imødegå det. Og jeg tror, det er det, det er, og det bør undersøges.

SCHLANGER: Max Blumenthal rapporterede i dag, at Jeffrey Goldberg oprindeligt blev rekrutteret til politik af Meir Kahane, den ekstremistiske rabbinerterrorist, fra Jewish Defense League, og faktisk var i de israelske forsvarsstyrker i en periode som fængselsvagt. Og nu ender han som chefredaktør for magasinet {The Atlantic}. Så jeg tror, at det kommer ind på din pointe om, at det er et set-up.

Nu har vi et spørgsmål fra Thomas B., som spørger: »For at have et økonomisk genopretningsprogram for USA, ville Trump så ikke være nødt til at tage magten fra London- og Wall Street-bankerne? Det kan jeg ikke se ham gøre. Er der nogen chance for en Glass-Steagall-politik?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at spørgeren har fuldstændig ret. Jeg kan heller ikke se Trump gøre det. Og Glass-Steagall ville også være det absolut nødvendige første skridt. Men jeg tror, at i betragtning af den strategiske situations kompleksitet og den ekstreme fare, vi befinder os i lige nu, bliver det, jeg har sagt i tre år, mere og mere påtrængende for hver time, der går: Og det er, at vi er nødt til at iværksætte en helt anden tilgang, nemlig at etablere en international diskussion om sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Jeg skrev Ti principper til en sådan diskussion, og Glass-Steagall er blot et element i den. Men i betragtning af, at vi virkelig befinder os i en opgørstid med total fare, mener jeg, at 1) Glass-Steagall ikke er nok; man er nødt til at lægge hele pakken på bordet, og jeg kan kun håbe, at mellem de igangværende bestræbelser, fra Kinas tre initiativer, Putins omtale af potentialet for et globalt sikkerhedssystem, at det bliver fremmet.

For det, man ser lige nu, er en reel modoffensiv: For eksempel er alle BRIKS-landene mål for finansiel krigsførelse; Indonesien har kapitalflugt, så de måtte bruge centralbanken til at gribe ind; og det påståede argument er, at Indonesien

ville bruge for mange penge på skolefrokoster og gravide kvinder! Det er jo helt utroligt! Det er et suverænt land. Indonesien er meget vigtigt: Det kan blive den tredjestørste økonomi på kort tid; det er et vigtigt nyt BRIKS-medlem. Der er et lignende angreb på Brasilien, Sydafrika og Egypten, og man får næsten fornemmelsen af, at vi er på vej ind i stormens øje meget hurtigt, og derfor tror jeg, at man er nødt til at have en helt anden tilgang og tænke på, om en gruppe lande lige nu en gruppe lande ville insistere på at sætte en sådan global sikkerheds- og udviklingsarkitektur som et middel til at undgå krig på dagsordenen – for eksempel i FN's generalforsamling – kunne det få verden til at indse, hvor stor faren er, og det ville fjerne den imperialistiske fraktions evne til at manipulere hver eneste konflikt, indtil den koger over, og det ville eliminere den mulighed. Og det er min dybeste overbevisning.

SCHLANGER: Vi havde igen et spørgsmål fra Storbritannien: »Har du nogen mening om det lovforslag om assisteret selvmord, der vil blive introduceret i det britiske parlament i denne uge?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kendte ikke til det lovforslag, men der er ingen tvivl om, at når man først bevæger sig i retning af finansiel fascisme – og det er, hvad denne oprustning er: For når man tyer til finansiering, i Hjalmar Schachts tradition, at man skaber penge uden for budgettet til at finansiere oprustning, så vil det i sidste ende gå hånd i hånd med massive nedskæringer på det sociale område, med brutale stramninger. Og som vi så det for 80 år siden, bliver eutanasi en økonomisk grund. Eller der er en økonomisk grund til aktiv dødshjælp: Man ønsker at reducere udgifterne til sundhedssystemet. Og det ser vi overalt! Vi ser nedskæringer i sundhedssystemet i USA, i Frankrig, i Tyskland, i Italien, og jeg har endda ikke kigget på alle de andre lande i detaljer, men jeg ved, at hvis de såkaldte større lande i Europa alle sammen lukker hospitaler, så er der naturligvis mange grunde til, at der på grund af budgetnedskæringerne ikke er nok

sygeplejersker og specialister. Så jeg synes, det passer fuldstændig til den fascistiske profil: Og folk må hellere se på, hvad der skete for 80 år siden, så de kan mobilisere imod det i tide.

SCHLANGER: Helga, jeg har et spørgsmål mere til dig. Nogen skriver ind og siger: »For 42 år siden sidste søndag, den 23. marts 1983, holdt Ronald Reagan den berømte tale, hvor han annoncerede det strategiske forsvarsinitiativ, som var din mands politik, og som din mand rejste rundt i verden med dig for at promovere.« Så skriver han: »Nu taler Trump om en eller anden form for missilforsvarssystem. Hvad ville Lyndon gøre i dag?«

ZEPP-LAROUCHE: Han ville helt sikkert inddrage ideen i den nuværende begyndende dialog mellem Trump og Putin om at lægge et fælles missilforsvar på bordet. Det, folk ikke er klar over, er, at hele dette forslag, som blev til SDI, ikke var, hvad medierne sagde om det. Det var ikke »Star Wars«, det var ikke et forsøg på bare at bruge kinetiske energier til grundlæggende at benytte standardteknologier, men det var tænkt som en fælles forskning, hvor amerikanske og dengang sovjetiske og nu russiske forskere ville udvikle disse nye teknologier sammen, gennemføre disse systemer sammen, på en fuldstændig tillidsskabende måde. I dag ville man være nødt til at involvere alle de andre atomvåbenmagter på en eller anden måde, især kineserne, så det er nok mere kompliceret i dag. Men jeg tror, at denne idé – jeg mener, det er meget positivt, at Trump har talt om, at han vil halvere alle atomvåben, og på et tidspunkt sagde han endda, at han vil af med dem, og han kom med en vag henvisning til præsident Reagan og sagde, at han ikke havde teknologien endnu; så det indebærer, at russiske og amerikanske videnskabsfolk måske i det mindste har en idé om, hvor vi skal hen, hvilket Putin har demonstreret med de forskellige hypersoniske programmer, som han annoncerede den 1. marts 2018, og for nylig Oreshnik-missilet; men det er absolut nødvendigt at indføre det som en

tillidsskabende foranstaltning for fælles samarbejde, fælles forskning og fælles udvikling af disse systemer.

SCHLANGER: Det kunne selvfølgelig også gælde for rumprogrammet, et fælles rumprogram. Og der har været nogle artikler i {Executive Intelligence Review} for nylig om videnskaben i det strategiske forsvarsinitiativ.

Så, Helga, det sidste spørgsmål: Vi har møde i Den Internationale Fredskoalition igen på fredag kl. 17.00 dansk tid. Hvad er der på programmet?

ZEPP-LAROUICHE: Vi vil helt sikkert diskutere krisen i Mellemøsten: Vi vil have specialister og eksperter fra Indien, Iran, Israel og Palæstina, så det bliver et stort kompleks. Eftersom krigsskyerne samler sig over regionen på en hidtil uset måde, skal du deltage på fredag, hvis du vil vide, hvad eksperterne mener. Og naturligvis situationen med Ukraine og oprustningen og den strategiske udvikling mellem USA og Rusland – og europæerne! Jeg kan kun sige, at Lavrov, som uden tvivl er en af de mest betroede og erfarne diplomater, verden har lige nu, hvis han begynder at bruge et sprog, som om det, europæerne gør, er i Napoleons og Hitlers tradition, så mener jeg, at det ikke er sagt med let hjerte. Så folk må hellere vågne op og høre disse advarsler, for I kan se, hvordan vi skridt for skridt bevæger os mod en katastrofe, som ingen vil komme ud af i live, hvis det går galt. Og vi vil forsøge at øge den Internationale Fredskoalition, så inviter alle dine kolleger, dine venner, dine familiemedlemmer. Se dette, deltag i det, for vi er nødt til at opbygge en ægte fredsbevægelse, som lige nu ikke er stærk nok.

På lørdag vil vi have store demonstrationer i Tyskland, i Wiesbaden, jeg tror i Berlin og andre steder. Det er på lørdag. Så kom til IPC på fredag, og overvej at deltage i enhver demonstration, du kan, på lørdag: For vi er nødt til virkelig at få ændret den nuværende kurs, før det er for sent!

SCHLANGER: Okay, Helga, tak fordi du kom i dag, og jeg er sikker på, at alle gerne vil være hos dig på fredag for at diskutere dette spørgsmål yderligere. Så tak igen.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, jeg håber, vi ses på fredag.

Den nye strategiske dynamik har endnu ikke fejet hen over Europa

Ikke korrekturlæst

26. marts 2025, EIR Strategic Alert, Wiesbaden

Efter et første møde på højt niveau mellem amerikanske og russiske embedsmænd i Saudi-Arabien den 18. februar og telefonsamtalen blot en måned senere mellem præsidenterne Trump og Putin, mødtes tekniske delegationer fra de to lande i flere timer i Riyadh den 24. marts bag lukkede døre. Som forventet kom der ingen officielle offentlige erklæringer efter mødet. Ligesom i diskussionerne dagen før mellem den amerikanske delegation og ukrainske embedsmænd gennemgik deltagerne forskellige komplekse spørgsmål, som er nødvendige at løse for at nå frem til en våbenhvile og en afslutning på konflikten.

Den dybere betydning af de igangværende diskussioner skal dog ikke findes i detaljerne. Samtalerne er blot en del af den nye dynamik, der fejer hen over den strategiske scene, og som har bragt verden væk fra den kurs mod atomkrig, som NATO og Biden-administrationen havde sat i gang. Den ændring, som Donald Trump har indført, uanset hvad hans grunde måtte være,

involverer alle aspekter af forholdet mellem USA og Rusland, ikke kun krigen i Ukraine, og vil påvirke alle lande, uanset om de ønsker det eller ej.

Udsigterne er bestemt mere lovende end før, men der er også mange forsøg på at sabotere dem, og de kommer fra »krigspartiet« i USA og Europa. Den britiske premierminister Keir Starmer for eksempel, som åbenbart drømmer om at genetablere det Britiske Imperium, forsøger stadig at skabe en europæisk »koalition af villige« til at fortsætte krigsindsatsen i Ukraine og truer med at konfrontere Rusland med Storbritanniens atomarsenal. Et forslag, som militærspecialister blandt hans egne landsmænd betegner som ren »posering« og »politisk teater«.

Trumps særlige udsending Steve Witkoff er derimod overbevist om, at der er sket reelle fremskridt i forhandlingerne med Rusland og Ukraine. I et interview med Tucker Carlson afviste han også påstanden om, at russerne vil »marchere gennem Europa«, hvis de ikke bliver stoppet nu, som »absurd«. Witkoff, som mødte Putin personligt i Moskva den 13. marts, skabte fuldstændig furor ved at antyde, at folkeafstemningerne i de fire regioner i Ukraine, som stemte for at tilslutte sig Rusland, kunne være legitime.

Fyodor Lukyanov, lederen af Ruslands udenrigs- og forsvarspolitiske råd, gav et nøgternt råd til alle dem, der følger situationen tæt. Mens han hilste åbningen af »en æra med nyt diplomati« velkommen, advarede han i en artikel den 18. marts om, at »to ekstremer skal undgås: Den ene er illusionen om, at alt vil blive løst hurtigt og smertefrit, og den anden er den kyniske tro på, at enhver aftale er fundamentalt uopnåelig«.

Reaktionerne fra landene i det Globale Syd på den nye dynamik, som de har været med til at skabe, har været overvældende positive. Den 20. marts holdt »Friends of Peace«, en G20-gruppe bestående af 13 lande, der blev dannet sidste år på

initiativ af Brasilien og Kina, et »meget vellykket« møde i FN for at hjælpe de igangværende forhandlinger på vej (jf. SAS 40/24). De opfordrer »alle parter og interessenter til at gribe denne mulighed og engagere sig konstruktivt i fredsforhandlingerne«.